

Svobodné noviny

4. ČÍSLO • ŘÍJEN – PROSINEC 2004 • ROČNÍK IX. 7 Kč VYŠLO 10. 12. 2004 • NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

Zrušit Senát?

Ano, tedy ten Pithartův, nebo Sobotkův. Je to prakticky jen trafiká pro vysloužilé politiky s levnou cestovní kanceláří po celém světě. Zdaleka to není rada moudrých, jmenovaná za velké zásluhy v civilním životě jako funkce čestné, svolávaná jen v případě nutnosti. Spíše je to další nástroj politických stran k prosazování svých zájmů a také jako schůdek kariéry pro polykače funkcí a výhod z toho plynoucích.

Rozhodně by mohl být lépe nahrazen občanským referendem. Jenomže Češi chodí k volbám neradi, a proto by to muselo být referendum s negativní účastí. Tedy takové, ve kterém by i neúčast byla počítána jako souhlasný hlas a ti co nesouhlasí by museli svůj hlas do urny vhodit, aby byl započítán. Takové referendum by totiž vyhovovalo českému voliči, který chce, aby to ONI dělali pro něj co nejlépe a on sám se nemusel angažovat, zejména pokud mu to příliš nevadí.

Ti nesouhlasící stejně k urnám chodí a i pro ně by se v dnešní době vyspělé počítačové techniky dala najít jednodušší forma, která by nevadila ani souhlasícím. Účast částí souhlasících je totiž nutná, aby byla zachována tajnost hlasování a nemohl být každý, kdo volí, označován za hlasujícího negativně. Ale byla již vymyšlena i jednoduchá a prakticky nezneužitelná forma fyzického hlasování s minimálními náklady, srovnatelná téměř se sběrem tiketů Sazky.

Zabudování takového referenda do naší Ústavy by významně podpořilo naši demokracii. Přineslo by totiž snazší a tedy větší kontrolu rozhodování politiků i větší společenství občanů na vládu, aniž by výrazně zpomalilo rozhodování zastupitelských sborů. Jeho vstřícnost k občanům a malá nákladnost jej k tomu předurčuje. A právě teď je ideální okamžik pro jeho zavedení, kdy oslabená ČSSD, mající ale ještě většinu ve Sněmovně, je tomu nakloněna. Znamenalo by to totiž mimo jiné také mnohem větší sympatie k této straně.

Nedělejme si velké naděje, že usurpátorská ODS by vládla lépe. Ani ona nemá totiž osobnosti takového formátu, aby dovedla republiku společensky i ekonomicky k lepšímu. Takové polepsení předpokládá nelpět na dogmatech, a nebát se převzít ze známých společenských systémů to osvědčené, co zlepšuje život občanů. Nelobbovat jen pro určitou jejich skupinu. Ta proklínaná „třetí cesta“ mezi příliš liberálním socialismem a příliš sobeckým kapitalismem je dosud málo vyzkoušená, ale je asi jediná možná. Předpokládá však velice schopné a nezkorumpované představitele, kterých je jako šafránu. V současné době snad ani žádní nejsou, neboť ti málo schopní se dovedou velice obratně bránit, aby je někdo nepřerostl. Než vyrostou, měla by zafungovat navrhovaná kontrola referendem těch stávajících.

Dokonce by možná neškodila ani anonymní lidová kontrola, kterou jako VLK měli komunisté a již se její funkcionáři nemálo báli, byť nebyla zcela důsledná. A pochopitelně by bylo nutné omezení imunity politiků a zavedení jejich odvolatelnosti při opakovaných pochybeních. Spoléhat na jejich svědomí a morální odpovědnost se neosvědčuje. Zato lze spolehnout, že pohodlný důchod v Senátu si nenechají ujít.

Proto asi také toto volání čeká osud osamělého na poušti.

16. 11. 2004 Ing. Vladimír Veselý

STRUČNĚ A JASNĚ:
Dokud mohou vycházet
SVOBODNÉ NOVINY,
dotud existuje v naší zemi
svoboda a vývoj směrem
k demokracii.

REDAKCE

Jak to bylo v listopadu 1989?

Ještě po patnácti letech nám někteří, dnes vysoce postavení disidenti vnucují, že listopadové převzetí moci bylo vyvrcholením jejich práce, a že to byla jejich ramena, která se opřela do shnilé stodoly komunismu, a čímž nám vybojovali svobodu. V listopadu 2004 však byla spuštěna zejména v tištěných médiích lavina rozhovorů s aktéry listopadu 1989, která poodhrnula roušku nad mnohými nejasnostmi. Dozvěděli jsme se, že jsme si „žádnou svobodu nevybojovali“, ale že to byl důsledek dohody G. Bush - Gorbačov a pohybů na mezinárodní scéně. To je asi pravda, nikdo z politiků to však zatím tak otevřeně do médií neřekl. Stejně jako to, že druhým nezanedbatelným faktorem byl boj o generační výměnu mezi komunistickými špičkami. Byly tam nejméně čtyři frakce, usilující o uchopení moci.

Třetím neméně důležitým faktorem byla podle Petra Pitharta existence „šedé zóny“, tedy hlavně „komunistů s kapitalistickou tvář“. V této zóně bylo soustředěno akceschopné jádro skutečného disentu, majícího dostatečné informace a ekonomické prostředky, které si obratně politické špičky nahospodařily za socialismu. Socialismus jim ale příliš „přistříhoval“ křídla, proto se snažili o změnu. Ti se pro uskutečnění svých plánů neříkali ani stykům s disidenty. Chartisty potřebovali jako užitečné snílky, kteří by jim usnadnili jejich nástup na otevřenou scénu. Proto si je vychovávali k podpoře svých zájmů, které se dnes říká lobbování. Veřejné aktivity chartistů, jako dialog s komunisty a ochrana lidských práv, byly zneužity jako hezká zástěrka skutečných přání, jak nám současná doba potvrzuje.

Za této situace se očekával brzký převrat, nikoli však právě na 17. listopad. To byla nejspíše separátní akce komunistických špiček na zdiskreditování starého vedení. Chartisté proto byli mimo Prahu, aby měli alibi. To, že si studenti nenechali líbit násilí, byla akce neplánovaná a „šedí“ chartisté se honem vraceli, aby naskočili do zlatého kočáru, převzali otěže a řídili jej požadovaným směrem. Odtud tedy ono hodnocení o „ukradené revoluci“. Nicméně při dané eu-

forii se jim to podařilo. Dále už to byla asi spíše rutina manipulátorů s masami lidí.

Po demonstraci na Národní třídě v Praze se rozjela řada aktivit, v nichž vedli studenti. Připojili se herci a dělníci z fabrik, původně zmobilizovaní pro podporu komunistických skupin. Známy je Štěpá-

Před 580 lety, 11. 10. 1424, zemřel slavný husitský vojevůdce Jan ŽIŽKA z Trocnova.

Kresba: Jiří Petráček (převzato z knihy Petra Klučiny Jak válčili husité, Praha 1983)

nův debakl v ČKD, když neobratně řekl, že revoluci dělají patnáctileté děti. Nicméně nátlakové akce, jako demonstrace na Letné, generální stávka a další, urychlily spád děje. Vyjednávání o tom, kdo ve skutečnosti převezme moc, ale už zase vedla „šedá zóna“. Při tom se našel konsensus mezi zúčastněnými tak, aby se vlk nažral a koza komunismu zůstala celá.

Bylo vysvětleno nejen to, jak se objevil Václav Klaus na veřejnosti, ale i to, že se zúčastňoval oněch „čajů“ u Petra Pitharta, kde se asi scházeli s disidenty někteří účastníci oně „šedé zóny“. Ta hrála potom při „sametu“ prim. Problematiku i jiné dosud nevysvětlené záhady, jako o dvoudenním tajemném jednání Václava Havla v ateliéru Josky Skalníka, z nichž nám část popsal Keane ve své knize *Politická tragédie v šesti dějstvích*. Je to velmi drastické a potvrzuje to jen to, co se proslýchalo o Havlově roli. Například s Dubčekem při volbě prezidenta.

Jako ten Jiřík ve svém vidění

musí si připadat každý, kdo si občas přečte PRÁVO s přílohou SALON vycházející každý čtvrtek. Jeden čtvrtek tam jistý politologický docent tvrdí, že český národ je de facto národ bez tradic, a pokud snad nějaké má, jsou zfalšované, viz například Rukopisy; mimochodem: jejich nepravost, přesněji řečeno nepůvodnost, dodnes nikdo jednoznačně neprokázal. O husitství tento politický vědec říká, že to byla jakási rebelie. Tento létající docent, přednášející od Aljašky až po Jižní Afriku, si zřejmě v letadle nikdy nestačil přečíst (ve škole mu to buď neřekli, anebo chyběl), že tahle rebelie trvala patnáct let, během nichž husitská vojska pětkrát rozprášila statisčové křížové výpravy sestavené především z loupeživých německých železných rytířů. Katolickou Evropu, tehdy rovněž jednotnou, muselo přijít potlačení této patnáctileté rebelie nejméně na půl bilionu dnešních eur. S touhle rebelií si nakonec nevěděl rady ani debl Marx-Engels, do jejichž geniálních výkladů historie se tahle česká rebelie absolutně nehodila, neb přišla o tři sta let dřív, než měla.

Další čtvrtek se tam k výročí svatého

V každém případě je nesporné, že Havel komunisty neporazil, ale naopak je udržel při moci. Taková prý byla jejich podmínka pro předání moci. To, že s nimi teď ostentativně odmítá jednat a odchází ze sněmovny při projevu jejich předsedy, jsou jenom mimikry, jako to jeho srdíčko za podpisem. Pravdivěji vypovídá jeho trvalý osobní přátelství s Čalfou a to, že byl jednomyslně zvolen komunistickým parlamentem. Pro jeho monarchistické ambice bylo všechno dobré.

Dohody s komunisty tedy spočívaly v hladkém předání ekonomické moci šedých komunistů beze ztrát a při praktickém netrestání politických špiček bývalého režimu. Zamontovali se do nových stran a státních funkcí jako nepostradatelní odborníci. Ekonomiku ovládli „šedí“ z Prognostického ústavu, protože byli na to připravováni a připraveni. Za této situace proběhl přesun a legalizace zbytku státního majetku do jejich rukou. Známým systémem, že se na pět minut zhasne a kdo co bude držet po rozsvícení, to bude jeho.

Zpackaná kupónová privatizace, výprodej a bankroty průmyslových podniků, devastace řady životních potřeb i peněz na pouhé zboží, trend života na dluh a bez zásluh, to je jen malá část toho, co nám „samet“ přinesl. Skutečnost se diametrálně liší od toho, co nám bylo změnou režimu slíbeno. To, co je praktikováno, je dravý kapitalismus, jako jeho poslední, globalizační forma. Klausovo působení v roli ministra financí bylo tak destruktivní, že jeho následky pocítujeme dodnes. Kupónová privatizace a nerozeznavání špinavých peněz pomohly rozkrást většinu zbylého majetku státu do rukou spekulantů a tunelářů.

Se zbytkem si socialismem zhýčkaní, pro dravý kapitalismus neotrlí zaměstnávání občané nemohli dost dobře zvednout svou životní úroveň na tu západní, jak jim bylo slibováno. Zejména když se nejspíš účelově neustále podbízel cizím investorům, kteří likvidovali náš průmysl jako nezáhodnou konkurenci, ubývala pracovní místa a rostla nezaměstnanost. Neuvažené půjčky bank a záruky státu na miliardové investice, nebo i jen jejich záměry

chlup dobrý, proletariátu připsali dějinný úkol - tenhle druh, tuhle třídu, postupně vyhladit. Tohoto vznešeného úkolu se měli zhostit lidé, kteří se za celý život nedokázali ničemu naučit ani z knih, ani z řemesel, neb jakákoliv námaha, ať tělesná, či duševní, jim od malíčka byla proti mysli. Lidé, jejichž stěžejní lidskou vlastností byla nenávisť a zášť ke každému, kdo měl víc než dvě košile, se pak skutečně zmocnili vlády nad jednou šestinou světa v roce 1917.

(Pokračování na str. 8)

SDĚLENÍ ČTENÁŘŮM SN
Pátý díl knihy Antonína Bělohoubka *Hořké medicíny* vyjde koncem roku 2004. Objednávky můžete posílat na adresu SN. Kniha bude mít 343 stran a bude stát 150 Kč (+ poštovné). Všechny díly HM se prodávají za sníženou cenu 500 Kč.

REDAKCE

vytunelovaly zbytky majetku státu, a proto nejsou peníze na základní funkce státu.

Není divu, že Václav Klaus dnes volá po smíření a pokud možno zapomenutí historie. Má příliš mnoho negativních zásluh o stát a jeho občany, včetně rozdělení Československa. Na prezidentský post se dostal s podporou komunistů, stejně jako Havel. A stejně jako on se nechá rád fotografovat s Masarykem, sbírá čestné doktoráty a dělá nelogické, státu neprospívající věci. Pod oběma bují mezi lidmi „blbá nálada“. Jen přátelé má Klaus z jiného soudku. Zdá se, že u nich moc nerozlišuje, jako u těch peněz. Snad proto, že většina jsou tenisté a ti všichni jsou čistě bílí.

Pokud bylo ještě možno vyprodávat z národního majetku a vykrádat penzijní fondy, vypadalo

(Pokračování na str. 8)

UVNITŘ LISTU:
PŘÍLOHA
ČHNJ, VF, NSJ

V příštím čísle:

Kdy padne
Grossova vláda?
Štěpán Trochta
(100. výročí narození)

Podpořte vydávání SVOBODNÝCH NOVIN!

SVOBODNÉ NOVINY jsou jedním z posledních dosud vycházejících periodik v České republice, která jsou skutečně nezávislá a necenzurovaná.

V zájmu zachování svobody tisku u nás podpořte další vydávání SVOBODNÝCH NOVIN nejen tím, že je budete kupovat a číst, nýbrž i formou peněžních darů!

Své dobrovolné finanční příspěvky můžete poukázat složenkou typu C z každé pošty na území ČR, nebo převodem ze svého bankovního účtu na adresu:

PhDr. Rostislav Janošik – vydavatelství
Přetlucká 31
100 00 Praha 10
Bankovní spojení:
Komerční banka – pobočka Praha 10
expozitura V Olšinách 104
číslo účtu: 3678220297/0100

REDAKCE

Z obsahu:

A. Bělohoubek ...
... str. 2

Dalibor Plichta ...
... str. 3

Insigniáda ...
... str. 7

Pešina z Čechorodu ...
... str. 7

• Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší •

ZADÁNO PRO ANTONÍNA BĚLOHOUBKA, autora přemnoha hořkých pravd PRAVDY PRVNÍHO ŘÁDU

(1. část)

NENÍ ještě vskutku rozumný a vskutku mravní, kdo si dosud neosvojil spoustu pravd prvního řádu. Abych tu cestu vnímavějším jedincům usnadnil, rozhodl jsem se pořídít jakýsi výčet (ani zdaleka ne úplný!) pravd klíčových. Nepochybně, kdo si ten výčet bude oživovat dosti často. (Že tady opět střídám trojice pravd politických a nepolitických, to bych snad ani připomínat nemusel.)

Také tímto textem nepochybně vybudím ve zlovolných plivnicích spoustu sprostot vůči mně. Vynasnažím se v míře co největší ignorovat je.

Kdyby na to v ohledu intelektuálním i mravním měli, viděli by pravdu prvního řádu také v konstatování, že:

01. ... NEEEXISTUJE povinnost přednější, než je osvojení si mohutné vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse!

02. ... naším údělem NENÍ lišit se svou velikostí, ale svou ubohostí, že si můžeme vybrat „jen“ mezi ubohostí ušlechtilou a špinavou.

03. ... svůj život nejen zmarnil, ale že ho i ZHANOBI, kdo si neosvojil mohutnou vůli k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse!

04. ... novodobým zločinem z nejtěžších (jeho prostřednictvím byl a je silně mrzačen život MILIARD potupně ovládaných!) je přístupování na zlotřilost jménem zastupitelská lžidemokracie.

05. ... bez osvojení si mohutné vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse NELZE vybědnout z příslušnosti k politicky i nepoliticky špinavým a hloupým podlidem!

06. ... „plnohodnotným“ zločincem byl a je KAŽDÝ, komu nebylo a není proti mysli degradovat miliony potupně ovládaných na tvory nezpůsobilé rozhodovat o všech podstatných věcech pociťnými referendy!

07. ... NEMÁME PRÁVO ignorovat varování, rady a výzvy pronikavých myslitelů a pociťných buřičů!

08. ... NEEEXISTUJE volba významnější, než je volba mezi zalíbením ve kdekjaké špině a mezi osvojením si mohutné vůle k ušlechtilosti!

09. ... domýšlivě nablíbkví je prašivinou DALEKO nejpustošivější!

10. ... HLAVNÍMI viníky pokračování zločinů politických i nepolitických jsou miliardy zločinců sprostě vychytralých, sprostě přikrčených a sprostě prodejných!

11. ... výraz „podsvětí politicky i nepoliticky špinavých a hloupých podlidů“ NENÍ zlovolným plivnutím, ale jen pociťným pojmenováním až hrůzné skutečnosti!

12. ... VŠECHNY národy (s výjimkou malého Švýcarska) byly a jsou tvořeny snad z 99% zlo-

činci sprostě vychytralými, sprostě přikrčenými a sprostě prodejnými!

13. ... máme žít tak, aby absurdní byla naše smrt, ne náš život!

14. ... VŠICHNI začínali, začínají a budou začínat coby špinaví a hloupí podlidé a že tak dosud skoro všichni i dožili, dožívají a dlouho ještě dožít budou!

15. ... naše přítomnost by vypadala ÚPLNĚ jinak, kdyby mohutná vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse byla charakteristikou číslo jedna alespoň pro jednoho z deseti našich předchůdců i současníků!

16. ... společnosti se zastupitelskou lžidemokracií ovládají „plnohodnotní“ TERORISTÉ!

17. ... hlavní vinu na silném pomrzačení jejich života mají vládnoucí zločinci „jen“ u lidí pociťných, odvádnoucích a statečných. U špinavých a hloupých podlidů má hlavní vinu na silném pomrzačení jejich života špinavec a hlupák v nich samotných.

18. ... NESTACÍ nepřístupovat na zastupitelskou lžidemokracii, ale že máme POVINNOST důrazně usilovat o pociťná referenda o všech podstatných věcech!

19. ... bez osvojení si mohutné vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse nebude a nemůže být dobře ani v životě jednotlivce, ani v životě celé společnosti.

20. ... ani v životě jednotlivce, ani v životě celé společnosti NEEEXISTUJE pohroma větší, než je zalíbení ve kdekjaké špině!

21. ... duševní svět pronikavých myslitelů a pociťných buřičů EXISTUJE a že JE v naší moci domyslet a dotrpet se až ke způsobilosti přebývat v něm!

22. ... zastupitelská lžidemokracie JE sprostou, potupnou a pustošivou zvlí!

23. ... NEEEXISTUJE potřeba naléhavější, než je výrazná redukce politické i nepolitické špiny a hlouposti přemnohých!

24. ... zločinci ještě provinilejšími, než byli a jsou zločinci vládnoucí, byli a jsou zločinci sprostě vychytralí, sprostě přikrčení a sprostě prodejní mezi potupně ovládanými!

25. ... prapříčinou kdekjaké špatnosti je zakrnělá vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse.

26. ... NEEEXISTUJE jiná síla, než je mohutná vůle k ušlechtilosti, která může ukončit pokračující triumfy lží, zla a kdekjaké špiny!

27. ... JEŠTĚ PROVINILEJŠÍMI než ti, kteří nám nejrůznější hanebnosti vnucují, jsou ti, kteří na ně přistupují!

28. ... základní zákon demokracie (to jest pociťvé respektování vůle většiny voličů) byl a je sprostě ignorován VŠUDE, kde nebylo a není o všech podstatných věcech rozhodováno pociťnými referendy!

29. ... kdo si neosvojí způsobilost přebývat v duševním světě pronikavých myslitelů a pociťných buřičů (a nepatří přitom k odporným netvorům), ten se v podsvětí politicky i nepoliticky špinavých a hloupých podlidů MUSÍ dříve nebo později uzoufat nebo v něm zesílet!

30. ... zastupitelská lžidemokracie je zrudností AŽ DÁBELSKOU!

31. ... vysoká duševní úroveň k ušlechtilé výbojněmu hněvu vůči zločincům nejrůznějších odstínů nejen opravňuje, ale i ZAVAZUJE!

32. ... orgie kdekjakého blbství a kdekjaké špiny (a to jak v životě jednotlivce, tak v životě celé společnosti) jsou NUTNÝM důsledkem neosvojení si mohutné vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse!

33. ... NEEEXISTUJE obdarování vyšší, než je vybuzení silné potřeby osvojit si mohutnou vůli k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse!

34. ... zločinci, kteří degradují miliony potupně ovládaných na tvory nezpůsobilé rozhodovat o všech podstatných věcech pociťnými referendy, NEJSOU méně provinilí a méně zlotřilí než zločinci komunističtí!

35. ... ubožáci věčně křivení a ohlupovaní se bez pomoci pronikavých myslitelů a pociťných buřičů NEMOHOU rozhodovat vskutku rozumně a mravně!

36. ... nebude a nemůže být dobře, dokud si VĚTŠINA žijících neosvojí zásadu „Už nikdy ne jako ovce!“, a to jak v politice, tak mimo ni!

37. ... hořké pravdy léčí, kdežto nasládlé lži kříví a ohlupují.

38. ... v podsvětí špinavých a hloupých podlidů má ušlechtilé výbojné hněv hodnotu mravně SEBEZÁCHOVNOUT!

39. ... nebude a nemůže být dobře, dokud pronikaví myslitelé a pociťvní buřiči nebudou mít přístup do masmédií, kdykoliv o to požádají!

40. ... NEMÁME PRÁVO rezignovat na úsilí o zdolávání politické i nepolitické slepoty a otrlosti potupně ovládaných!

41. ... dosavadní život skoro všech našich předchůdců i současníků byl PLNÝ orgií blbosti a špiny jak v ohledu politickém, tak v ohledu nepolitickém!

42. ... NEEEXISTUJE ušlechtilější použití ušetřených peněz, než je jejich použití na podporu úsilí o zdolávání politické i nepolitické slepoty a otrlosti potupně ovládaných!

43. ... zabřednutí do náboženské nebo ne-náboženské „víry pravé“ je ZRADOU pociťvého hledání, že je ZRADOU rozumu i mravnosti!

44. ... osvojení si mohutné vůle k pravdě

a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse VYVÁDÍ z příslušnosti ke špinavým a hloupým podlidem a OTEVÍRÁ cestu k nabytí způsobilosti přebývat v duševním světě pronikavých myslitelů a pociťných buřičů!

45. ... k ušlechtilosti máme růst nejen NAVZDORY kdekomu a kdečemu, ale také DÍKY pomoci pronikavých myslitelů a pociťných buřičů!

46. ... k voličům duševně neoprávněným patří a patří v zastupitelské lžidemokracii VŠICHNI, kdož na onu zlotřilost přistupovali a přistupují!

47. ... žil a žije jen více nebo méně špinavě a hloupě KAŽDÝ, kdo tvrdě neútočil a neútočí jak na zločince vládnoucí, tak na zločince sprostě vychytralé, sprostě přikrčené a sprostě prodejné mezi potupně ovládanými!

48. ... za přístupování na zastupitelskou lžidemokracii NESTOJÍ především slepota a otrlost takto provinilých, ale jejich trojnásobná KRIVOST (to jest jejich sprostá vychytralost, sprostě přikrčenectví a sprostá prodejnost).

49. ... SKORO NIKDO nebyl a není způsobilý čist i pravdy hodně hořké pociťvé, to jest coby člověk rozum a mravnost nezrazující.

50. ... se nad špinou a hloupostí podlidů NEMUSÍME uzoufat nebo zesílet, ale že nabytím způsobilosti přebývat v duševním světě pronikavých myslitelů a pociťných buřičů můžeme svou duševní sílu OBNOVOVAT.

51. ... neosvojení si mohutné vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse patří ke zločinům Z NEJTĚŽŠÍCH!

52. ... se KDEKDO těžce provinil jak tím, že až neomluvitelně dlouho v podstatných věcech politických i nepolitických dělal, co dělat neměl, tak tím, že v takových věcech nedělal, co dělat měl!

53. ... skoro všichni naši současníci JSOU v ohledu politickém i nepolitickém špinaví a hloupí skoro beznadějně!

54. ... ke zdolání moci zločinců politických i nepolitických NEVEDE jiná cesta, než je osvojení si mohutné vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse!

55. ... že smířování se s těžkými zločiny je TAKÉ těžkým zločinem!

56. ... život kdekoho mrzačil a mrzačí špinavec v takto se postihujících JEŠTĚ VÍC než špinavci kolem nich a kolem nás.

57. ... smutky až ochromující LZE přeměňovat na ušlechtilé výbojné hněv vůči jejich původcům!

58. ... v pronárodech, které jsou plné zločinců sprostě vychytralých, sprostě přikrčených a sprostě prodejných referenda vskutku pociťvá možná NEJSOU!

59. ... kdo mohutně neusiluje PŘEDEVŠÍM

o radikální redukci zločinů politických i nepolitických, ten z příslušnosti ke špinavým a hloupým podlidem ještě NEVYBĚDL!

60. ... NEMÁME PRÁVO vycházet v dobrém s těmi, kteří neráčili a neráčí přispívat na zdolávání politické i nepolitické slepoty a otrlosti potupně ovládaných ani zdaleka v takové míře, v jaké by přispívat mohli a měli!

61. ... k obdarování nejvyšším patří obdarování pronikavými duševními výboji, že především s jejich pomocí vybředáme z příslušnosti ke špinavým a hloupým podlidem.

62. ... do špinavce a nablíbkce se může zamilovat jen špindíra a nablíbkce a že do špindíry a nablíbkce se může zamilovat jen špinavec a nablíbk.

63. ... přehodnocení DALEKO nejvýznamnější přináší poměrování kdekoho a kdečeho duševním světem pronikavých myslitelů a pociťných buřičů.

64. ... drůžhubné a tlučhubné pobíral a pobírá vlastně KAŽDÝ, kdo znovu a znovu neburácel a neburáčí jak proti zločincům vládnoucím, tak proti zločincům mezi potupně ovládanými!

65. ... jak skoro všichni naši předchůdci, tak skoro všichni naši současníci byli a jsou špinaví a hloupí v míře AŽ OBLUDNĚ!

66. ... mohutnou vůli k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse si bez pomoci pronikavých myslitelů a pociťných buřičů neosvojí NIKDO! (PROTO je tak důležité, aby ti duševní aristokraté měli přístup do masmédií HODNĚ často!)

67. ... máme nejen právo, ale i POVINNOST posuzovat kdekoho a kdekdo přísným rozumem a přísnou mravností!

68. ... bez osvojení si PŘEMNOHA pronikavých duševních výbojů z příslušnosti ke špinavým a hloupým podlidem vybědnout NELZE!

69. ... hloupost je jednou z podob nemravnosti a že nemravnost je jednou z podob hlouposti.

70. ... hodně nízká účast při volbách v zastupitelské lžidemokracii JE příslibem důrazného trvání na pociťných referendech o všech podstatných věcech!

71. ... nebude a nemůže být dobře, dokud neskončí dvě špatnosti klíčové: přístupování na zastupitelskou lžidemokracii a zalíbení ve kdekjaké špině.

72. ... pociťvá referenda o všech podstatných věcech nebudou ZAVEDENA, ale že musí být VYBOJOVÁNA!

73. ... NEEEXISTUJE účinnější způsob osvojení si mohutné vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse, než je pociťvé přijímání spousty pronikavých duševních výbojů o věcech podstatných jak pro život jednotlivce, tak pro život celé společnosti!

Prohlášení stoupenců přímé demokracie č. 57

OPOVRHUJME nejen čecháckovským lžisenátem, ale také evropským LŽIPARLAMENTEM! Také v něm přece dřepí povícero ničemu nikým vlastně nezvolených! V povícero zemích Evropské unie byla přece volební účast NIŽŠÍ než padesátiprocentní, to jest: byl v nich ignorován ZÁKLADNÍ zákon demokracie, podle něhož měly být takové volby prohlášeny za NEPLATNÉ! Navíc šlo ve VŠECH zemích EU o voliče, kteří byli soustavně křivení a ohlupováním přivedeni až do stavu duševní nezpůsobilosti rozhodovat se opravdu svobodně, rozumně a mravně, to jest: šlo o voliče duševně NEOPRÁVNĚNÉ!

PROZATÍMNÍ REPUBLIKOVÝ MLUVČÍ STOUPENCŮ PŘÍMÉ DEMOKRACIE
ANTONÍN BĚLOHOUBEK

Prohlášení stoupenců přímé demokracie č. 58

Druhé „Desatero“ k pociťvému a důkladnému přemýšlení:

1. NIKDY naplno neodčiníš své provinění spočívající v tom, že jsi z příslušnosti k politicky i nepoliticky špinavým a hloupým podlidem vybědl mnohem později, než jsi mohl a měl!

2. NIKDY naplno neodčiníš své provinění spočívající v tom, že jsi mohutnou vůli k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse nedokázal vybudit ani u mnoha jedinců relativně slibných!

3. NIKDY naplno neodčiníš své provinění spočívající v tom, že ses ke způsobilosti přebývat v duševním světě pronikavých myslitelů a pociťných buřičů domyslel a dotrpal MNOHEM později, než jsi mohl a měl!

4. NIKDY naplno neodčiníš své provinění spočívající v přístupování na zlotřilost jménem zastupitelská lžidemokracie i v čase, kdy jsi už mohl a měl vědět o její potupnosti a pustošivosti!

5. NIKDY naplno neodčiníš své provinění spočívající v tom, že jsi nacházel zalíbení ve kdekjakém idiotství a ve kdekjaké špině i v čase, kdy ses jich už mohl a měl štítit!

6. NIKDY naplno neodčiníš své provinění spočívající v tom, že ses důrazně nedomáhal hodné častého přístupu do masmédií pro pociťvé buřiče a pronikavé myslitele i v čase, kdy jsi už mohl a měl vědět, o jak významnou věc se jedná!

7. NIKDY naplno neodčiníš své provinění spočívající v tom, že jsi úsilí o radikální redukci špiny a hlouposti potupně ovládaných nepodporoval ani zdaleka tak významně, jak jsi ho podporovat mohl a měl!

8. NIKDY naplno neodčiníš své provinění spočívající v tom, že jsi proti zločincům vládnoucím i potupně ovládaným neútočil tak důrazně, jak jsi proti nim útočit mohl a měl!

9. NIKDY naplno neodčiníš své provinění spočívající v tom, že jsi svou vůli k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse nepřivedl k mohutnosti MNOHEM dříve, než se ti to podařilo!

10. NIKDY naplno neodčiníš své provinění spočívající v tom, že jsi svým burácením proti nim nedokázal vládnoucí zločince ohrozit tak, až by si na tebe „MUSELI“ najmout vraha!

PROZATÍMNÍ REPUBLIKOVÝ MLUVČÍ STOUPENCŮ PŘÍMÉ DEMOKRACIE
ANTONÍN BĚLOHOUBEK

HOŘKÉ MEDICÍNY (40. část)

♦ Muka z největších: ta, která spočívá ve vědomí o skoro nulové účinnosti našeho úsilí o zdolávání politické i nepolitické slepoty a otrlosti přemnohých.

♦ Viděno očima pronikavých myslitelů a pociťných buřičů: „Co na tom“, že zalíbení v orgiích kdekjakého blbství a kdekjaké špiny pokračují?! Podstatné je, že tomu tak NEMUSÍ být napořád!

♦ ZAKAŽME si slevovat z konstatování, že v jedince rozum a mravnost nezrazují máme vyrůst i NAVZDORY kdekomu a kdečemu!

♦ Také SÁM se degraduje na tvora duševně méněcenného, kdo přistupuje na to, aby byl zastupován i při rozhodování o podstatných věcech!

♦ Také jedna „výsada“ špinavých a hloupých podlidů: žijí, jako kdyby tady NEBYLY celé série zločinů politických i nepolitických, jako kdyby se jich ty zločiny vůbec netýkaly, jako kdyby na nich NEMĚLI hlavní podíl!

♦ ODČINILI by mnohé své špatnosti, kdyby významně podporovali úsilí o zdolávání slepoty a otrlosti potupně ovládaných!

♦ NEOSVOJIL si ještě mohutnou vůli k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse, koho megatuny kdekakého knižního braku nenaplníují zděšením a zhnusením!

♦ Coby ubožáci jen více nebo méně špinaví a hloupí začínali, začínají a budou začínat VŠICHNI. Jde „jen“ o to, jestli vyrosteme a vyrostou k ubohosti ušlechtilé, nebo jestli klesneme a klesnou k ubohosti až obludné.

♦ ŠPATNĚ své děti vychoval, kdo je nepřivedl k tomu, aby osvojení si mohutné vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse pro ně bylo potřebou BYTOSTNOU!

♦ NIKDO by si netroufnul zastupovat je, kdyby na pociťných referendech o všech podstatných věcech trvali DŮRAZNĚ!

♦ „Kompliment“, který bys mohl uštědřit KDEKOMU: Dáte mi vědět, až

vaše oslavy vašich narozenin už NEBUDOU oslavami dalšího roku vaší příslušnosti k politicky i nepoliticky špinavým a hloupým podlidem?

♦ Lze vůbec opakovat nadbytečně, že bez minima spravedlnosti vůči zločincům komunistickým i jen údajně demokratickým (to jest bez jejich vyhnání ze všech významných funkcí) dobře nebude a ani být nemůže?

♦ NEOSVOJIL si ještě mohutnou vůli k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse, kdo důrazně neusiluje o to, aby pronikaví myslitelé a pociťvní buřiči měli přístup do masmédií, kdykoliv o to požádají!

♦ Viděno očima pronikavých myslitelů a pociťných buřičů: „Co na tom“, že skoro všichni naši předchůdci i současníci patřili a patří ke špinavým a hloupým podlidem?! Podstatné je, že z toho prokletí VYVÁDÍ osvojení si mohutné vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse!

♦ Začarovaný kruh z nejhorších: Bez pomoci pronikavých myslitelů a pociťných buřičů si kdekdo mohutnou vůli k ušlechtilosti neosvojí, ale bez oné vůle patřičně častý přístup do masmédií pro ony duševní aristokraty vybojován NEBUDE!

♦ Znovu a znovu se ukazuje, že přechod od zvůle diktátorů ke svévoli zločinců v zastupitelské lžidemokracii NENÍ těžší, než bude přechod od oné svévole k pociťvé demokracii přímé!

♦ Kde se přemnoží oddávající orgiím kdekjakého blbství a kdekjaké špiny, tam NAJISTO pokračuje také zlotřilost jménem zastupitelská lžidemokracie! A také obráceně: Kde pokračuje zastupitelská lžidemokracie, tam se NAJISTO přemnoží oddávající orgiím kdekjakého blbství a kdekjaké špiny!

♦ Chce „NEMOŽNÉ“, kdo vybízí zločince sprostě vychytralé, sprostě přikrčené a sprostě prodejné, aby vybojovali pro pociťvé buřiče a pronikavé myslitele hodně častý přístup do masmédií!

♦ KAŽDÝ oduševnělý člověk by měl vědět, že naší povinností číslo jedna je osvojení si mohutné vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse a tím také důrazně odporování velikým špatnostem i účinné podporování snah pronikavých myslitelů a pociťných buřičů!

♦ Léčivost hořkých pravd by se PODSTATNĚ zvětšila, kdyby pronikaví myslitelé a pociťvní buřiči měli do masmédií přístup hodně častý!

♦ Životní prohra nejhorší i nejčastější: Uhodli jste, že spočívá v neosvojení si mohutné vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse?

♦ Kdo je provinilejší a odpornější: premiér, kterému nevdá špinavý šéf úřadu vlády, nebo potupně ovládaní, kterým nevdá takový premiér?

♦ Vy si myslíte, že JE v dohledu čas, kdy potupně ovládaní začnou mít za ZCELA nedůvěryhodné ty, kteří jim vnucují a budou vnucovat zastupitelskou lžidemokracii?

♦ Sprostota až zrudná: Mluvit o „důvěryhodnosti Parlamentu“ to jest o důvěryhodnosti tlup mnohonásobných a zatvrzelých zločinců, které se nerozpakovaly, nerozpakují a nebudou rozpakovat degradovat miliony potupně ovládaných na tvory nezpůsobilé rozhodovat o všech podstatných věcech pociťnými referendy!

♦ Jen SPROSTÁ HOVADA mohou zlovolně plivat po tom, kdo burácel a buráčí jak proti přístupování na zlotřilost jménem zastupitelská lžidemokracie, tak proti zalíbení ve kdekjakém idiotství a ve kdekjaké špině, kdo burácel a buráčí jak proti zločincům vládnoucím, tak proti zločincům sprostě vychytralým, sprostě přikrčeným a sprostě prodejným mezi potupně ovládanými!

♦ Vydavatel a šéfredaktor Svobodných novin jistě ví, že by se vnímavým lidem v ohledu duševním VELICE přitížilo, kdyby ty noviny tady najednou nebyly!

„Slovanská vzájemnost a nacionalismus jsou potřebné i dnes pro zachování státní svrchovanosti“

ROZHOVOR S ING. DALIBOREM PLICHTOU

Ing. Dalibor PLICHTA se narodil 20. prosince 1920 v Českých Budějovicích jako syn dirigenta Československého rozhlasu Františka Plichty (1889-1969). Po válce vystudoval Fakultu politickou Vysoké školy politické a sociální, na které promoval v roce 1949. Už během svého studia působil v letech 1945-48 jako parlamentní zpravodaj pro brněnský deník Čin. Od roku 1946 až do komunistického puče v roce 1948 byl tajemníkem ústavního výboru Ústavodárného národního shromáždění, kde se setkával mimo jiné i s prvorepublikovými sociálně demokratickými ministry Ivanem Děrerem a Alfrédem Meissnerem. Ačkoliv měl již tehdy názorově blízko k pozicím sociální demokracie, jejím členem se nestal. Nedůvěřoval totiž Zdeňku Fierlingerovi a jeho politice. Pracoval jako redaktor nakladatelství Družstevní práce (1950-67), později Odeonu. Stal se členem Mlynářova týmu při ČSAV (1967-68), odborným pracovníkem Ústavu státu a práva ČSAV (1968-69), kam se také na krátký čas vrátil i po své rehabilitaci v roce 1990. Byl členem ústředního výboru KANu, zakládajícím členem Československé politologické společnosti (1968) a Masarykovy společnosti (1988), kandidátem do parlamentu (1992), předsedou Česko-Slovenského výboru (1998-2000) a zakladatelem nezávislé skupiny „Věrní zůstaneme“. Je autorem řady odborných článků a statí. Napsal knihy Nesmířenost a nesmířitelnost německé politiky, Národ a národnost v éře globalizace a Česká otázka a Evropská unie. Je ženatý, jeho manželka Jana (1931) je dcerou básníka Jaroslava Seiferta. Má syna Jana (1953), který působí jako programátor.

● Stali jsme se členy Evropské unie a část naší státní suverenity jsme odevzdali Bruselu. Víme vůbec, co bude přesně pro nás znamenat? Jaký očekáváte další vývoj Evropské unie?

Na tuhle vaši otázku bych dal dvě odpovědi. Jedna by se týkala toho, co bude „avantgarda“ EU, její „tvrdé jádro“, od členů EU chtít, k čemu je bude postrkovat, co jim bude opatrné a (jako dosud) jen postupně prozrazovat, pokud půjde o další vývoj „integrace“ a s tím související podobu jejího formálního ústavního zřízení, případně jaké praktiky bude její technokraticko-byrokratický aparát zavádět.

Na tuto otázku se mi zdá odpověď jasná, přestože EU, její „tvrdé jádro“, své konečné cíle z taktických důvodů neupřesňuje a dává přednost řečem všeobecným.

Tato odpověď pak se přitom nemusí skládat na pouhých dohadách. Plyne ze soustavného a mnohaletého odmítání existence národních svrchovaných států už samotnými otci myšlenky evropské „integrace“, z jejich popírání smysluplnosti trvání na samotných národech jako přirozených základních společenství politického života a z toho, že „avantgarda EU“ (včetně našich trubačů) o národních zájmech nechce ani slyšet.

EU bude svým „tvrdým jádrem“ postrkována k tomu, aby v ní skutečné národy (samozřejmě ty malé a menší) jako politické subjekty zanikly a místo nich vznikl umělý národ „evropský“. A protože všichni budou národem „evropským“, bude hegemonem v EU nebo v celé Evropě nikoli určitý národ, jak to bylo nebo jak si to představoval některý národ v minulosti, nýbrž budou to „našinci“, příslušníci „evropského“ národa, jako jimi budeme my. Nebude rovněž možné, aby byl nějaký národ znevýhodňován nebo utlačován a aby se musel bránit, protože tu žádné, ty staré, ty skutečné národy nebudou a „Evropani“ jako národ se přece nazývají znevýhodňovat nebo utlačovat nebudou, když budou mít všichni stejné zájmy a svoji společnou „evropskou“ vládu. Konec společenských tříd, konec třídní společnosti, to byla naivní utopie, teprve konec národů je to pravé. A právě jako malý národ se máme na co těšit. Nebude nám a národům východní a jihovýchodní Evropy hrozit ani starý výbojný pangermanismus, protože Pangermáni už od té doby, co se začala chystat Nová Evro-

pa, ba dokonce ještě hodně dříve, patří k jejím vehementnějším stoupencům. (Platí to samozřejmě i o Sudetoněmeckém landsmansaftu.) Pangermanismus a jeho „Drang nach Osten“ bude zbytečný, když všechna území, kam mířila pangermánská expanze, budou tak jako tak součástí naší nové společné evropské vlasti a budou patřit našemu novému, to jest evropskému národu, jehož vytvoření dalece překoná sny starého habsburského mnohonárodnostního mocnářství o vytvoření společného „rakouského národa“, který měl mnohonárodní Říši rakouskou osvobodit od politických napětí a sporů mezi německými hegemony a neněmeckými národy udržovanými pod její jich nadvládou. Hlavy EU vědí, co mají uskutečnit v jednadvacátém století, co se starému Rakousku nepodařilo Habsburkům zavést ve stoletím devatenáctém.

Zatímco první část mé odpovědi na Vaši otázku o vývoji existence EU se týkala záměrů projektů EU, její druhá bude věnována jejímu pravděpodobnému osudu.

Něco jiného je, jestli se „tvrdému jádru“ podaří jeho záměry, o nichž mluvíme v předěšlých řádcích, prosadit. A tu je třeba vzít zaprvé v úvahu, že u nás i v dalších členských státech EU zájem o ni a její rozšiřování nebo „prohlubování“ její „integrace“ trvale klesá. Lidé především zjišťují, že slibované účinky „integrace“ se nedostávají nebo se jejich plnění odkládá. Zvláště noví členové nebo adepti členství v EU by si měli dobře povšimnout, že své sliby neplní západní Němci ani vůči svým soukmenovcům z bývalého východního Německa, jehož obyvatelům před patnácti roky Helmut Kohl sliboval proměnit jejich zemi v kvetoucí krajinu. Dnes noví spolkyvci prezident SRN Horst Köhler v tiskovém interview prohlásil, že rozdíl mezi různými regiony jsou normální a je třeba je prostě akceptovat. Sám Kohl nedávno řekl, že svůj slib proměnit bývalou NDR v kvetoucí krajinu dal v euforii z bouřlivých událostí revolučního podzimu roku 1989. Rozčarování z politiky EU bude postupovat, zvláště ve státech nově přistoupiších, kde část obyvatelstva se stala obětí manipulace a v pravém slova smyslu naletěla na sliby EU podobné, jako naletěli východní Němci na sliby Helmuta Kohla.

Za druhé bychom neměli zapomínat, že z dlouhodobějšího hlediska jsou všechny „veliké nadnárodní říše“, k nimž Václav Havel řadí i EU, jsou jevem dočasným, přechodným. Všechny se rozpadly. Je překvapující, že Havel a jemu podobní stoupenci „velkých nadnárodních říší“ u nás jasně zapomínají nebo přecházejí mlčením, že máme staletou zkušenost s velkou nadnárodní říší Habsburků, do níž jsme rovněž vstupovali jako svrchovaný stát, ale končilo to tím, že české země ztratily svou státnost a až do konce habsburské monarchie potom česká politika marně usilovala o obnovení této své státnosti. A nežli přitom jen o prestiž. Šlo o pravomoci mezi Korunou české a českého národa, protože jeho zemské sněmy byly o ně připravovány a kdysi svrchované země Koruny české poklesly co do svého statutu na pouhé provincie jednotného habsburského státu a musely dělat a platit společnou zahraniční a vojenskou politiku, která se vůbec nekryla s českými zájmy. Bylo to ovšem zcela v logice mnohonárodního státu ovládaného hegemonem, v tomto případě Němci. V mnohonárodním a hospodářsky a kulturně atd. nesourodém státě ovládaném národem hegemonním nemohou ostatní národy očekávat ani rovnost, ani spravedlnost, protože ty by hegemonii ohrožovaly. Bylo tomu tak v říši habsburské, musí tomu tak být i v jiných mnohonárodních nesourodých říších.

„Velké nadnárodní říše“ jsou konečně vnitřně ohrožovány i tím, že jejich rozsáhlost a nesourodost je nutí uchýlovat se k vládnutí byrokratickému a technokratickému a k manipulaci. Spoléhat se na dosahování shody demokratickou diskusí je pro ně cesta neefektivní. To je a bude případ i EU a jejího rušení práva veta. K tomu všemu myšlenka národních svrchovaných států zůstává i nadále ideálem živým a přitažlivým, a jsou politickým rámcem, který je pro demokracii výhodnější než „velké mnohonárodní říše“, jakou chce být i Evropská unie.

Ostatné i sama „velikost“ je hodnotou problematickou, zdaleka ne jednoznačnou, zvláště zeptáme-li se, co vlastně ta „velikost říše“ přináší svým občanům a co by nemohl přinést „malý“ národní stát. Jsou myslitelé, ekonomové, politologové, u nás ovšem dnes přehlížení, kteří i před velkými mocenskými politickými útvary ale i před velkými celky hospodářskými zůstávají střizliví a říkají, že malé je nejen krásné, a to jak v ekonomice, tak v politice, ale i výhodné.

Říkají například: „Všechny problémy naší doby jsou problémy z přehnané, nikoli nezbytné velikosti lidských společenství. Měli bychom se spíše ubírat směrem k menším nezávislým jednotkám.“ (Leopold Kohr v roce 1990 v odpovědi na otázku, zda by Rakousko mělo přistoupení k „Evropskému hospodářskému společenství“, předchůdci dnešní Evropské unie.) A snad ještě jeden citát z jiného rozho-

voru tohoto salcburského filozofa, rovněž z roku 1990: „Ke změnám, jež budou důležité pro nový začátek na přelomu tisíciletí, bezpodminečně patří zřeknutí se nesprávného směřování ke „stále více“ a ke „stále většímu“.“

● **Neobáváte se někdy o osud naší národní identity? Myslíte, že zůstane český národ zachován ve své kulturní svěbytnosti i pro příští generace?**

Odnárodnění, zभावování se nebo zभावování našeho národa jeho kulturní identity už je v plném proudu. Co je na tom smutné, je skutečnost, že ztrácíme kulturu, kulturnost, která byla svou hodnotovou orientací kulturov vyšší než ta, která ji dnes nahrazuje a jež je nám vnucována.

Česká kulturní identita, která se po pobělohorském násilném útlu a přerušení jejich domácích tradic znovu začala košatit a stala se základem boje, který vedl k obnovení naší státnosti, byla nesena zdůrazňováním hodnot ideových a morálních a byla to kultura, která se vyznačovala aktivností národa a odpovědností vůči národu.

To, co je nám dnes jako kultura vnucována, nemá s touto naší kulturní tradicí nic společného. Je to kultura zkomercializovaná, podřízená a přizpůsobená tomu, aby byla všude co nejprodejnější, všem přijatelná a všem, na celém světě, srozumitelná. Z toho důvodu je zprimitivnělá, omezená a zaměřená na pudovou stránku lidských bytostí. Je to kultura v nejhorším smyslu „konzumní“, plytká, hédonistická a neodpovědná a také je to kultura z komerčních důvodů kosmopolitní.

Samozřejmě že jako taková velice dobře zapadá do politiky směřující k nějaké podobě nadnárodních říší, jejímž vládcům jsou nejmilejší tupé anonymní davy, které se vyzývají pouhým přihlížením, diváctvím a pokud možno řevem, který v podstatě nic neartikuluje. Takováto kultura místo toho, aby třibila, kultivovala naše vnímání, citění a myšlení, jenom se podbízí, k posilování a centralizaci moci, která není mocí státu jako nezbytného strážce zachovávaní pravidel odpovídajících zájmům obecného blaha. Státní moc je oslabována a vytlačována z plnění svých funkcí. Ty pak místo ní plní „soukromé“ síly nadnárodních koncernů, veřejnosti nekontrolovatelné a politicky veřejnosti neodpovědné, síly, které si v některých částech světa už dokonce vydržují svoje vlastní námezdní policejní a vojenské útvary.

Děje se tak v rámci neoliberalistické globalizace v rámci, v němž kapitalismus, globalizovaný kapitalismus, nemá dosud žádného rovnocenného protivníka, jakého měl v 19. a 20. století kapitalismus ve státní moci, která mu svou sociální politikou ukládala určitá omezení.

Toto dnešní omezování moci národních států neoliberalistickým národům a národní myšlence nepřátelským neoliberalistickým kapitalismem je samozřejmě provázeno převahou ekonomismu nad demokratickým přístupem politickým, který klade na první místo obecné blaho.

Ideálem těchto anonymních nadnárodních ekonomických sil neoliberalismu je samozřejmě světový stát, v němž by těmito silám nestály v cestě žádné překážky v podobě národních svrchovaných států. Představuje to velkou hrozbu pro všechny národy, nejen pro nás. Už proto, že neoliberalistická globalizace svým směřováním k ustavení světovlády, a to na technokratické a byrokratické bázi, na „ekonomickém“ managerismu, znamená nebo znamenalo by nutnost zapomenout na každou podobu skutečné demokracie. Byl by to nejen konec české politiky a konec samostatné politiky zvláště malých národů, ale demokratické politiky vůbec, konec svrchovanosti lidu. Pokud máte svou otázku na mysli národní identitu politickou, pak samozřejmě zachování svrchovanosti, suverenity našeho státu. Důležitost zachování suverenity národních států. Jejich suverenity není vyčerpána právem na vlajku a podobné symboly. Suverenity znamená právní možnost rozhodovat o hospodářských podmínkách, investicích, způsobu zdanění a nakládání s výnosem daní. A také právo rozhodovat samostatně o tom, koho si zvolíme za spojení, právo samostatně rozhodovat o své zahraniční politice i tom, zda, kde a proč mají někde bojovat naši vojáci. Nesuverenita by vedla ke stavu, jaký známe ze starého Rakouska, kdy čeští vojáci museli jít bojovat proti Srbům, Rusům, Ukrajincům a náš průmysl musel také vojenským tažením pomáhat a Češi je museli svými daněmi financovat. Česká politická reprezentace namnoze naši veřejnost klame o tom, co znamená suverenity státu, publicistika si čas to plete suverenity s hospodářskou soběstačností, zaměňuje právní suverenity s faktickou atd. Měli bychom dobře poslouchat, kdo vlastně je největším nepřitelem svrchovanosti národních států a vůbec i samotné existence národních států. Jsou to ti, kdo ustavením národních států přišli o nadvládu nad národy udržovanými v nerovnoprávném postavení, nad národy, které byly obětmi jejich imperiální hegemonie. Nikoli náhodou projevoval nedáv-

no v MF Dnes svou radost Otta Habsburský nad tím, že Češi po referendu o vstupu do EU jsou opět pohromadě s rakouskými, ale i říšskými Němci. Říkal, že se mu splnil jeho celoživotní sen, jemu, který, stejně jako Habsburové vůbec, pro český národ nikdy nic dobrého neudělal a umožňoval jen německou hegemonii ve střední Evropě.

● **Kterého období českých národních dějin si osobně nejvíce ceníte a proč?**

Českého národního obrození, jeho hlavních představitelů stejně jako těch všech dnes už neznámých nadšenců, kteří jim pomáhali. Dokázali zážrak, jehož vyvrcholením bylo obnovení české státnosti. A to přes zarputilý odpor předevšim českých Němců, kteří nechtěli přijít o své privilegované postavení v českých zemích. Ale stejně tak přes odpor vídeňských vlád, které svým centralismem a unitarismem nejen bránily (i v rakouských ústavech) každému pokusu o oslabení umělé jednoty rakouské říše třeba jen pouhým federalismem, ale stále znovu se snažily snížit ústavní postavení země Koruny české na postavení pouhé provincie.

Je zajímavé, že stejnou protinárodní a proti národním státům zaměřenou politiku, jako dělalo mnohonárodní staré Rakousko, sleduje dnes „tvrdé jádro“ Evropské unie. Rozdíl je jen ve východiscích jejich politik. Zatímco staré Rakousko odmítalo federalismus, protože by znamenal jisté uvolnění umělé jednoty Rakouské říše, Evropská unie chce svým federalismem dosud samostatné státy začlenit a svázat do umělé jednoty, která by se vyznačovala společnou zahraniční i vojenskou a bezpečnostní politikou a tvořila jeдинý hospodářský prostor, jak to bylo za starého Rakouska.

České národní obrození český národ nejen probudilo, v pravém slova smyslu jej jako národ zachránilo. Není to prostě náhoda, jestliže dnešní nepřátelé naší novodobé státnosti se snaží toto období našich dějin a působení našich obrozenců až po zakladatele našeho novodobého státu problematizovat, zlehčit – stejně jako se snaží zbabavit velikosti českou reformaci v patnáctém století.

● **V poslední době se nám jakoby vytrácí dějinná paměť. Kde je možné hledat příčiny tohoto jevu?**

Nevytrácí se sama od sebe. Protože ji jisté kruhy považují za nežádoucí, je pokrýována z národního vědomí a potlačována. A nedělají to tyto kruhy bez svých pádných důvodů.

Dějinná paměť je totiž zvláštní, svého druhu, jiná než paměť jednotlivce. Přesahuje je jedincovu zkušenost nebo zkušenost jedné generace. Je něčím víc než každá pouhá přítomnost, něčím víc než bilancí dvou nebo tří volebních období. Brání unáhleným soudům a umožňuje jejich poopravení. Je nahromaděnou, někdy drazě zaplacenou, dlouhodobou zkušeností. Protože tuto paměť vytvářejí celé generace národa, je její obsah objektivní a není žádným planým mýtem. Je těžké ji obcházet. Nebo ji dokonce nedbat.

Ale právě proto je některému druhu politiků nepřijemná: lžidemokratům, kteří se necítí být vázání veřejným míněním a pamětí národa a jež je proto možno podezírat, že jsou v nějakých cizích službách, a dále manipulátorům, kteří sami ani nemusejí politicky vystupovat, ale vytvářejí pro určitou politiku předpoklady a výhodné podmínky bez ohledu na dějinnou paměť národa nebo národů. To je i případ propagátorů tzv. „integrace Evropy“, která byla od počátku a stále zůstává projektem úzkého kruhu lidí označujících samy sebe za „elitou“ a „avantgardu“, lidí hlásajících, že národní svrchované státy jsou přežitkem, a zpochybňujících zejména jejich ustavení po první světové válce a jejich obnovení po světové druhé válce.

Právě tímto lidem, této samozvané „elitě“, je dějinná paměť dnes zvláště nepřijemnou překážkou v uskutečňování jejich plánů revize výsledků první i druhé světové války, na nichž byl systém národních svrchovaných států v Evropě založen.

Pro stoupence návratu k nějaké evropské nadnárodní říši, jakou bylo staré habsburské mocnářství, je samozřejmě dějinná paměť zvláště slovanských národů (kam právě míří rozšiřování EU) stejným zlem jako vznik a trvání národních svrchovaných států. Ideálním občanem Evropské unie, ať už budoucím, nebo dnešním, je pro tyto stoupence nové evropské mnohonárodní říše člověk, který si z dějin svého národa nic nezapamatoval, pokud se vůbec někdy něco o nich dozvěděl, člověk snadno manipulovatelný, člověk, který nebude vnímat důsledky cizí nadvlády a hegemonie těch, kdo o ni v Evropě usilují už od poloviny devatenáctého století, Pangermáni.

● **Jak se díváte na používání pojmu vlastenectví, patriotismus a nacionalismus?**

Máte jistě na mysli upotřebitelnost a žádoucnost nebo legitimnost, oprávněnost jejich použití v politických programech. Není na nich nic špatného a označují postoje, jež se z dobrých důvodů, pochopitelných a oprávněných, stále vyskytují. Záleží ovšem na obsa-

hu, jaký je těmto pojmům nebo ideám dáván v konkrétním případě.

V případě vlastenectví, patriotismu, jde o přichylnost k území, kraji, k zemi, k místům, kde jsme se třeba narodili nebo která jsme si dokonce jen zvolili za svou vlast.

V případě nacionalismu, národovectví, jde o přichylnost k vlastnímu národu, ztotožnění se s ním a jeho bytostnými zájmy a potřebami, kulturními, hmotnými i politickými.

Jde tedy o dva druhy postojů, i když ovšem je možné, aby vlastenec byl zároveň i národovcem a národovec vlastencem. Ale je rovněž možné, aby patriot, vlastenec, byl dokonce nepřitelem národa, v jehož vlasti žije nebo má jen majetek. To byl případ těch, kdo o sobě za starého Rakouska říkali, že jsou „böhmische Patrioten“ a přitom dělali německou, habsburskou, protičeskou politiku. Dnes se za „böhmische Patrioten“ vydávají i bývalí čeští Němci. Já i proto dávám přednost tomu hlásit se k národovectví. Je založeno na hlubším vztahu než případně na okolnosti, že bych měl v Čechách, na Moravě nebo ve Slezsku majetek (ke kterému jsem případně přišel jako ke konfiskátu po bitvě na Bílé hoře). A jako národovcůvych ovšem vždycky dbal o to, aby české národovectví, které bylo hnutím za vymaření se z cizí nadvlády a za všestranné povznesení národa, bylo vnímáno jako něco zcela jiného než expanzivní pangermánský nacionalismus císařského nebo hitlerovského Německa, usilující o hegemonii nad jinými národy.

● **V dějinných českých národních politikách byla vždy přítomna, byť někdy jen latentně, i slovanská vzájemnost. Nejedná se dnes už jen o přezítke minulých časů?**

Každá podoba vzájemnosti jako obapolného přátelství a ochoty navzájem si pomáhat má i v politice nadále své důležité místo. Platí to i o vzájemnosti slovanské. A to tím spíše, že jejím základem je v našem případě podstatný společný zájem, jako je obrana proti cizí nadvládě, obrana vlastní národní kulturní a politické identity, snaha po vlastní politické nezávislosti, ať už šlo o její získání, ubránění nebo opětné nabytí. To je základ slovanské vzájemnosti, na něm musí být budována i dnes.

Kdo by nám chtěl namluvit, že slovanská vzájemnost a tento její základ ztratily svůj smysl, musel by nás nejprve přesvědčit, že obrana a vzájemná pomoc slovanských národů při prosazování a hájení jejich národních politických, hospodářských i kulturních zájmů je dnes vlamováním se do otevřených dveří, že nic z toho, co je pro ně dokonce životně důležité, nikým není ohroženo.

Musel by popřít, vyvrátit, že v Evropě a v Evropské unii stále působí síly, jež tím nebo oním způsobem chtějí zvrátit výsledky druhé, ale i první světové války, a zvláště zbabavit národy jejich svrchovaných států, učinit ze svrchovaných národních států pouhé provincie jakési další mnohonárodní říše, jakou bylo i staré, zpozdilé a slovanské národy utlačující habsburské imperialistické Rakousko. Musel by se tvářit, že nevidí, jak toto odmítání národních svrchovaných států, a vlastně i národů jako samostatných politických činitelů, je namířeno právě proti slovanským státům a národům, kterým se teprve po první světové válce podařilo vymanit se z cizí, hlavně německé hegemonie, stát se svезákonnými a podílet se na mezinárodní spolupráci jako rovní s rovnými.

Kdo by chtěl tvrdit, že nevidí důvody ke slovanské vzájemnosti, musel by předstírat slepotu. Slovanská vzájemnost a její základ, to jest obhajování výsledků emancipace slovanských národů z cizí nadvlády, je i dnes věcí potřebnou, uvědomíme-li si například, že „Evropské hnutí“ u nás i jinde v Evropě veřejně hlásá, že „minul čas národů a nastává čas jejich integrace“ (cituji z tiskoviny, kterou rozesílala paní Zuzana Roithová jako předsedkyně Evropského hnutí v ČR).

Měli bychom velice pozorně sledovat, jestli ta „integrace“, která je vnucována bývalými silami hegemonů staré Evropy těm, kdo se jako národy vymanili z jejich područí, není jen návratem ke staré hegemonii, proti níž slovanské národy bojovaly v první i druhé světové válce.

ROZHOVOR VEDL: JAN KOPAL

Citáty měsíce

Nejmoudřejší lidé se podřizují svým vlastním příkazům.

(Euripides)

Slovy můžeš zatajit, co chceš. Skutky tě prozradí.

(Rochefoucauld)

Dnešní lidé by chtěli žít zitřejší život za včerejší ceny.

(T. Williams)

Povodeň 2002 ZABRÁNÍ REFORMA „PŘEHŘÁTÍ“ EKONOMIKY?

Letos v létě jsme si připomněli druhé výročí povodní, které postihly velkou část Čech a také naše hlavní město – Prahu. Náš fotoseriál zachycuje některé části v centru Prahy a v blízkém okolí v době, kdy voda ve Vltavě kulminovala (14. 8. 2002).

Nikdo nemůže žít trvale na dluh, tedy ani stát. Proto si máme každý rok utahovat opasky o další díрку. Jenže zjednodušené pravdy jsme slyšeli i při startu „ekonomické reformy“. Také jsme si kvůli nim utáhli opasky. A jak to dopadlo?

Omezení výdajů, jakožto „logické“ východisko z deficitního financování, však platí pouze pro malou hospodářskou jednotku (i pro jednotlivce a rodinu), ale nikoliv pro stát. Navíc jde pouze o jedno ze dvou možných východisek. Druhým východiskem je dosáhnout vyšších příjmů státního rozpočtu zvýšením hospodářské aktivity. O takového východisko z krize veřejných financí, která je důsledkem krize české ekonomiky (10% nezaměstnanost znamená krizi), však vládní reforma vůbec neusiluje, nýbrž naopak.

ROZPOČET OVLIVŇUJE TVORBU HDP

Pro stát (veřejný sektor) neplatí totéž, co pro jednotlivce, a nebo pro malou hospodářskou jednotku, protože rozpočtová politika ovlivňuje zásadním způsobem tvorbu HDP. Národní hospodářství je makroekonomická jednotka, v níž občané a jednotliví producenti mezi sebou spolupracují – slouží jeden druhému navzájem (vzájemně si vyměňují – nakupují svoje zboží a služby). Občané a producenti jsou rozděleni v sektorech národního hospodářství, mezi nimiž probíhá směna produktu v makroekonomickém měřítku. Státem financovaný veřejný sektor (jeho zaměstnanci, instituce a podniky) nakupuje produkt sektoru soukromého (investičního i spotřebního). Pouze díky této vzájemné výměně zboží a služeb může mít stát rozpočtové příjmy na financování veřejného sektoru a pouze díky tomu mohou mít příjmy i občané a podniky sektoru soukromého.

Když vláda omezí výdaje na nákup produktu veřejného sektoru, dojde k omezení tvorby jeho produktu a ke snížení jeho příjmů. Podniky a zaměstnanci veřejného sektoru však jsou současně spotřebitelé i investoři. Jejich snížené příjmy jim omezí výdaje na nákup produktu ostatních sektorů národního hospodářství, jehož tvorba bude rovněž omezena. Tak se sníží velikost domácího produktu a tím i příjmy státního rozpočtu oproti stavu bez rozpočtových škrtů.

A nejen to. V důsledku omezení ekonomického růstu se sníží příjmy státního rozpočtu přesně o částku, kterou stát na výdajích pro veřejný sektor „ušetří“, nehledě na další negativní dopady. Proto lze vládní „reformu veřejných financí“ charakterizovat známým rčením: „Šetřit se bude, ať to stojí, co to stojí.“ Neboli: neušetří se nic, ale zato se budeme mít hůře. V platné ekonomické teorii je tento mechanismus popisován jako PARADOX SPORIVOSTI.

Při snížení odbytu produktu národního hospodářství (v důsledku rozpočtových škrtů), klesá i míra investic domácích podniků (nemají proč investovat, když ani současnou produkci neprodají a v důsledku snížené rentability ani na to nemají). Tím dochází k dalšímu snížení HDP, k dalšímu snížení rozpočtových příjmů a ke vzniku nebo zvýšení deficitu. Jde o takzvaný cyklický deficit, kdy se ekonomika nachází v krizi nebo pod svým potenciálem, což znamená „zápornou mezeru výstupu“.

DOPADY ŠKRTŮ V ROCE 2005

To samozřejmě neznamená, že se v důsledku rozpočtových škrtů sníží HDP a rozpočtové příjmy absolutně a že nedojde ke snížení deficitu. Efekt rozpočtových škrtů je relativní, to znamená oproti stavu, kdy by rozpočtové škrtly nebyly.

K růstu HDP dojde díky přirozené tendenci ekonomiky k růstu produktivity a zvyšování autonomních výdajů v investičním a spotřebním sektoru, pokud zvýšení těchto autonomních výdajů převyší velikost snížení výdajů v sektoru veřejném (rozpočtových škrtů). Zvýšení autonomních výdajů v sektoru soukromém tedy částečně kompenzuje snížení výdajů v sektoru veřejném. Proto a jenom proto dojde i k růstu rozpočtových příjmů, byť sníženému o velikost rozpočtových škrtů v rozsahu 20 mld. Kč. (Pozn.: Jedná se o meziroční snížení výdajů, tedy nikoliv o kumulativní snížení, které pro rok 2005 uvádí vláda v Koncepci z roku 2003. Skutečné výdajové škrtly mohou být v návrhu rozpočtu na rok 2005 odlišné.)

Ke snížení deficitu rovněž dojde, ale nikoliv v důsledku rozpočtových škrtů, nýbrž jen a jen v důsledku růstu produktivity ekonomiky a zvýšení autonomních spotřebních a investičních výdajů (umožněnému expanzivnější měnovou politikou)!!! Deficit tedy bude stejný, jako by byl bez rozpočtových škrtů. Skutečný ekonomický růst však bude nižší oproti stavu, kdy by vláda rozpočtové výdaje nesnížovala.

Velikost snížení HDP v důsledku rozpočtových škrtů se rovná: ROZPOČTOVÝ MULTIPLIKÁTOR KRÁT MEZIROČNÍ ROZPOČTOVÉ ŠKRTY.
V roce 2005 se snížení HDP rovná 2,6x20=52 mld. Kč, což představuje snížení růstu HDP o 1,9%.

Tato ekonomická fakta potvrzuje i Česká národní banka ve svém materiálu *Fiskální konsolidace a její vliv na ekonomický růst z ledna 2003: „Souhrnný závěr z analýzy dopadu konsolidace veřejných financí do vývoje ekonomiky je, že v nejbližším období může být tento proces doprovázen zpomalením růstu.“* To znamená totéž, co bylo již napsáno: Bez „reformy“ by byl větší ekonomický růst a tím i vyšší příjmy státního rozpočtu a nižší deficit. Byly by přirozeně vyšší i příjmy obyvatelstva a nižší nezaměstnanost.

CHYBNÉ PŘEDPOKLADY

To znamená, že principiální důvody pro „reformu veřejných financí“ jsou chybné. Rovněž tak chybné byly nízké prognózy ekonomického růstu (zotavení z dezinflačního útlu v roce 2002 mělo být téměř neznatelné). Tím byly účelově vytvořeny přehnaně chmurné vidiny vývoje příjmů státního rozpočtu, aby se vládní byrokraté a politikové k „reformě“ konečně rozhýbali.

Koncepcí, z roku 2003 předpokládala pro rok 2004 růst HDP pouhých 3 %. Výsledek bude zřejmě o 1 % vyšší. Současný „překvapivý“ růst HDP o 4,1 % ve druhém čtvrtletí (růst 4 % byl odhadován až na rok 2006), je přitom snížen v důsledku implementace „reformy“ již v tomto roce minimálně o 2 % (například „růst“ produktu veřejného sektoru je záporný).

Přitom je zákonité, že bez rozpočtových škrtů by v důsledku zvýšení odbytu produktu rostla i míra rentability firem a jejich daňové odvody by rostly relativně více než zvýšení produkce (například by firmy vykazovaly zisk namísto ztráty). Tak by rostla „daňová kvóta“, bez zvýšení daní (!), které provádí v rámci reformy vláda. Vzrostla by i míra investic českých firem, což by rovněž přispělo k ekonomickému růstu. Deficit státního rozpočtu by se snížil mnohem více, nebo i vymizel.

ÚČINKY OCHLAZENÍ EKONOMIKY

Skutečným důvodem rozpočtové restrikce je zabránit/předejít tzv. „přehřátí ekonomiky“, která se nachází na vzestupné fázi ekonomického cyklu. Ačkoliv má v roce 2005 dojít k „poměrně rychlému uzavření záporné mezery výstupu“ (podle ČNB), jsou rozpočtové příjmy i výdaje navrhovány, jako by růst HDP byl 3,6 %, tedy nižší než v tomto roce! To je, vedle rozpočtových škrtů, další utužení rozpočtové restrikce – aby „konjunktura“ byla jen kolem mizerných 4 %, kterými se vláda chlubí, ale nikoliv, aby zmizela nezaměstnanost.

To potvrzuje i podkladový materiál návrhu státního rozpočtu, který na rozdíl od prognózy ČNB říká: „Uzavírání současné mírně záporné mezery výstupu a přechod do kladných hodnot bude proto v projektovaném období jen pozvolný.“ Ani snížení nezaměstnanosti materiál neprognozuje. (Přitom právě přechod ze záporné mezery výstupu do kladné znamená v každé normální ekonomice nejrychlejší růst.) Inu, tvůrci rozpočtu zřejmě vědí nejlépe, kam jejich rozpočtová politika směřuje, a postarají se, „abychom si příliš nevyskakovali“, respektive aby se splnil jejich „grandiózní plán snižování deficitu“, alias astronomického zadlužování státu. Prosperující nezávislí občané jsou totiž největším nebezpečím pro každou totalitní vládu, neboť mají sílu a prostředky tuto vládu ve volbách svrhnout.

Termín „přehřátí ekonomiky“ je z „EKONOMIE FINANČNÍHO VELKOKAPITÁLU“. Touto neprecizovanou „hrozbou“ se zdůvodňuje makroekonomická restrikce. A lidé jsou rozpočítě vdeční, že se o ně finančníci starají (aby se snad něco nezapeklo nebo co). Ve skutečnosti je tou „hrozbou“ všeobecná ekonomická prosperita (hlavně malých a středních domácích podniků) a plná zaměstnanost, která by znamenala odstranění levné pracovní síly (mj. i nezaměstnaných, ochotných přijmout práci za velmi nízkou mzdu). Došlo by ke snížení obrovských zisků, dosahovaných na základě exploatace levné pracovní síly. Tomu má „reforma“ zabránit.

Vždyť levná pracovní síla nemá dostatek prostředků například na deregulované nájemné, ke kterému dojde a postupně vyklidí byty, do nichž se budou moci stěhovat Evropané! Již dnes jsou občané s regulovaným nájemným pod různými záminkami z bytů vyháněni a nájemní domy jsou rekonstruovány na rezidence pro bohaté cizince. Levná pracovní síla rovněž nemá dostatek prostředků na vlastní reprodukci, takže původní obyvatelstvo České republiky vymírá a je nahrazováno imigranty. Levná pracovní síla se rovněž levně zbavuje svého bohatství (půda, nemovitosti – například rekreační chaty, které nemá sílu užívat ani udržovat). To rovněž úspěšně přechází do rukou nových (d)obyvatelů České republiky.

Vládní „reforma“ však zejména urychlí zadlužování nemocnic a tím i jejich privatizaci, spojenou s připravovaným omezením rozsahu veřejně poskytované zdravotní péče. (Pozn.: Lékaři, kteří z tohoto důvodu protestovali proti privatizaci nemocnic, byli zkorumpováni 30% navýšením platů, čímž se zadlužování nemocnic ještě více urychlí.) I ČD půjdou zřejmě na bankrot nebo „zeštíhlí“ odprodejem národního majetku, když vláda snížila dotace do železniční dopravy na 27 %! (Zato zahraniční kamiony, nekale konkurující železnicí, se u nás mohou prohánět za 240 Kč na den a ničit dopravní infrastrukturu, když v jiných zemích EU by je stál poplatek 3000 Kč na den! Skutečně ekonomické příjmy státního rozpočtu však vláda nechce. Zmizel by například problém s financováním výstavby silnic, bylo by více práce a stát by se nemohl zadlužovat!)

Veřejné služby mají být v konečné fázi provozovány soukromým sektorem. A aby se utopil odpor veřejnosti, je tato skutečnost kamuflována honosným názvem „Partnerství veřejného a soukromého sektoru“, tzv. PPP (Public Private Partnership). V rámci tohoto programu budou zlikvidovány další české podniky. Budou totiž nahrazeny zahraničními podniky majícími peníze (například na provádění veřejných investic), o které státní rozpočet „díky reformě“ přichází. Jejich produkt má stát kupovat (bude zákazníkem). Tak dojde ke skrytému zadlužování státu, neboť veřejné investice financované zahraničním kapitálem zaplatíme v budoucnosti. Samozřejmě, že rozsah služeb takového „partnerského“ veřejného sektoru bude oproti dnešnímu rozsahu podstatně omezen v důsledku „tržních cen“, které si soukromí „partneři“ budou účtovat. Že nás takový soukromý-veřejný sektor přijde draho, si stačí připomenout leasingovou smlouvu na stavbu dálnice D47 s firmou Housing and Construction. Smlouva byla po volbách 2002 (s miliardovým odpustným) zrušena, protože výstavba dálnice by stála o několik desítek miliard více oproti jejímu financování státem.

Vláda se však ani v tomto ohledu nepoučila (nebo má krátkou paměť). Skutečností však je, že ti, kteří ovládají naši zemi (i s politiky), se neustále znovu a znovu zkoušejí prosadit své. Když se to jednou (v nějakém detailu) nepovede, nevádí. Stejně k tomu jednou dojde. Stačí totiž patřičně zkorumpovat ty, kteří se prostřednictvím dobré politickoekonomické rétoriky ve prospěch českého obyvatelstva dostanou k moci. Pak „sliby chyby“ a „jde se na věc“. Tentokrát grandióznější a rafinovanější. To je umožněno i tím, že vláda ani politické strany nemají odborníky na rozpočtovou a makroekonomickou politiku, a proto musí přistoupit na to, co jí radí „experti“ finančních institucí a Evropské unie.

Díky „reformě veřejných financí“ tak zcela logicky nastupuje další etapa dosud neukončené transformace (vyvlastnění) české ekonomiky. Nyní je na řadě zejména veřejný sektor, na který dosud zcela nedolehla „neviditelná ruka trhu“. Sametová „cesta do Evropy“ naruby, neboli invaze Evropy do České republiky, má tedy zelenou. Ke skutečné reformě ve prospěch domácího obyvatelstva totiž vláda chuf nemá.

JAN KUKAČKA (kukacka.jan@centrum.cz)

P. S.

Ne že by zdeformované veřejné finance nepotřebovaly reformu. Též je třeba odstranit přebujelou rakovinu státní byrokracie, která státu neslouží, ale naopak. Rovněž tak je třeba odstranit určité zcela zbytečné výdaje v rozsahu mnoha desítek miliard, které českému státu a jeho ekonomice nejenže neprospívají, ale škodí. V žádném případě by však reforma neměla podkopávat ekonomický potenciál českého národa a omezovat tvorbu užitečného produktu. Každý demokratický stát má povinnost vytvářet podmínky, aby jeho ekonomika byla zdravá, přinášela dobře placené pracovní uplatnění a tím nejen hmotně zajišťoval životy všech obyvatel. Vláda však „léčí“ pouze příznaky ekonomické nemoci (krize české ekonomiky) namísto její příčiny. Přitom tuto nemoc svojí „léčbou“ sama způsobuje, respektive udržuje. A to se ještě pyšní tím, „jak je odvážná a razantní“ při „ozdravování veřejných financí“.

Povodeň 2002

FOTO: ZDENĚK ANDRŠT

Ke kauze Viktora Koženého z jiného pohledu

Jak všichni víme, celé to začalo v roce 1991 zahájenou kuponovou privatizací a hlavně pohádkovým slibem Harvardských fondů o vyšší desetinásobku. Skutečností je, že ze začátku někteří drobní akcionáři ten slibovaný desetinásobek svého vkladu skutečně dostali, ale brzy se to začalo nějak zadrhávat a na slib desetinásobku už nedošlo. První trestní oznámení na Koženého bylo na světě v lednu 1998. Tady je určité dobré vědět, že Viktor Kožený společně s Borisem Vostrým vyvedli z Harvardských fondů celkovou sumu ve výši 65 miliard českých korun!!! Ovšem už v roce 1999 nastávají Koženému další nepřijemnosti. Zhatilo se mu totiž plánovaná investice do ropných polí v Azerbajdžánu. Právě v této chystané finanční transakci Kožený okradl americké podnikatele o částku ve výši 182 milionu dolarů, což jsou 4 miliardy 914 milionů českých korun!! A zde je právě začátek konce Koženého. Udělal totiž zásadní chybu, že přestal brát malé částky peněz od obrovské masy bezmocných drobných akcionářů, na jejichž úkor se obohatil, což Koženému asi nestačilo, a tak začal vybírat obrovské částky peněz od malých skupinek hodně mocných a vlivných lidí. V roce 2001 se Kožený začíná skrývat před českými úřady na Bahamách, odkud se prakticky vysmívá celému světu. Bývalý předseda představenstva Harvardského průmyslového holdingu a také hlavní spolupracovník Koženého, Boris Vostrý, se zase ukrývá ve státěku Belize, v Latinské Americe. (Belize se nachází mezi Guatemalou a Mexikem. Dříve se tento pidistát, ve kterém se ukrývá Vostrý, nazýval Britský Honduras). Ale zpět ke kauze Koženého. Je tam vlastně paradox. Oficiální média nás krmí tím, jak všude na světě úspěšně pokračuje globalizace ve všech oblastech, ale když se má jednat o vymahatelnosti mezinárodního práva, tak najednou žádná globalizace neplatí a Bahamy Koženého kryjí a snaží se světu namluvit, že pryč jde o politický proces. A to i přesto, že 14. října 2003 byl pražským soudem vydán Mezinárodní zatykač na Koženého. Bahamy to zatím úspěšně ignorují. Je tu však jiná, velice zajímavá skutečnost. Nedávno jsem se totiž opět podíval do Necenzurovaných novin, na její nejslavnější, dnes už legendární čísla z roku 1992 se seznamy agentů StB. A co se tedy vlastně psalo zejména v jednom z těch čísel Necenzurovaných novin? Konkrétně se jedná o číslo 13/1992. Nuže, zde je přesná citace:

„Pokud Václavu Havlovi nevádí, že jedna ze skupin 10. správy StB, pracující pod krycím názvem Harvardský investiční privatizační fond, získala už v prvním kole kuponové privatizace majetek převyšující celkový národní produkt Československa v hodnotě více než 22 miliard Kčs, a na druhé straně se dokáže celou vahou své osobnosti a svého úřadu bit jako lev za každého odhaleného estébáka, pak by neměl sedět na Hradě, ale někde úplně jinde.“

Myslím, že tato přesná citace nepotřebuje žádného komentáře, snad jen to, aby si lidé dávali moc dobrý pozor na to, komu svěrují svoje peníze nebo akcie a nenechali se znova napálit nějakými podvodníky, kteří používají stále sofistikovanější a složitější metody k tomu, aby z naší republiky odváděli do zahraničí co největší finanční částky. Problém je také v tom, že se ve velkém začalo spekulovat s penězi a dalšími finančními transakcemi, které jsou ve své podstatě čistě virtuální, a tím nevznikají žádné skutečné hodnoty. Na závěr článku ještě další názorný příklad okrádání našich občanů. Hlavní město Praha totiž platí 300 milionů korun ročně za prodelečný Palác kultury, který byl v roce 2000 přestavěn za 2,8 miliardy kvůli zasedání MMF a StB. Nyní se ovšem tato nesmyslná investice nevrací a v konečném důsledku to zaplatí daňová poplatníci.

ZDENĚK ANDRŠT

Analýza 17. listopadu 1989 od M. Dolejšího zůstává základním pramenem poznání o zákulisí událostí před 15 lety

LISTOPAD 1989 – ZAČÁTEK „OPERACE GOLGOTA“, NEBO NÁSTUP GLOBALIZACE?

Také já jsem si v uplynulých dnech přečetl tu spoustu potištěného papíru, která byla u příležitosti 15. výročí událostí ze sklonku roku 1989 publikována v denním tisku. Musím s politováním konstatovat, že až na světlé výjimky se vesměs jednalo jen o „mlácení prázdné slámy“. Tak například projekt Ústavu soudobých dějin, který představil ve sdělovacích prostředcích historik M. Vaněk, totiž shromáždění vzpomínek účastníků oněch událostí, musí u lidí, kteří něco vědí o metodice historikovy práce, vyvolat jen útrpné úsměvy. Trochu málo na instituci, která by měla dokumentovat nejnovější dějiny! Zkrátka, ani po patnácti letech nevíme o mnoho víc, než co v r. 1990 zveřejnil bývalý politický vězeň komunistického režimu M. Dolejší ve své dnes již legendární *Analýze 17. listopadu 1989*.

To, s čím v těchto dnech přicházejí mnozí novináři a někteří politici jako s novinkou, bylo přemýšlivějším lidem v této zemi jasné již dávno. Vzpomínám si, jak po půlroce téměř absolutní svobody, zakončené vítězstvím OF ve volbách v červnu 1990, se i u mne dostavil neodbytný pocit, že něco není v pořádku, že údajná cesta do Evropy je jaksi podivně krivolaká a jiná, než by správně měla být. Po všech skandálech a aférách, zpackaných privatizacích a úspěšném „vytunelování“ všeho, co se dalo rozkrást, se i mně pomalu začaly otevírat oči. A tak jsem již v polovině 90. let na stránkách SN napsal, že události z r. 1989 nebyly ani revolucí, ani převratem, nýbrž pohybem předáním moci KSČ předem vyhlédnuté garnituře prokomunistických kolaborantů.

S tímto názorem s odstupem 15 let vyrukovali nyní i někteří z protagonistů „sametové revoluce“, kteří se ještě donedávna dušovali, že v r. 1989 nešlo o žádnou dohodu USA-SSSR ani o spiknutí špiček KSČ, StB a disidentů, nýbrž jen a jen o spontánní revoluci lidu, který byl nespokojený s poměry v komunisty ovládaném státě.

Scénář, jak aktivizovat do té doby nehybnou, zmrtvělou společnost v tehdejší Československu, byl ze strany StB vcelku jednoduchý. Stačilo vědět, že v těchto zeměpisných šířkách smrt byt jen jediného člověka, motivovaná politicky, dokáže jinak poklidné Čechy zvednout ze zidlí. To se také stalo. Přišly na to nikoli elitní mozky z Prognostického ústavu, z oné Jakešovy věštiny, ale ty chytřejší hlavy z StB, když se ukázalo, že Jakešovo vedení KSČ je beznadějně myšlenkově sterilní, a tudíž pro další vývoj tzv. reálného socialismu nepoužitelné.

A tak se onou rozbuškou „revolučních změn“ stal 17. 11. 1989 údajně ubitý student

z Národní třídy M. Šmíd alias student Růžicka, vlastním jménem důstojník StB L. Zifčák. Zpráva o M. Šmídovi byla prostřednictvím P. Uhla předána sdělovacím prostředkům a události dostaly nečekaně rychlý spád. Disidenti se od samého začátku „revoluce“ ocitli v jejích vleku, protože se „jelo“ podle jiného scénáře, než na jaký se připravovali. Havel, jenž byl 17. 11. 1989 na Hradecku, naskočil do již rozjetého vlaku, v němž měl rezervované celé kupé pro sebe i pro kamarády.

Charta 77, která se v žádném ohledu nemohla srovnávat s polskou Solidaritou a o její existenci vědělo sotva pár tisícovek občanů Československa, se přesto stala pro režiséry „revoluce“ jedinou možností, jak politický manévř, totiž přesun komunistů od politické moci k moci ekonomické (a někdy v budoucnu zase zpátky k té politické) provést. Nahonem vytvářené občanské iniciativy, vznikající po Gorbáčovově návštěvě Prahy v r. 1987 jako houby po dešti, nebyly schopny převzít moc. Proto bylo nutno se o ni podělit s komunisty – předlistopadovými i tzv. osmašedesátníky, kteří zatím ještě čekali na svou rehabilitaci.

Někteří disidenti přiznávají, že na tak překotný vývoj nebyli připraveni politicky ani odborně. Snad jen na to, že někdo z chartistů či členů Obrody bude kooptován do komunistické vlády (s V. Havlem se prý počítalo jako s příštím ministrem kultury). Proto, když komunistické špičky předaly novým strukturám (mezi nimi nebyli bývalí političtí vězni komunistického režimu z 50. let 20. století ani představitelé exilu nezkompromitovaní spoluprací s StB či KGB) moc prakticky ze dne na den, začali chartisté improvizovat. Popravdě řečeno: nic jiného jim nezbývalo. Následný vývoj pak ukázal, že to byli v naprosté většině jen dileťanti, kteří si s praktickou politickou mocí příliš nevěděli rady.

Ke slovu se tak dostali lidé z Prognostického ústavu, kteří byli na tom o něco lépe alespoň, co se týkalo teoretických znalostí; někteří z nich dokázali dokonce vystupovat i ve sdělovacích prostředcích. Nejhorší pohroma byla zažehnána. Teprve s odstupem času se zdá, že právě v Prognostickém ústavu se začala v našich podmínkách rozpracovávat a realizovat Andropovova „Operace Golgota“, jejímž cílem bylo zdiskreditovat kapitalismus jeho dočasnou restaurací a následně znovu nastolit „socialismus nového typu“. Praktickou realizaci tohoto záměru je pak celý náš vývoj od listopadu 1989 dodnes.

V nedávno zveřejněném rozhovoru přiznal významný sovětský stranický činitel Gorbáčovovy éry A. Jakovlev, že pád komunismu ve světě byl ve skutečnosti globální záležitostí, které nebylo v silách tehdejšího SSSR zabránit. Naproti tomu americký prezidentský expert na otázky

politologie Z. Brzeziński popírá, že by se o pádu komunismu jednalo na summitech amerických prezidentů s M. Gorbáčovem. Že by se rozhodl tímto výrokem chránit Gorbáčova, kterému jeho odpůrci kladou za vinu jak rozpad tzv. světové socialistické soustavy, tak i samotného Sovětského svazu? Kdoví?

Poněkud jiný úhel pohledu nám v posledních týdnech před památným výročním událostí z konce roku 1989 nabídli čeští protagonisté dnů před 15 lety, kteří se rozhodli po letech „kápnot božskou“ a „přiznat barvu“. Nejcněnější jsou v tomto směru rozhovory, otiské v našich denících k výročí Listopadu 1989 s M. Štěpánem, L. Zifčákem a V. Komárkem.

Někdejší důstojník StB L. Zifčák (LN 16. 11. 2004) uvádí, že kromě agentů StB, které měl komunistický režim v Chartě 77 a v Obrodě, byli s touto zločineckou organizací v kontaktu i další členové těchto uskupení – jaksi neoficiální. Tím je vysvětleno, proč byla komunistická moc tak dobře a spolehlivě informována o tom, co se dělo v tzv. opozičních strukturách. Vyplývá z toho ostatně i podřízené postavení Charty 77 a Obrody v případných proměnách režimu v tomto smyslu: Dostanete jen takové funkce (např. Havel jako ministr kultury), jaké vám budeme ochotni nabídnout!

Cenné jsou i další Zifčákovy údaje o tom, že narkomanka D. Dražská, která předala P. Uhlovi zprávu o zabití studenta M. Šmída na Národní třídě 17. 11. 1989, byla spolupracovnicí StB a spadala do Zifčákovy skupiny. Příkaz k akci na Národní třídě dostal Zifčák od svého nadřízeného pplk. Bečváře, který vykonával příkazy od svých nadřízených z užšího vedení KSČ. Cílem bylo znemožnit M. Jakeše a do čela KSČ postavit nikoli M. Štěpána, nýbrž R. Hegenbarta. Špičky StB chtěli pouze vyměnit vedení KSČ, ne však svrhnout celý režim. „Mrtvý“ student M. Šmíd odstartoval vývoj, který nakonec vedl k neplánovanému pádu komunistické moci.

Předlistopadový předseda Městského výboru KSČ v Praze M. Štěpán (LN 6. 11. 2004), jediný z komunistických činitelů, který se kvůli událostem ze 17. 11. 1989 ocitl ve vězení, na rozdíl od Zifčáka tvrdí, že M. Jakeš měl ve funkci generálního tajemníka ÚV KSČ nahradit on sám. Zajímavé jsou i Štěpánovy informace o tom, že již 20. 9. 1989 mu řekl G. Husák, že bude vyloučen z KSČ a že ho čeká kriminál, stejně jako zprávy o tom, že na čsl. velvyslanectví v Moskvě i na německém velvyslanectví v Praze se hovořilo na přelomu října a listopadu 1989 o tom, že v polovině listopadu budou v Praze plné ulice. Odkud to tito lidé věděli? Kdo a jak mohl zařídít, aby jinak pasivní a apolitické Češi vyšli do ulic a požadovali nějaké změny?

Snad neotevřenější a historicky

nejcennější jsou fakta uvedená v rozhovoru s bývalým ředitelem Prognostického ústavu V. Komárkem (MFD 6. 11. 2004). Vyplývá z něho, že se již v r. 1987 na Západě psalo o tom, že V. Komárek má být příštím premiérem. V únoru 1989 prý Komárek připravoval pro sovětského vůdce M. Gorbáčova analýzu, v níž uvedl, že situace v ČSSR je příznivá ke změnám. Na konci října 1989 pak navštívil SSSR a byl přijat na ÚV KSSS, kde mu sdělili, že udělají všechno pro to, aby přechod moci proběhl v klidu. To se také stalo a Prognostický ústav byl v počátcích „revoluce“ jakýmsi revolučním štábem. Odtud pak odešli jako jeho zástupci na jednání OF do Laterny magiky V. Klaus a V. Dlouhý, kteří se později stali ministry v Čalfově vládě.

Třebaže se s V. Komárkem počítalo jako s vážným kandidátem na funkci prezidenta republiky nebo aspoň jako s premiérem, stal se nakonec pouhým místopředsedou vlády, z níž odešel na jaře 1990. Na Havlovu žádost se ještě postavil do čela kandidátky OF v červnových volbách 1990, ale pak jeho angažmá ve vrcholné politice definitivně skončilo. Dnes už bývalý ředitel Prognostického ústavu hodnotí „sametovou revoluci“, na níž měl nesporný podíl, jako programově i morálně nezvládnutý proces.

Ostatně chování jednotlivých aktérů této „revoluce“ stojí i po patnácti letech za důkladné zamyšlením. A také za hlubokou analýzu materiálů, které se z oněch pohnutých dnů, jež rozhodly o naší přítomnosti, dochovaly. Dodnes totiž nebyly podrobeny serióznímu rozboru např. ani přepisy magnetofonových záznamů z jednání představitelů státní moci se zástupci OF a VPN v listopadu a v prosinci 1989, které vydal v r. 1991 tiskem bývalý Havlův osobní

tajemník V. Hanzel pod názvem *Zrychlený tep dějin*.

Dnes, bezmála dva roky poté, kdy V. Havel opustil funkci prezidenta republiky, zní docela pikantně jeho poznámka, kterou pronesl 9. 12. 1989 na adresu V. Klause: „Klaus bude souhlasit se vším, co mu řeknete nebo co mu já řeknu.“ Jak se všichni tito účastníci jednání u kulatého stolu tehdy myšlili, to nám bývalý ekonom z Prognostického ústavu, kterého 26. 11. 1989 Havel představil na jednom z prvních jednání s představiteli komunistické moci jako „doktora Volfa“, dokazuje již dlouhých patnáct let, během nichž se pohybuje ve „vysoké“ politice.

Zatímco jsme se připravovali k oslavám 15. výročí „Vítězného listopadu 1989“, vzkázal nám dne 6. 11. 2004 M. Štěpán ze stránek Lidových novin: „Žádnou svobodu jste si nevybojovali.“ Co tím chtěl tento bývalý komunistický boss říci? Snad to, co všichni vidíme dnes a denně kolem sebe. Všude se to totiž hemží bývalými komunisty, estébáky a milicionáři, kteří přestali věřit na socialismus a dali se na budování komunistického kapitalismu. Výsledky jejich dračí setby sklízíme všichni v podobě „vytunelovaného“ státu, jehož dluhy budou splácet nejspíš ještě naši vnuci.

Nebylo by proto načase s tím už něco udělat? Jak dlouho ještě bude trvat, než budou KSČM a její odnože zakázány a viníci nezákonnosti z řad bývalých i současných komunistů postaveni před soud? Nebo si snad představitelé naší „pravice“ přejí, aby po volbách v r. 2006 převzali komunisté otěže vlády v naší zemi znovu „na věčné časy a nikdy jinak“? Známé přísloví praví: „Když Pánbůh dopustí, i motyka spustí...“

27. 11. 2004

PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK

Václav Havel na balkonu Melantrichu v listopadu 1989

Foto převzato z knihy DOBĚ NAVZDORY, Praha 1990

Budu vám vyprávět příběh jedné civilizace na prý jediné obydlené planetě v mrazivých hlubinách vesmíru, která vymazala ze své paměti skutečný původ i pravděpodobnou minulost.

Tou civilizací byl 4. VĚK tvora typu Homo těsně před svým vznikem v pekle kosmické katastrofy, aniž do posledního okamžiku tušil svůj tragický osud! Ona civilizace se honosila svou jedinečností na samém vrcholu evoluce, svou vyspělostí vědeckého potenciálu a nejmodernější technologií. Ale tvora té doby se dopustili kardinální nezodpovědnosti. Místo jedinců vzdělaných a moudrých či do svého čela vždy vybrali lidi opočních atributů, kterým zde budeme říkat - dejme tomu - „tučné krysy“ s bílými límečky“ a „špinavou duší“! Když předkové těchto tvorů pry opustili větvě stromů, začali přebývat v jeskyních kolem ohniště a v hlupách lovit jiné, nižší tvory. Každá tlupa měla svou jeskyni, ale po čase se některé tlupy spojily, a tak vznikly národy. Ale některým národům se zalíbily jeskyně druhých tluponárodů - a vznikly války, které tu s kratšími či delšími přestávkami trvají dodnes. Jsou to války „tučných krys“ jako důsledek pošetilosti tvorů, kteří „tučným krysám“ oddané slouží už celá tisíciletí až do vlastního sebezničení, jež dospělo svého naplnění v čase konce 4. VĚKU tvora Antisapiens, kdy se již překrývá přítomnost s minulostí. Ano, je to čas poslední tisíciny, Titaniku No. 666, jak jsem nazval metaforicky tuto civilizaci v prchavém okamžiku její existence.

Následně také pochopíte, proč to spojení pověsného parníku s číslem Satana. Pro takové spojení si ukážeme hned několik velmi reálných důvodů, stejně jako to, proč hovoříme o tzv. poslední tisícině času existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice obecné školy chybí v součtu, kdy 2003+5=2008, a nikoliv 2012, jak tvrdím! Ale je to chyba pouze zdánlivá, neboť civilizace, která trpí ztrátou paměti o své minulosti, neumí ani zaznamenat přesný čas existence tohoto 4. VĚKU lidstva. Z pohledu prehistorické faktografie totiž začal plynout čas našeho VĚKU okamžikem zániku 3. VĚKU předešlého, tj. 13. srpna 3114 př. Kr. a v cyklickém zákonu životnosti mu byla určena délka 5126 let, tedy do data 22. 12. 2012 n. l. K naplnění životnosti 4. VĚKU tedy zbývá pouhých 5 let, což je ona tisícina! Ti bystřejší z vás si jistě všimli, že v té matematice ob

Pomluva v hávu recenze

Mgr. Pavel Bezděk se ujal recenze mé knihy *Apokalypsa v Karpatech* (nakl. Ostrov, Praha 2003), oceněné loni literární cenou Vojtěcha Zamarovského. Neprozradil čtenářům, že ho k tomu vede nikoli seriózní snaha o objektivní kritické posouzení nově vydané knihy, ale osobní zášť vůči mně jakožto jejímu autorovi, motivovaná mylným domněním, že jsem citacemi ze vzpomínkové knihy jeho děda, plk. St. Rejtara, opomenul jeho, to jest páně Bezděkův, podíl na zděděných autorských právech.

Namísto zasvěceného, historicky fundovaného a objektivně kritického rozboru obsahu a zhodnocení formy knihy, jaké by se daly očekávat od recenzenta, který se podepsal jako historik (i když zřejmě není zasvěcen do problematiky literatury faktu), se omezil na její nepravdivé a naprosto neodůvodnitelné, a tím i neomluvitelné znevážení. Snaží se vyvolat dojem, že kniha je s neznalostí věci stvořeným, veskrze pochybným výplodem, dokonce odněkud opsaným. Označuje ji za „pokleslou literaturu faktu“ a s ráboby vtípnou narážkou na její název přímo za „apokalypsu literatury faktu“. Bez nejmenšího ohledu na mou vědeckou kvalifikaci v oboru vojenské historie i literární zkušenost autora více než dvaceti knih literatury faktu, čtyřikrát poctěného prestižními literárními cenami (když už pomínu věkový rozdíl mezi námi), dovoluje si mě bez jakékoli analýzy otaxovat jako pouhého „kompilátora“ a „plagiátora“. Na důkaz mé údajné povrchnosti a odborné nezpůsobilosti uvádí přehlédnutou tiskovou chybu (v jmenném rejstříku Nižňaský, str. 38 místo Nižňanský 338) a podle něho přímo „neodpustitelnou chybu“, za niž pokládá okolnost, že v souvislosti s postřlením členů německé vojenské mise není zmíněna osobní role Cyrila Kuchty. Touto detailistickou připomínkou chce patrně vyvolat zdání suverénního přehledu po dané tematické oblasti. Přesvědčuje mě však spíše o opaku. Doplnňovat zmínku o dané události řízením osobního podílu Cyrila Kuchty se mi vzhledem k rozsahu tématu a porocím jeho obsahových složek nejeví jako nezbytné. Rozhodně není žádnou chybou, natož „neodpustitelnou“.

Recenzent zcela přehlédl (nebo záměrně ignoroval?) to, co je smyslem a posláním knihy: podrobné vyličení příprav a průběhu Karpatsko-dukelské operace Sovětské armády za účasti jednotek 1. čs. armádního sboru v nejširších vojenských i politických souvislostech včetně jejího závěrečného vyhodnocení. Nezaregistroval ani, co daná kniha přináší ve srovnání s dosud vydanou literaturou na toto téma nového. Že jde o komplexní literární panorama událostí zobrazených se znalostí archivní dokumentace, české i sovětské odborné literatury i terénu, kde se nejzávažnější události odehrávaly, obraz oprostěný od někdejší komunistické politicko-propagandistické glorifikace, doplněný donedávna zamlčovanými i nově zjištěnými fakty, viděný v širokém záběru dění na různých frontách i v politickém zájmu, oživený pamětníckými svědectvími připomínajícími jména i činy zasloužilých bojovníků s časovými průhledy konfrontujícími začasté hrdinství mnoha frontových vojáků s jejich pozdějším pronásledováním a perzekucemi za vlády komunismu. To všechno na rozdíl od Mgr. Bezděka naštěstí neuniklo jiným recenzentům. Povšiml si toho i někteří zastánci někdejších oficiálních přístupů k dějinám východního odboje, kteří autorovi knihy mají za zlé odhalování komunistických mocenských praktik v jeho pozadí. Pan magistr jim svým hanobivým útokem na mne udělal jistě radost. Budiž jim přána!

Věnujme však pozornost recenzi. Z celé knihy jejího au-

tora zaujaly téměř výhradě citované nebo reprodukované pasáže ze vzpomínek pamětníků, tvořící jen přidruženou dokumentární ilustrační rovinu výkladu či líčení událostí. Jejich zařazování do textu označuje za „opisování“ z memoárové literatury, „ignorování“ copyrightu, dokonce za „vykrádání“ vzpomínkových knih a zneužívání pamětníků. Neváhá kvůli používání vzpomínek pamětníků zcela nemístně – a řekl bych přímo prostě – přirovnat mě k dvojici odhalených kariéristů, kteří svým jménem podpisovali cizí vědecké práce. Toto nařčení je korunou lživých osouzení, která naplňují skutkovou podstatu soudně stíhatelné pomluvy podle zákona na ochranu osobnosti.

Aby bylo jasno: Využívání vzpomínkového materiálu je v mých textech v plném souladu s literou autorského zákona, který stanoví (oddíl 3, § 31), že do autorského práva „nezasahuje ten, kdo cituje ve svém díle v odůvodněné míře výňatky ze zveřejněných děl jiných autorů“. Splňuji přitom důsledně i požadovanou podmínku, jíž je uvedení jména autora a názvu díla. Plním i další podmínku: zachování vážnosti a důstojného vyznění použitého výňatku. Recenzentovi neškodí připomenout, co patrně neví, že na rozdíl od vědeckých prací v literatuře faktu, svěbytném literárním žánru vyhraňujícím se na pomezí odborné literatury a beletrie, se neuzívá poznámkového aparátu a systému bezprostředních odkazů na prameny, což by narušovalo estetické vyznění textu. Citace se dokládají vhodnými uvozovacími větami s uvedením autorů citací, zatímco pramen se uvádí v seznamu použité literatury.

V knize *Apokalypsa v Karpatech* jsem se snažil shromáždit co nejvíce výpovědi účastníků, ať již publikovaných, nebo zaznamenaných v přímých rozhovorech, k posílení věrohodnosti a barvitosti autorského textu, který jimi není nahrazován, ale doplňován, ilustrován. Nejde tu evidentně o žádné vykrádání cizích myšlenek nebo jejich podpisování mým jménem, ale o jejich sumarizaci z rozptýlených pamětníckých svědectví a připomínání často málo známých a zapomínaných příběhů a jmen hrdinů. Takto pochopil použití citací ze své vzpomínkové knihy například i generál Klapálek, když mi po přečtení rukopisu knihy *Cesta domů vedla ohněm* napsal: „Děkuji Vám, že jste na stránkách své knihy takto propagoval naše bojové zážitky.“ Pozitivně v tomto smyslu hodnotí *Apokalypsu v Karpatech* i generál Fajtl a rovněž často citovaný gen. Kvapil. Jsem přesvědčen, že ani plk. Rejthar by nic nenamítal proti citacím a reprodukováním výňatkům z jeho vzpomínek rozšiřujícím povědomí o nich a oslavujícím jeho bojové zásluhy. Však své vzpomínky jistě nepsal kvůli honorářu, ale proto, aby o tom, co on a jeho spolubojovníci zažili, vědělo co nejvíce lidí.

Recenzi Mgr. Pavla Bezděka kategoricky odmítám nejenom pro její nepravdivost a záštitnou předpojatost, která překročila zákonem dané meze i hranice obyčejné lidské slušnosti, ale také pro autorovu neschopnost kvalifikovaně posoudit dílo literatury faktu jako celek v jeho specifickosti, jíž je sepestí odborně sdělného úsilí s estetikou výrazu. V Bezděkově případě jde o prototyp revolverové, likvidační recenze, která si objektivní posouzení díla plete se sprostáckým poplváním autora, který se mu znelbil. Recenze je seriózní věc, přinášející prospěch čtenářům, autorům, rozvoji literatury i poznání tématu. Za předpokladu, že se jí ujmají seriózní lidé, vybavení potřebnými znalostmi, schopnostmi, objektivním úsudkem a úctou k lidské práci.

PHDr. KAREL RICHTER, CSc.

Vážený pane doktore, každý máme právo na svůj názor.
S pozdravem

MGR. PAVEL BEZDĚK

• Čtení na pokračování • Čtení na pokračování • Čtení na pokračování •

KDO VYHRÁL DRUHOU SVĚTOVOU VÁLKU?

Aliance poválečných ubožáků

První a největší spolupráce po první světové válce vznikla mezi Německem a Sovětským svazem v budování těžkého, strategického průmyslu a výcviku armád. Do roku 1930 ji zajišťoval zvláštní průmyslový kartel „Gesellschaft zur Förderung gewerblichen Unternehmen“ (Společnost pro zveleblení průmyslových podniků).

Tato společnost měla dvě kanceláře: jednu v Berlíně a druhou v Moskvě s řadou filiálek na území SSSR. Vyráběly na Sibiři letouny Junkers a granáty, v Leninských loděnicích ponorky a válečné lodě. Prototypy letounů, tanků a další vojenské techniky, sestavených v tajných německých laboratořích, putovaly v součástkách do Leningradu, kde se montovaly a vyzkoušely. Osvědčené prototypy šly do sériové výroby v různých továrnách na území SSSR. První bombardovací stíhačky Jabos, Stuk, Focke-Wulf létaly na území SSSR v rámci výcviku Rudé armády na jedné straně a v rámci utajovaného budování budoucího Wehrmachtu na straně druhé. Schopní vojáci a důstojníci Rudé armády byli vychováváni k válečnému umění Moltkeho, Clausewitze, Ludendorffa a dalších v učilištích Reichswehru.

Vlády obou států šly za svými politickými cíli a především buďovaly moderní, silné armády. Německo-sovětská spolupráce byla základem Leninových tezí o realizaci světové socialistické revoluce a komunistické světové nadvlády. Jedna ani druhá strana nepomýšlely na možnost německo-sovětské války až do nástupu Hitlera k moci. Takový konflikt by byl považován generálními štáby obou armád za bratrovražedný.

„Enigma“ (řecky: záhada, tajemství)

V roce 1919 Holanďan Hugo Koch z Delfu vynalezl zařízení, v němž se srozumitelné zprávy měnily v nečitelné. Vynálezci se nepodařilo vynález vyrábět a prodávat. Prodal patenty berlínskému inženýru Scherbiusovi. Ten postavil prototyp a dal mu obchodní jméno ENIGMA.

K popularitě vynálezu pomohl až Hitlerův nacistický režim. Němci vybavili Enigmou složitými kódy a šifrovací stroje se postupně objevily ve všech složkách Wehrmachtu. Byli přesvědčeni, že žádná zpravodajská služba nemůže mít tak složitý a spolehlivý šifrovací stroj.

Polským tajným agentům se šťastně podařilo získat jeden exemplář Enigy a byli na nejlepší cestě odhalit její tajemství. Anglie a Francie dostaly první informace o existenci šifrovacího stroje v Německu od Poláků. V létě 1937 na francouzském velvyslanectví ve Švýcarsku nabídl německý občan francouzskému generálovi Bertrandovi závažnou vojenskou dokumentaci. Jedna z prvních konspiračních schůzek se odehrála v Krkonoších na Davidově boudě. Informace byly pozoruhodné: organizace německé výzvědné služby, popisy kódů a šifer, číselové klíče. Největší cenu měly informace a popisy k obsluze šifrovacího stroje Enigma.

Britský rezident informační služby major Gibson se v Praze sešel na schůzce zprostředkované Poláky s Němcem židovského původu, který uprchl z Německa a jenž před útekem pracoval na výrobě Enigy. Osvědčil se jako geniální konstruktér, schopný paměti zkonstruovat prototyp. Rozkreslil stroj Enigma, asistoval při výrobě a předvedl výsledek. Byl vynikající. Poláci i Francouzi nezaháleli. Vývoj ke zdokonalení šifrovacího a dešifrovacího stroje pokračoval.

Přísně tajné

Ve druhé polovině roku 1939 bylo ve francouzském venkovském sídle Chateau Vignole, asi 40 km od Paříže, zřízeno polsko-francouzské informační středisko, označené názvem BRUNO. V tomto středisku pracovali odborníci polského generálního štábu a francouzští specialisté. Od října 1939 do dubna 1940 bylo ve středisku BRUNO rozšifrováno 15 000 německých operačních rozkazů. Francouzské středisko nepřetržitě udržovalo spojení s britským dešifrovacím střediskem v Bletchley.

Ve dnech 22.-25. července 1939 odevzdal polský generální štáb představitelům britského generálního štábu Dennistonovi a Knoxovi jeden exemplář přístroje ENIGMA, a to dešifrovacího středisku při Vládní kódovací a šifrovací škole v Bletchley u Londýna, kde vznikala nejdokonalejší verze dešifrovacího přístroje ENIGMA, pojmenovaná „systém ULTRA“.

F. W. Winterbothan, autor knihy „Přísně tajné“, ze které je pro tento článek čerpáno nejvíce informací, byl pověřen dozorem nad bezpečností a utajením systému ULTRA. Ten se po celou válku rozvíjel a zdokonaloval. Byla zřízena další střediska v různých částech světa a byly vytvořeny speciální jednotky pro přísné utajení činnosti systému ULTRA.

Bezpečnostní opatření pro utajení tohoto systému bylo důsledné v těchto bodech:

- 1 Byl přísně omezen počet osob, které byly oprávněny radiogramy ULTRA číst.
- 2 Všechny radiogramy musely být vráceny zpět do ULTRA.
- 3 Všechny radiogramy musely být vráceny okamžitě po jejich přečtení a pochopení. Pak musely být zničeny.

Z jihočeského zápisníku FRANTIŠKA RŮŽIČKY

Jen tak dál, Jihočeši!

Pod tímto sloganem oslovil jihočeské voliče do krajských voleb dosavadní hejtmán Dr. Jan Zahradník. Netřeba konstatovat, že „úspěšně“, neboť i zde ODS bezpečně zvítězila se ziskem 44,19 % získaných hlasů. Nutno však položit otázku, jakéže to byly volby, když se jich zúčastnila necelá třetina Jihočechů (30,45 %). Celostátní výsledky jsou obdobné (29,62 %) a aktuálnost položené otázky jen potvrzují. Svoboda, demokracie, vítězství lásky a pravdy, nebo jen laxnost, znechucenost, nezájem a absolutní rezignace?

S rétorikou sobě vlastní vystoupila na jevišti Kulturního domu v Mirovích i dosavadní předsedkyně ústavněprávního výboru Poslanecké sněmovny JUDr. Vlasta Parkanová, ucházející se o senátorské křeslo za obvod Tábor. Hlavní obsah jejího nepřilíh obsáhleho projevu se věnoval agitaci o nutnosti přijít k volbám. Jasně, vždyť všichni kandidující mají jediný zájem – být zvoleni, podržet si svoji „trafiku“ nebo získat ještě výnosnější.

Že by mne osedlala skepse? Nikoliv, jen pouhá životní zkušenost! Při prvních polistopadových volbách do JČKNV (koopatek) zůstala moje bohatě podpořená kandidátka v šuplíku velkého bosse OF. Brzy jsem se přesvědčil, že záměrně. On sám neměl čistou lustraci, jeho pravá ruka byla opakovaně neúspěšnou žadatelkou pro přijetí do KSČ, jeho levá ruka dřívější členkou rodné strany s čistě rudým rodinným zázemím, jeho další ruce (zadní, přední i dolní) rovněž s nečistou lustrací. Jelikož jsem neomaleně poukázal na sbor „fízů a bývalých“ na městské i krajské politické scéně, postih prostořekého „viníka“ opravdu, ale opravdu nemohl být jiný.

Do prvních svobodných listopadových voleb 1990 jsem šel jako jediný nezávislý kandidát v celé jihočeské metropoli, abych demonstroval, že demokracii jsou na hony vzdálené. Získaných 4090 hlasů (třetí nejvyšší počet mimo koalici OF) v jednom z volebních obvodů (strategický záměr OF) nestačilo pro postup do městského zastupitelstva, zatímco poslušným komancům a jejich pohrobkům na partajních kandidátkách stačilo i necelých 700!

Účast na kandidátce Strany podnikatelů, živnostníků a rolníků do parlamentních voleb v roce 1992 mi dovolila nahlédnout do zákulisí o pravdivém vítězství lásky a pravdy (utrácené peníze, úvěrování ODA...). Také jsme jezdili po jihočeském venkově, agitovali, nechávali zahrát Budvarku, ale s pouhými 4,5 % nedosáhli postupové hranice – díky slibům pana předsedy „modrých demokratů“, který svými sliby o podpoře drobného a středního podnikatelského stavu položil základy k jeho faktické likvidaci. Postupně se tak v mé mysli vytvářel reálný obraz politiky této společnosti: „Havel zničil stát, Klaus zničil ekonomiku, Ruml zničil demokracii“. Všichni dohromady udělali moc. To už jsem považoval za pádný důvod, proč přestat chodit k volbám. Jak se potvrzuje, zdaleka nejsem sám a jistě existují i ořesnější příklady.

„Proti korupci prosazují... Starost o naši bezpečnost... Krásť se nemá... Recidiva se musí projevit ve výměře trestu... Chci chránit naše občany...“ Krásná slova paní poslankyně. Že by neměla možnost jejich naplnění již v uplynulých patnácti letech? Erudovaní právníci za každým rohem. Ekonomové jakbysmet. Samoukové Tlustý (dříve odborník na zemědělství, ještě před tím na internacionální ideologii), Kalousek... Ať vzkvétá naše drahá vlast! Vstanou noví bojovníci! I bojovnice. Jednu z nich nám na místní komunální úrovni paní poslankyně představila. Přidala k tomu dva balíky pracovních mundúrů pro hasiče, proč by tedy nevolili.

„Když budu zvolena, budu především hledat peníze...“ řekla Ing. Bc. Marie Hrdinová, rovněž kandidující za KDU-ČSL (dodejme, že byla zvolena). „Mám dostatečné zkušenosti z komunální politiky...“ Jak by ne. Vždyť po většinu svého účinkování táhla káru růžovým pohrobkům (nezávislým s komunistickou minulostí). Ve svém mediálním předvolebním vystoupení v lidoveckých listech se věnovala tématice matematiky. Ejhle, další erudovaný odborník na ekonomiku! Proč by ji ostatně venkovské babičky nevolily, když chodí do kostela. Moji podanou ekonomickou záležitost však smetla ze stolu ve stylu nomenklaturního úředníka. Podaný spor na OkÚ sice jednoznačně vyzněl v můj prospěch, ale křivda v srdci již zůstala, zejména když přišla od věřícího člověka s použitím podvodu. Ostatně těch se dopouští i na místních čtenářích, kterým jako odpovědná redaktorka předkládá fatální chyby pravopisné, věcné (historické) i politické. Příslušník tajné složky SNB je pak snadno udatný hrdina. Na prostého a poctivě smýšlejícího občana již čeká oprava jen role volebního bezrohého volečka.

FRANTIŠEK RŮŽIČKA

Národní myšlenka

Napravo od nás je už jen zeď!

Revue idejí, analýz, komentářů a rozhovorů přináší hluboké pohledy na hluboká témata. Chytré čtení pro čtenáře, kteří chtějí vědět. Vychází čtvrtletně, 24 stran A4, cena 25 Kč (+poštovné).

Jednotlivá čísla či celoroční předplatné lze objednat na následující adrese:
NM, PO BOX 18, Hodkovice nad Mohelkou, 463 42; e-mail redakce@narmyslenka.cz.
Nyní též ve vybraných prodejnách tisku.

1 Žádný příjemce ULTRA nesměl texty dále vysílat nebo opakovat.

2 Jakákoliv akce, kterou podnikali velitelé na základě informací z ULTRA, musela být usku-tečněna tak, aby příslušná operace, rozkaz, pokyn či instrukce neobsahovaly žádný náznak existence ULTRA. Jestliže byla podniknuta akce, která by mohla vzbudit podezření (neustálé potápění konvojů ve Středomoří), musela být účinně kryta. Například: před útokem na německý konvoj museli být Němci odhaleni průzkumnými letadlem a přesvědčeni o tom, že byli zaměřeni.

3 Žádný příjemce ULTRA se nesměl dobrovolně dostat do situace, kdy mohl být nepřítelne zajat.

4 Byla vybudována a zorganizována činnost stínového OKW (Oberkomando der Wehrmacht).

Od dubna 1940 byly zachycovány radiogramy vysílané z Hitlerova hlavního stanu, z nejvyšších velitelství Wehrmachtu, hlášení velitelů určená Hitlerovi. Co bylo nejdůležitější, že systém Enigma používal Abwehr admirála Canarise. Tím se otevřely pro britskou Secret Service netušené možnosti přístupu k strategickým informacím.

Dešifrované texty byly okamžitě oznamovány britskému a americkému vedení, Churchillovi a Rooseveltovi. V srpnu 1940 už Churchill s informacemi z ULTRA řídil válečné akce sám až do roku 1942. Když byl v Anglii zkonstruován elektronický počítač Kolossus, byl kterýkoli německý šifrovaný radiogram dešifrován v několika minutách. Velitelství Wehrmachtu tím tržilo strategickou šanci možnosti momentu překvapení. Naopak spojenci volili taktiku na základě toho, co připravovali Němci.

„Z informací ULTRA jsme získali zkušenost, že ztroskotá-li některá německá operace, ujímá se řízení na dálku sám Hitler. Právě to bylo neobyčejnou výhodou, protože všechny jeho rozkazy byly udělovány radiogramy. Jestliže jsme přesně znali nepřítelovu sílu, dislokaci a nad to jsme věděli, jak a kde hodlá uskutečnit své operace, nabylo tím vedení války nové dimenze.“ To řekl generál Alexandr v Tunisku v roce 1943. Většina vyšších velitelů jak v Británii, tak v Americe je po připojila stejně jako Winston Churchill k výroku generála Eisenhowera, že systém ULTRA měl rozhodující podíl na válečném úsilí spojenečů.

JAROSLAV BURIANEC

(Pokračování příště)

◦ O ČEM SE NEPÍŠE ◦ O ČEM SE NEMLUVÍ ◦ O ČEM SE NEPÍŠE ◦ O ČEM SE NEMLUVÍ ◦

Zásoby ropy jako příčina budoucích válek

Vědci odhadují celkové zásoby ropy na naší planetě na 30 až 50 let. Velké problémy prý každopádně nastanou kolem roku 2040. Například USA ročně spotřebuje 7 miliard barelů ropy a na celém světě se během jednoho dne spotřebuje 82 milionů barelů ropy!!! Na prvním místě v zásobách ropy je Saúdská Arábie, na druhém je Irák a na třetím se nachází Írán. Ostatně právě ropa byla skutečnou příčinou konfliktu v Afghánistánu. Pojďme to trochu více rozebrat. Afghánistán přímo sousedí s bývalými sovětskými středoaasijskými republikami, které jsou významným zdrojem ropy a zemního plynu. Zpráva Světové banky z roku 1997 konstatuje, že dovoz ropy z Kazachstánu přes Afghánistán bude daleko levnější než dovoz přes Rusko a západní státy by se navíc zbavily určité nejistoty, která vyplývá z tranzitu ropy přes Rusko. Ale navíc existuje ještě starší plán nadnárodní korporace Unocal z roku 1995 na výstavbu ropovodu právě přes Afghánistán, který by spojoval Kazachstán a Turkmenistán s Ománským zálivem v Indickém oceánu, kde kotví tankery. Také kvůli tomu podporovaly USA Taliban, protože se předpokládalo, že rychle dobude celý Afghánistán a zavede režim, který by mezi mudžáhidy garantoval pořádek pro tak rozsáhlý projekt. Také se očekávalo, že právě Taliban umožní korporaci Unocal postavit ropovod napříč Afghánistánem až k Indickému oceánu. Taliban se ale neosvědčil hlavně z toho důvodu, že se mu nepodařilo dobýt celý Afghánistán. Proto již v roce 1998 bylo rozhodnuto, že Taliban musí zmizet ze scény. Čekalo se pouze na vhodnou příležitost. Ta, jak známo, nastala 11. září 2001. V této souvislosti našim čtenářům doporučuji knížku kanadského profesora ekonomie Michela Chossudovského *Válka a globalizace – pravda o 11. září*.

Máme však i další konkrétní případy. Naftařská společnost Exxon Mobil, která provozuje čerpací stanice Esso, čelí obvinění z porušování lidských práv v Indonésii, v provincii Aceh. Existuje totiž podezření, že Exxon Mobil financoval výstavbu kasáren pro zvláštní zásahovou jednotku KOPASSUS, ve kterých probíhaly výslechy a mučení místních civilistů a dále, že Exxon poskytl vojenské jednotce strojní vybavení ke kopání masových hrobů. Jednotka Kopassus také proslula při genocidě na Východním Timoru, kde opět šlo o ropu. Cílem vojenské intervence australských jednotek na východním Timoru byla ochrana australských a amerických investic do ropných polí před možným chaosem a před východotimorskými levicovými gerilami. Od roku 1999 do roku 2004 vytěžily australské ropné firmy na Timoru ropu v hodnotě jedné miliardy amerických dolarů. Nadnárodní ropné koncerny Exxon Mobil, Chevron a Petrosbras také budují ropovod o celkové délce tisíc čtyřicet kilometrů z Čadu do Kamerunu. Masakr stovek obyvatel Čadu v letech 1997–98 v oblasti, kde se bude těžit ropa, dodnes nikdo nevyšetřil. Tento ropovod bude protínat zemědělské oblasti a deštný prales, který je jedním z posledních útočišť Pygmejů. Také vláda v Kamerunu patří k jedné z nejkorumpovanějších na světě. Politická situace v Čadu a v Kamerunu se vyznačuje silnou nestabilitou a hlavně represivními zásahy vůči místním obyvatelům. Měli bychom se ještě zmínit o praktikách britsko-nizozemského koncernu Shell v Nigérii. V polovině devadesátých let došlo k velkým protestům v deltě řeky Niger v Ogonilandu proti těžbě ropy koncernem Shell,

které svého času vzbudily velkou mezinárodní pozornost. Firma Shell proto požádala tehdejší nigerijskou vojenskou juntu v čele s generálem Abachou o ozbrojené potlačení protestů. Nigerijská junta souhlasila a od Shellu si dokonce vyžádala finanční krytí části výdajů na vojenská opatření v deltě Nigeru. Došlo k mnoha útokům na města i vesnice a celý region byl tehdy uzavřen zatarasy. Při vojenském zásahu v Ogonilandu bylo zavražděno přes tisíc lidí. Dne 10. listopadu 1995 byl popraven hlavní aktivista Ogoniů, nigerijský spisovatel a ekologický aktivista Ken Saro Wiwa. Dokonce sama firma Shell přiznala, že už v roce 1983 dodávala nigerijské armádě zbraně ke kontrole místních obyvatel. Navíc ropná zařízení Shellu v Nigérii jsou zastaralá, a tak velice často dochází k úniku ropy do půdy a její následné kontaminaci ropnými produkty.

A jak se dívají na řešení problému s ropou techničtí inženýři? Nejdříve se budou výrazně zlepšovat stávající spalovací motory, aby měly co nejnižší možnou spotřebu pohonných hmot a pak se začnou vyrábět hybridní motory, což bude kombinace vylepšeného spalovacího motoru s palivovými články, a nakonec by jako pohon sloužily samotné vodíkové palivové články. Při reakci ve vodíkových článcích, konkrétně v elektrolytu, bude ale vznikat voda, H₂+O₂=H₂O. Voda se však musí odlučovat, jinak by palivové články přestaly fungovat kvůli zředění elektrolytu. V autech nové generace na vodíkový pohon tak budou muset být nádrže na shromažďování odpadní vody. Určitým problémem pohonu na palivové články je vyčíslost vodíku v reakci s kyslíkem. Nicméně klasický spalovací motor a také Dieselvův naftový motor nakonec v poměrně blízké budoucnosti úplně zaniknou právě z důvodu vyčerpání fosilních paliv, ropy a zemního plynu. Ovšem v současnosti by takový pohon na vodíkové palivové články byl pro většinu lidí na světě finančně neúnosný. Každopádně jediným řešením ropné krize ve světě budou investice do rozvoje vodíkového pohonu. Navíc se zdražováním ropy pochopitelně bude zdražovat veškerá autodoprava, s tím porostou ceny všech výrobků a většina firem tak bude muset propouštět více zaměstnanců, aby ušetřila na mzdových nákladech.

PRO SN PŘIPRAVIL: ZDENĚK ANDRŠT

Na co se vlastně bude jezdit, až dojde ropa?

Foto: autor

VÝROČÍ BOJE O KARLOVU UNIVERZITU

V listopadu t. r. si připomeneme sedmdesáté výročí tzv. insigniády, boje o insignie Karlovy univerzity v Praze, který začal útokem českých, převážně vysokoškolských studentů na německou univerzitu v Praze, útokem, který byl tehdy provázen nesouhlasným pokřikem českých levicových intelektuálů všeho druhu a historiky s patentem na ideologii vždy aktuálně prohradní je dodnes označován jako „akce fašisty pošťvaných studentů“, resp. jako projev nemístného „českého šovinismu“. Nicméně to bylo všechno trochu jinak, jak už to ve srovnání s převládající ideovou orientací producentů české novodobé historie bývá.

Vlastní insigniádě předcházela boj o prosazení práv české Karlovy univerzity ve sporu s pražskou německou univerzitou. Dne 13. ledna 1920 byl tehdejší československým Národním shromážděním schválen zákon navržený prof. Fr. Marešem (tzv. Lex Mareš), který obsahoval následující ustanovení: 1. česká univerzita v Praze je pokračováním staré Karlovy univerzity pražské a vrací se jí jméno „Univerzita Karlova“; německá univerzita v Praze se odděluje od staré univerzity pražské jako „Německá univerzita československé republiky“; 2. Karolinum, univerzitní archiv, staré insignie (rektorský řetěz a žezlo, řetězy prorektorů), pečetidla, knihy, obrazy a jiné památky staré univerzity pražské jsou vlastnictvím České Univerzity Karlovy, již mají být vráceny i „historicky cenné věci“, které se dostaly do držení různých ústavů a německé pražské univerzity. Stará Karlo-Ferdinandova pražská univerzita byla r. 1882 rozdělena na českou a německou. Lex Mareš tedy usiloval o to, aby znovuzískané Karlově univerzitě byla vrácena její historická práva a její majetek a aby jí tak byla vrácena její historická národní identita, kterou jí dal její zakladatel Karel IV. v r. 1348.

Ačkoli tedy tento zákon, obnovující historická práva Karlovy univerzity, vstoupil v platnost vyhlášením ve Sbírce zákonů a nařízení dne 12. března 1920, koncem r. 1934 ještě nebyl fakticky realizován. Celých čtrnáct let byl tento zákon jen kusem papíru pro liknavost československých úřadů a pro obstrukce německé pražské univerzity, podporované německým pražským a zahraničním nacistickým tiskem.

Když se rektorem Karlovy univerzity stal významný botanik prof. Dr. Karel Domin, obdařený, stejně jako Mareš, hlubokým národním citěním, podal po marných výzvách příslušným ministerským orgánům, Krajskému civilnímu soudu návrh na realizaci předmětných univerzitních práv. V únoru 1934 provedl pak tento soud vklad vlastnického práva na budovu Karolina pro českou Karlovu univerzitu. Německá Karlova univerzita podala rezkur, ale ten byl Vrchním soudem zamítnut. Koncem března 1934 se budovy Karolina staly majetkem české Karlovy univerzity. Protože se však nacházely ve velmi zchátralém stavu, vyhlásil rektor Domin v dubnu 1934 celonárodní peněžní sbírku, která by umožnila jejich obnovu (ve vládním rozpočtu na to nebyly peníze). „Karolinum, vzácný klenot středověkého umění a kolébka naší kultury“ (Domin) mělo být restaurováno. Již dlouho předtím Mareš jako odstupující rektor v listopadu 1921 poukazyval na to, že starobylé prostory Karolina jsou pronajaty za lahůdkářský obchod

a vinárnu. Karolinum bylo tedy vráceno Karlově univerzitě, ale její insignie a část archivu zůstávaly v držení německé pražské univerzity, jejíž rektor prohlásil, že nic z toho nevydá, ačkoli k tomu byl zákonem zavázán. Německý rektorát s různými průtahy a obstrukcemi zapůžčoval insignie rektorátu českému.

Dr. Karel Domin, rektor Karlovy univerzity

Foto: archiv autora

Očekávali bychom nyní, že česká kulturní veřejnost bude přinejmenším snahu rektora Domina o restauraci Karolina podporovat, ale skutečností byl pravý opak. Kosmopolitismem a proletářským internacionalismem proslulé české intelektuální vystoupila ostře proti těmto snahám. Útok Rudého práva naďšen podpořil německý pražský list Bohemia. Komunisté tvrdili, že výnos sbírky bude zneužit fašisty, neboť komunistům bylo vždy vše vlastenecké podezřelé fašistické. Olej do ohně přilil Domin svým článkem Demokracie v rozpacích (Národní listy 12. 4. 1934), v němž psal o „hluboké krizi mravní a stínech demokracie“, které postihují i český kulturní život, a když prohlásil, že vedoucí ideou československé politiky musí být „blaho státu“, „politický klíč často uplatňovaný i ve věcech osvětových je výsměchem svobodě a demokracii“ a „dokud potrvá nezřízený egoismus a despotická vláda politických stran, nebude lépe a nemůže být lépe“. Jak i dnes vysoce aktuálně zní tento další Dominův výrok: „Naše demokracie, má-li býti podle ducha, a nikoli podle litery, musí se osvodbit od se svěřací kazajky, do níž ji sešněroval náš přepolitizovaný život.“

Nebylo to však jen Rudé právo, které do „nacionalisty“ Domina vši silou trdně uvědomělé mentality řezalo. Přidali se ovšem i sociální demokraté a vedle Bohemie i neblaze proslulý Prager Tagblatt a ovšem i celý svět bratrsky objímající svobodní zednáři, jejichž představitel K. Krofta na přednášce v německé Uranii Dominovým odpůrcům přihrál, když prohlásil, že Karel IV. založil „mezinárodní univerzitu“ (viz jeho prohlášení v čas.

Národní listy 28. 4. 1934). Salonním bolševikům, levicovým intelektuálům, z nichž mnozí byli bratry se zástěrkou, všechny výzvy kzáchrané národní památky a k prosazení národních práv zněly podezřele fašisticky.

Když pak v listopadu 1934, po nařízení Ministerstva školství a národní osvěty, rektorát německé pražské univerzity odmítl splnit příkaz k vydání insignií a ohradil se proti „českému násilí“ za výrazné podpory a ostouzení české vzdělanosti zahraničním nacistickým tiskem, propukla insigniáda. Její předeherou byly oddělené, proti sobě vystupující schůze „nacionalistického“ a „pokrokového“ studentstva, které se ovšem neobešly bez příslušných výtržností, v jejichž čele byl komunist V. Sinkule. Nacionalističtí studenti, mezi nimiž bylo mnoho příslušníků tehdejší Vlajky, která stála v čele následujících akcí (J. Streibl, J. Vrzalík) si zase zařadili v Osvobozeném divadle Voskovec a Wericha. Konečně pak 24. listopadu 1934 se titi studenti srotli u Karolina a pokusili se vniknout do budovy, kterou bránili němečtí studenti. Povolání policejní jednotka zasáhla proti českým studentům, kteří pokračovali v oblehání Karolina a také demonstracemi v centru Prahy, zejména Na Příkopě, kde proti nim česká policie zasáhla podruhé. Rozezlení studenti pak demolovali výkladní skříně řady německých a židovských obchodů (které často považovali za německé) a vytloukali okna kaváren, jako byl Mánes a podobné, které byly verbálně bojovými štáby českého „pokrokového“ intelektuálov. Teprve 26. listopadu došlo k předání insignií českému rektorátu Karlovy univerzity a týž večer pak k slavnostnímu shromáždění českého vysokoškolského studentstva a sympatizantů s jeho akcí před pražskou právníkou fakultou. Za nezměrného naďšení přítomných nový rektor ukázal postupně jednotlivé insignie a zavěsil pak rektorský řetěz nejprve na hrdlo odstupujícího rektora Domina, potom na hrdlo bývalého rektora a iniciátora zákona o české Karlově univerzitě Mareše.

Insigniáda však pokračovala útoky levicového tisku a v Tvorbě uveřejněným prohlášením Obce československých spisovatelů proti akci studentů, která byla označena za „organizovaný útok fašistů na svobodu ducha ...“, který přejímá metody nejreaktějších protidemokratických a povaze českého národa cizích hnutí“. Manifest, jehož údajným iniciátorem byl K. Capek, podepsali téměř všichni významní čeští kulturní pracovníci, nejen spisovatelé a básníci. Stalo se to v době, kdy v Německu byl již u moci nacismus a kdy se o prosazení práv vrcholné české, resp. tehdy československé, státní instituce usilovalo bezvýsledně plných čtrnáct let, a to v prostředí vypjatých provokací německých pražských nacistů. Lze to označit jako „zradu vzdělanců“ jistého druhu, která o patnáct let později nabyla ještě větších rozměrů, když se řada tehdejších signatářů, strážců „svobody ducha“, stala bezvýhradnými přísluhořci nejen už „kulturního bolševismu“, ale bolševismu v jeho fyzicky krvavé formě. Od „užitečných idiotů“ posluhujících cele bolševismu i ve všech jeho maskách, z nichž jednou bylo hnůti za světový mír, se ovšem lišili ti čeští vzdělanci vlastenci, kteří umírali v německých a komunistických koncentracích.

Prof. Dr. MILAN NAKONECNY

ČESKÉ DĚJINY V OBRAZECH

(Seriál z dobových vyobrazení)

TOMÁŠ JAN PEŠINA Z ČECHORODU (375. výročí narození)

V 17. století prodělalo české dějepisectví zásadní proměnu. Díla pojednávající o historii přestala být literaturou a stala se prací vědeckými. Prvním dějepisem tohoto druhu byl na Moravě jezuita **Tomáš Jan Pešina z Čechorodu** (1629–1680), přítel B. Balbína, označovaný za „moravského Tita Livia“. Pešina navazoval na starší práci B. Paprockého z Hlohov (*Zrcadlo Markrabství moravského*), vytvořil však dílo vpravdě vědecké, které nemělo ve své době obdoby.

Tomáš Pešina se narodil dne 19. 12. 1629 v Počátkách, městečku na českomoravské hranici v řemeslnické rodině. Jeho otec Martin Pešina byl řezník a radní v Počátkách, matka Anna, dcera počáteckého primase J. Elba, zemřela tři dny po porodu. Pešinova rodina byla zámožná a katolická. Z druhého manželství M. Pešiny se narodily čtyři děti: Šimon, Jakub, Vít a Ludmila. Zatímco bratři se věnovali řemeslu, Tomáš byl poslán na studii. V r. 1643 se dostal na jezuitské gymnázium do Jindřichova Hradce a na podzim 1648 vstoupil do pražského jezuitského konventu. Absolvoval zde filozofická i teologická studia. V r. 1651 byl již „svobodného literárního umění magistrem“ a po dalším dvouletém studiu i bakalářem teologie. Během pobytu v Praze se spřátelil se členy řádu sv. Pavla poustevníka, kteří pocházeli z Uher. Od té doby se datuje Pešinova velká úcta k řádu pavlánů, jimž na sklonku svého života odkázal všechen majetek.

V pražském jezuitském konviktu ve stejné době studoval i B. Balbín, s nímž Pešinu pojilo celoživotní přátelství. Není jisté náhodou, že první místo, kde se 24letý Pešina po svém vysvěcení na kněze (1653) stal kaplanem, bylo v Kostelci nad Orlicí. Krátce předtím tu totiž působil právě B. Balbín. Díky své pili byl Pešina v r. 1655 dosazen na uvolněné místo děkana v Kostelci a v r. 1657 jmenován děkanem v Litomyšli. Mladý a horlivý kněz postupoval ve své kariéře i v následujících letech: v r. 1658 byl ustanoven biskupským vikářem pro východní polovinu chrudimského kraje; spravoval také farní kostely v Dolním Újezdě, Sebrančicích, Cerekvici, Sloupnici a Jablonném. Někdy před r. 1660 byl povýšen do šlechtického stavu: získal erb a zvolil si přídomek „z Čechorodu“.

Stejně jako Balbín netajil se ani Pešina láskou k českému jazyku. Využíval svého postavení i zkušeností, jež získal jednáním s lidmi, k tomu, aby prospíval jak své mateřštině, tak i poddaným na jím spravovaném území. V r. 1662 předložil arcibiskupské kanceláři mapu lanšperského panství, kterou sám nakreslil a v níž vyznačil národnostní poměry jednotlivých obcí, přičemž žádal, aby se v českých obcích kázalo česky. Snažil se tak čelit postupující germanizaci, zčásti způsobené nedostatkem českých katolických kněží. Při tom všem Pešina nezapomínal ani na své rodiště a již v r. 1661 založil Počáteckou nadaci: byla určena pro rodáky z Počátek, kteří se rozhodli studovat na jezuitském gymnáziu v Jindřichově Hradci. Podle tvrzení historika G. Dobnera, který v r. 1779 napsal do té doby nejobšírnější Pešinův životopis, podporoval při hmotné i duchovně také studující mládež v Litomyšli.

Do litomyšlského období spadají jak Pešinovy styky s piaristy, tak i počátky jeho činnosti literární. Zdá se, že okolo r. 1660 začal právě tady pracovat na úvelm *Moravopisu*. Všeobecně se má za to, že k tomuto úkolu ho podnítil jeho přítel - vlastenecký jezuita B. Balbín. Pešinovo dílo *Moravopis* mělo být jakousi paralelou Balbínových latinsky psaných *Rozmanitostí dějin Království českého*. Ač nebyl Moravanem rodem, Pešina zdůrazňoval, že jeho rodiště, Počátky, je téměř na Moravě. Vzhledem k tomu, že v Litomyšli měl k dispozici kaplana, mohl si Pešina dovolit podnikat výzkumné cesty po moravských a slezských archivech. Na Moravě našel vlivné příznivce a podporovatele, např. zábrdovického opata G. Olenia, rytíře J. Jakartovského ze Sudic i olomouckého probošta E. F. Castella. Písemné styky udržoval jak s B. Balbínem, tak i s dalšími jezuity, kteří v té době zpracovávali domácí dějiny (J. Kruger, J. Tanner).

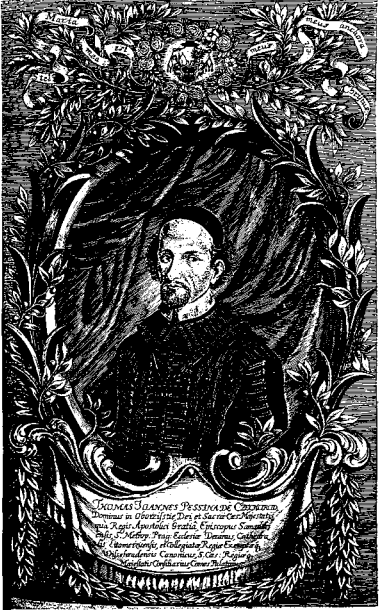
Práce na *Moravopisu* postupovala poměrně rychle, a tak v době, kdy shromažďoval materiál ke čtvrtému svazku tohoto díla, rozhodl se Pešina vydat tiskem výtah z jeho dosud zpracovaných částí. Český spis s názvem *Prodromus Moravographiae, to jest Předchůdce Moravopisu* vyšel v Litomyšli i v r. 1663. Autor se v něm pokusil získat pro svůj projekt podporu moravských stavů. Vyzýval proto městské rady, církevní instituce i šlechtice, aby mu zaslali ze svých archivů prameny

Titulní list Pešinova díla Mars Moravicus s kresbou A. M. Lublinského z r. 1677

pro dějiny Moravy. Sám se v této knize označuje za „historiografa markrabství moravského“, třebaže mu stavové tento titul neudělili. V též roce vydal Pešina také latinsky psaný spis, varující křesťanské vlády před tureckým nebezpečím a nabádající ke společnému boji proti Turkům.

Spisovatelská činnost ještě více posílila Pešinovu vážnost a vedla k tomu, že v dalších letech byl jmenován do nových, stále vyšších funkcí v církevní hierarchii. Byl zvolen kanovníkem vyšehradským (1663), pak litoměřickým (1664) a nakonec i kanovníkem svatovítské kapituly v Praze (1666). V r. 1670 se stal oficiálně a generálním

Portrét Tomáše Jana Pešiny z Čechorodu (Vyobrazení z díla Mars Moravicus z r. 1677)

vikářem, posléze i samotným děkanem pražské kapituly. Z titulu svých funkcí generálního vikáře a oficiála měl dohled nad duchovní správou v celé diecézi. Stal se z něho horlivý zastánce privilegií kapituly, jejímž dějnam věnoval spis *Phosphorus septicornis* (1673). Toto dílo dedikoval císaři Leopoldu I. a za jeho návštěvy v Čechách mu je osobně předal. Další pocty se Pešinovi dostalo udělením titulu biskupa ve Smederevu.

V posledních letech života ustupoval Pešina do ústraní. V r. 1677 vydal první díl latinsky psaného díla *Mars Moravicus* a pracoval na jeho pokračování, které již zůstalo v rukopise. Koupil statek v Obořišti a stal se členem rytířského stavu. Vstoupil také do řádu pavlánů, který chtěl s císařovou pomocí uvést do českých zemí. V letech 1679–1680, kdy se císař Leopold I. uchýlil do Prahy před nebezpečím morové nákazy, se s ním Pešina často stýkal. Organizoval obřady na jeho uvítání ve Svatovítské katedrále a podal císaři výklad o relikviích. Jako jediný český církevní a politický hodnostář požádal tehdy Leopolda I. v písemném memorandu o potvrzení českých státních privilegií. Během morové epidemie setrval v Praze, avšak nakonec i on onemocněl a na následky morové nákazy dne 3. 8. 1680 zemřel.

Výsledkem Pešinovy celoživotní heuristické práce bylo jedinečné vylíčení dějin Moravy a Moravanů od jejich mytologických počátků až téměř do autorovy současnosti. Poslední část, zahrnující období po r. 1632, měla být pouklována až po jeho smrti. Podářilo se mu vydat v r. 1677 pouze 1. díl, sahající do roku 1526. Ten vyšel pod dlouhým latinským názvem *Mars Moravicus, sive bella horrida et cruenta. . . . quae Moravia hactenus passa fuit* (Moravský Mars, neboli strašlivé a kruté války. . . , které dosud Morava podstoupila), a to ve velkém foliovém svazku s rytinou malíře A. M. Lublinského na titulní straně.

Navzdory barokně „košatému“ názvu díla se nejedná pouze o čistě válečnou historii země. Pešina tu líčí dějiny Moravy jako dramatickou historii, které se pokouší dát strukturu, chronologii i „filozofii“. Jeho spis je vědeckým dílem se všemi náležitostmi – s odkazy na bohatou literaturu i na dnes již nedochované písemné prameny. Je psán skvělou latinou a patří bezesporu k nejlepším dílům barokní historiografie vůbec.

Pešina líčí dějiny Moravanů od nejstarších dob. Všimá si Markomanů, jež pokládá za Moravany, a podává výklad jejich dějin i válek s Římany. Do dějin Moravy zakomponoval i dobové znalosti o Slovanech, jejich spojení se Sarmaty, odmítá však jejich etymologii od slova *slavus* (= otrok). Zevrubně líčí dějiny Velkomoravské říše, kterou označuje za království. Tento titul byl později přenesen do Čech, podobně jako křesťanství, a to zásluhou Cyrila a Metoděje. Od 13. století pak popisuje historii Moravy jako dějiny markrabství, markrabat a moravských institucí.

Za pozornost stojí i Pešinův obraz vrcholné středověkého období: vyhybá se jednostrannému katolickému pohledu na husitské války a snaží se zachovávat objektivitu i vůči Jiřímu z Poděbrad a moravským nekatolickým hejtmanům. Ačkoliv se jednalo o práci jezuity, není Pešinův *Mars Moravicus* spisem protihusitským ani protireformacním pamflemem.

Pešinovo vylíčení dějin Moravy je dílem natolik vyspělým a vyjimečným, že ve své době nenašlo pokračovatele. Teprve na počátku 18. století se na ně odhodlal navázat jiný historik, farář z Pavlovic nad Bečvou - Jan Jiří Středovský (1679–1713), jehož zájem se soustředil vedle dějin Velkomoravské říše na významné postavy církevních dějin Moravy - sv. Cyrila a Metoděje a Jana Sarkandera.

23. 11. 2004

PhDr. ROSTISLAV JANOSÍK
REPROFOTO: ARCHIV AUTORA

Češi mají raději mučedníky než bojovníky

Když v této zemi za 2. světové války vládl protektorátní vláda pod dozorem říšského protektora, vznikl domácí i zahraniční odboj. Za svou odbojovou činnost byl popraven plk. Josef Mašín, otec bratrů Mašínů. Němci tvrdě likvidovali jakýkoliv odboj českých vlastenců. Když došlo k atentátu na říšského protektora Reinharda Heydricha, celý demokratický svět se před tímto činem sklonil. Celý demokratický svět považoval tento čin za hrdivství. Znovu přiznal Čechům právo na vlastní státnost.

Odbojová skupina bratrů Mašínů žila v podobném nesvobodném státě, kde vládli už ne hnědý teror, ale naopak rudý. Hákový kříž vystřídala rudá hvězda. Rozdíl lze spatřovat jen v symbolech. Podstata zůstala stejná. „Poúnorové Československo“ bylo zemí, kde komunistická moc bezdůvodně zavírala, mučila a popravovala své bližní, své bratry, své spoluobčany i soudruhy. Moc perzekvovala jejich příbuzné a přátele. Komunisté dokonce znovu zavírali ty, kteří přežili nacistické koncentráky, věznili a perzekvovali bojovníky proti nacismu, letce a vojáky západní i východní fronty, jakož i příslušníky domácího odboje. Když u soudu s Karlem Kutlvašrem dostal generál místo provazu doživotí, jeho žena se rozplakala štěstím. Taková země nemohla být považována za svobodnou zemi. Byla zde uplatňována třídní genocida.

Aktivita Mašínů a spol. byla logickou reakcí na komunistickou výzvu „Kdo nejde s námi, jde proti nám“. Byla odpovědí na třídní boj, popravy, zavírání stoupenců demokracie na desetiletí do kriminálů a lágrů. Teprve potom bratři Mašínové přistoupili k ozbrojenému odboji! Dělal sabotáže, zapalovali stohy, získávali finanční prostředky pro ožebračené rodiny vězňů. Také Ctirad Mašín na vlastní kůži poznal radiové záření a likvidaci mnoha výjimečných osobností v jáchymovských peklech.

Dnes jde také o to, zda se s odstupem času chceme hlásit (a hlásíme?) k tradicím Vlajky, Kuratoria, Svazu česko-sovětského přátelství, k hajlujícím na zaplněném Václavském náměstí či poúnorovým aktivům komunistických přítakávačů, nebo zda přiznáme právo ozbrojeného odboje, skutečného boje za svobodu, když legální prostředky ochrany lidských práv selhaly. Zatím to přiznáváme jen na papíře, ve Všeobecné deklaraci lidských práv a svobod. Odboj, tak jak nám jej předvedl Gabčík, Kubiš, Mašínové a jejich druzi, byl a je hoden úcty.

Více než tříletá odbojová činnost skupiny bratří Mašínů vyústila v odchod

za hranice. Neobešla se bez obětí. Na našem území přišly o život tři osoby, v Německu sedm. Václav Švéda a Zbyněk Janata neprošli přes tisícíhlavé jednotky východoněmecké policie a Rudé armády. Byli u nás popraveni v roce 1955. Příbuzní a přátelé perzekvováni. Matka Mašínů zemřela ve vězení. Strýc Ctibor Novák byl popraven. Sestra Zdena Mašínová, dvakrát zatčena, si prožila své.

Bratři Radek a Josef Mašínové, Milan Paumer, vězněný Ing. Vladimír Hradec a popravení Václav Švéda a Zbyněk Janata drazé zaplatili za naši dnešní svobodu.

V zákoně o protiprávnosti komunistického režimu č. 198/1993 Sb. v § 3 je napsáno: „Odpor občanů proti tomuto režimu, který ať již jednotlivě či ve skupině na základě demokratického přesvědčení politického, náboženského či mravního projevovali odbojem nebo jinou činností nebo vědomě a veřejně vyjadřovali, na území státu i v zahraničí, a to i ve spojení s cizí demokratickou mocností, byl legitimní, spravedlivý, morálně oprávněný a je hodný úcty.“ Parlament prohlásil komunistický režim za zločinný, ale současně někteří státní úředníci bratry Mašíny nazývají zločinci.

Činy odbojové skupiny bratrů Mašínů musíme hodnotit z hlediska doby, ve které se staly – právě tak, jako atentát na Heydricha. A já prohlašuji, že právě tak, jako předtím atentát na Heydricha, tak i činy bratrů Mašínů a celé jejich skupiny v období „studené války“ nejsou vraždami, ale naopak příkladným hrdivstvím.

Kdyby nebylo těch několika tisíc našich letců a vojáků západní a východní armády, za komunismu zavrhaných i vězňů, nikdy bychom nebyli pozváni na oslavy do Normandie a neřadili se k vítězům. Gen. major Antonín Špaček (v 50. letech vězněný) reprezentoval v Normandii mezi devíti státy Českou republiku a obdržel Řád čestné legie.

Kdyby nebylo odbojové skupiny bratrů Mašínů, kteří se s hrstkou statečných postavili komunistům na odpor, tak bychom byli známi jako národ kolaborantů. Oni zachránili naši čest.

Ve jménu popravené JUDr. Milady Horákové, generála Heliadora Píky, ve jménu všech popravených, mučených, ubitých ve věznicích a lágrech, zastřelených na hranicích, ve jménu vyvalstěných, ožebračených, perzekvovaných občanů má odbojová ozbrojená činnost bratrů Mašínů a jejich druhů opodstatnění.

ČERVEN 2004

PHDr. OLGA BEZDĚKOVÁ

NA TAPETĚ

SVOBODA SLOVA PRO ESTÉBÁKY? aneb Paní nejvyšší státní zástupkyně, konejte!

Letošní 17. listopad byl nejen dnem 15. výročí předání moci komunistů do rukou postkomunistických struktur. Stal se i příležitostí ze zhodnocení toho, co bylo před rokem 1989 a po něm. Ozvali se nejruznější pamětníci a účastníci oněch událostí, aby se znovu připomněli, protože už hrozilo nebezpečí, že skončí natrvalo v propadlísti dějin.

Den před státním svátkem, 16. 11. 2004, uveřejnil deník Lidové noviny mimořádnou přílohu Revoluce. V ní byl otištěn také rozhovor s „mrtvým“ studentem M. Šmídem alias L. Zifčákem. V den oslav tohoto svátku zazpíval na Národní třídě své písničky Pepa Nos. Z jeho úst zazněla zajímavá slova o tom, že po otištění zmíněného rozhovoru je na místě položit si otázku, zda už byl L. Zifčák uvězněn kvůli propagaci komunismu, či zda stále ještě běhá po svobodě.

Jméno bývalého důstojníka StB Zifčáka není naší veřejnosti neznámé. Dne 17. 11. 1989 přivedl průvod studentů na Národní třídu a po policejním zásahu „hrál“ mrtvého studenta. Po listopadu 1989 měl dokonce tu troufalost, že kandidoval ve volbách. Z věrného služebníka komunistického režimu se v krátké době stal komunistický kapitalista. V Bruntále, kde žije, se podílí na vydávání extrémně levicové tiskoviny Nové Bruntálsko, která otevřeně propaguje komunismus.

Zifčákovo jméno dobře zná i bývalý důstojník BIS V. Hučín, který v uplynulých 15 letech vytvrle pokazuje na nebezpečí, jež plyne pro naši demokracii z levicových uskupení u nás. Teprve nedávno vydala BIS zprávu o tom, že daleko větší ohrožení představuje nikoli tzv. pravicový extremismus, nýbrž naopak extrémní levice, k níž vedle KSČM patří také komunistické strany vedené M. Štěpánem a L. Zifčákem.

Když na tyto skutečnosti upozorňoval V. Hučín, byl z BIS vyhozen, obviněn z několika trestných činů a uvězněn. Dnes, v důsledku růstu preferencí extrémní levice na úkor vládní ČSSD, je i BIS ochotna přiznat pravdu. Pozdě, ale přece...

Poté, kdy jsem si zmíněný rozhovor R. Kalenského s L. Zifčákem přečetl, bránil jsem se uvěřit tomu, že je něco takového někdo schopen říci nahlas. Výsledný dojem se dá shrnout do dvou slov: šok a zděšení. Otištěním rozhovoru pod provokativním názvem „Bude nový převrat a tentokrát poteče krev“ vystavil redakční tým Lidových novin tomuto deníku to nejhorší vysvětlení: LN se zařadily po bok bulvárnímu deníku Blesk.

Zifčák se v rozhovoru netají tím, že do deseti let očekává politický převrat, který by rád provedl s „armádou chudých“. Na otázku, zda by dal V. Klausovi doživotí, odpověděl: „My bychom rozhodně nepopravovali... Nechali bychom to na lidových soudech. Při představě, že takové individuum, jako je Zifčák, ještě běhá po svobodě mezi slušnými a nic netušícími občany, mě jímá hrůza.

Zajímalo by mě proto, co říká výrokům na svou osobu samotný prezident V. Klaus a co podnikly orgány činné v trestním řízení. Svoboda slova totiž není ani v demokracii bezbřehá a absolutní. A už vůbec nemá nic společného s otevřenou propagací komunismu a se šířením poplašné zprávy o připravované krvavé revoluci.

Paní nejvyšší státní zástupkyně, konejte! Demokracii nelze budovat s lidmi, jako je bývalý estébák L. Zifčák!

30. 11. 2004

- RJ -

Na Cibulce v Praze 5 (Foto: Zdeněk Andráš)

Jak to bylo v listopadu 1989?

(Pokračování ze str. 1)

to, že se situace zlepšuje. Záhy však erár zel prázdnotou. Přišly „Klausovy baličky“, které už toho nemohly moc zachránit. Ani úřednická vláda, sociální demokracie a „Opoziční smlouva“ nedokázaly povznést naše hospodářství na vyšší úroveň. Ukázalo se, že prosperita státu není ani tak v systému, jako spíše v lidech, kteří národ vedou. I komunisté po znárodnění zpočátku prosperovali, pokud mohli žít z nahospodařeného. Pak se dostali do podobných problémů, jako ti dnešní kapitalističtí demokracie, protože nedokázali trvale upřednostňovat zájmy státu nad soukromé mocenskými.

V této fázi se pak oba systémy podobají: nastává nostalgie po starých časech a viditelné snahy po návratu. Začaly tedy politické boje stran a jejich protagonistů o místo na slunci. Místo osvědčených králů podupávali kolem svých doupat králíci, schopní jen spásat, nikoli účelně zemi vést k prosperitě. Takže se vyplňuje předpověď Henryho Kissingera, že budeme banánovou republikou.

Soupeřícím světovým mocnostem jde o to, co pochopil už Bismarck, že „kdo má Čechy, má celou Evropu“. Snaží se proto všemi prostředky získat nadvládu nad tímto územím. K naší škodě, protože my občané jsme pro ně nezajímaví, asi jako dnes důchodci v našem hospodářství. Již Hitler plánoval vystěhovat nás kamsi na Sibiř a vládnout světu. Dnes se obě soupeřící mocnosti, v nichž je Německo nezanedbatelnou součástí

snaží alespoň oslabit naše hospodářství a státnost. Výsledkem je vstup do NATO a nyní do vytvořivší se Evropské unie. Je to sice asi ta přijatelnější možnost z obou špatných. Teoreticky by nás mohla zachránit často zmiňovaná neutralita, na kterou by ale musely přistoupit obě zainteresované mocnosti. Což pochopitelně neudělají.

Naše země se tedy v současné době zmitat uprostřed těchto pro nás zničujících zájmů, znásobených místními hraboši majetku a moci, takže situace nás, občanů je málo radostná. Jsme znechuceni neférovostí jednání našich představitelů, ale nemáme prakticky možnost změny stavu legálními prostředky. O revoluční změně nemůže být řeč, ať už vzhledem k mezinárodní situaci, tak k uměle vyvolané apatii občanů vymýváním mozků. Je to beznaděj, do které jsme se nechali vmanipulovat a teď už není síla ani vůle se z ní vymanit. Dnešní lidé už ani netouží poznat pravdu o tom, jak je s nimi zacházeno, chtějí mít klid a nemuset nic rozhodovat. Jít se stádem, třeba na ta jatka. Jen když to dělají všichni ostatní.

Při přílišné svobodě vládním institucím a absenci důsledné kontroly sklouzne každý systém do stavu, kdy vláda najde způsob, jak se učinit neodvolatelnou a místo toho, aby spravovala věci státu ve prospěch občanů, začne hospodařit s jejich majetkem i možnostmi ve svůj prospěch. O občany se stará jen natolik, aby se nebouřili a neodstranili je z jejich funkcí. Tak vzniká totalita a je v podstatě jedno, zda je to v socialismu, či kapitalismu.

Liší se jen nástroje a lidé, kteří to provádějí, dopady na řadové občany vycházejí stejně drasticky.

Zejména v poslední době, kdy se pod tlakem událostí a benevolencí dlouhověkých politiků dostávají k moci mladí a energičtí kandidáti moci. Skoro to připomíná již zapomenutou neúspěšnou akci z padesátých let: „Mládež vede Brno“. Absence jejich životních zkušeností - někteří neměli v Listopadu ještě ani občanku a šli ze školy přímo do politiky - je vede k jakémusi orwellovskému „doublethinku“. Tedy: že pravdou je to, co si právě myslí a říkáji. Důležitá není pro ně prosperita státu, ale osobní popularita a pevnost jejich pozice.

Zajímavé je, že jeho hlavní organizátor, vždy bezstarostně usměvavý ministr financí Sobotka je jaksi mimo mísu a není nijak za to středem kritiky. Snad proto, že se tak poutivě stará o rozevírání nůžek mezi občany a politiky ve prospěch politiků a pro ně osobně vždycky nějaké rezervy najde. Občané nechť si brblají. Brblání je jejich třináctý a čtrnáctý plat, ať si jej tedy užijí! To nic nestojí, až na zvýšené náklady na policii, která musí být připravena a dobře placena. A to je.

Takový je stav naší společnosti po patnácti letech od „sametu“. Není to radostné konstatování. Včetně toho, že jsme zřejmě přestoupili bod, za nímž už návrat není možný. Vyřeší to až nějaká „plyšová“? Nebo dokonce krvavá, jak vyhrožuje Ludvík Zifčák?

24. 11. 2004

ING. VLADIMÍR VESELY

Jako ten Jiřík ve svém vidění

(Pokračování ze str. 1)

Výsledky známe všichni.

Lidi nelze vřadit do nějakých skupin, tříd či zón, neboť lidé jsou „různé a všelijaké“, jak pravi klasik. To nám ostatně napověděl sám Pánbůh, když nás každého opatřil originálními otisky prstů, jak se zjistilo teprve nedávno. Krom toho lidi se za různých situací chovají velmi různě a už z literatury je někomu známo, že za určitých vypjatých situací se i zbabělec najednou zachová jako hrdina, a naopak. Nikdo nevydrží být hrdinou 75 let, neb i na slovo vzatý hrdina učiní během jednoho lidského života neuvěřitelný počet zbabělých počinů. A naopak: někteří zbabělci nevlezou vůbec do KSČ.

Jestliže na nějakém státním území, jako například v Německu v letech 1933-1945 nebo v Rusku v letech 1917-1989, vznikne despotický režim, který masově fyzicky likviduje jak své nepřátele skutečné, tak potenciální, vzniká situace, kdy je absolutně vyloučeno silami zevnitř připravit tento režim o moc. Zlikvidovat takový režim je možné jen silou zvenčí, přesně tak, jako se to stalo nacistickému Německu v roce 1945 a sovětskému Rusku v roce 1989. V prvním případě to demokratický svět vyřešil totální vojenskou porážkou, v druhém reálnou hrozbou takové porážky. Vojensko-mocenský tlak

Sloupek Causa Hučín pokračuje...

Systematická snaha rudokožců, usilujících o dosažení skalpu bývalého zpravodajce BIS kpt. Hučina, s nevšední intenzitou pokračuje. Dne 6. října t. r. v soudní síni Přerova se konalo již třetí den neveřejné jednání žalovaného Hučina na předsednictví Mgr. Jelínka. Příznivci Hučina, rozladění svěvolí protiprávního postupu soudce, který v rozporu s Listinou lidských práv znemožnil požadavek veřejného procesu, demonstrativně setrvali na chodbě soudní budovy s požadavkem veřejného procesu.

Listina lidských práv, čl. 10: „Každý má stejné právo být rádně a veřejně vyslechnut nezávislým a nestranným soudem, pokud jde o určení jeho práv a povinností nebo o jakékoli trestní obvinění vůči němu.“ Tolik realita. A praxe?

Na příznivce Hučina, skandující slova „veřejný proces“, povolal Mgr. Jelínek policii. S justiční stráží a kriminalisty v civilu jich nastoupilo ve výzbroji kolem padesáti. JUDr. Hulík s paní Z. Mašínovou zaslechli z policejní vysílačky zcela zřetelně výzvu ředitele přerovské policie Zlámala: „Řežte je hlava nehlava!“ Na tento pokyn reagovali přítomní policisté způsobem, srovnatelným pouze s údobím 50. let.

Bývalí političtí vězni, starci ve věku 75-80 let, usedli na studenou dlažbu chodby a vzájemně se chytli kolem krku. Vzápětí byli surovým způsobem policisty chyceni za nohy a za ruce. Po chodbě byli vláčeni ke schodišti a poté za doprovodu nadměrně ječících hlasivek na ulici. Při zákroku zkolaboval přítomný 75letý F. Cigánek, vleokou se pouze za pomoci berlí. Bylo nutno povolat sanitu k převozu do nemocnice. Při akci byla rovněž poraněna na noze žena, kterou bylo nutno rovněž ošetřit.

Výkřikem ředitele policie Zlámala „Řežte je hlava nehlava“ byla provedena definitivní tečka nad Zákonem o protiprávnosti komunistického režimu, kde se mj. v § 4 uvádí: „Každý, kdo byl komunistickým režimem nespravedlivě postižen a perzekvován, a nepodílel se na skutečnostech, uvedených v § 1 tohoto zákona, si zaslouží účast a morální zadostiučinění.“

Co k tomu dodat? Zcela prokazatelně se nacházíme v kriminálním státě, kde veškerá výkonná moc a rozhodovací právo, zejména nad oběmi pamětníky destruktivních podmínek komunistických kriminálů a koncentráků, náleží výlučně zločincům. Pro oběti, pamětníky údobí padesátých let, realita příliš odporná a odpuzející. K tomu paradox, když pražské ústředí KPV užívá ke „zviditelnění“ hrobové mlčení.

18. 10. 2004

JOSEF KOUDELKA, OLMOUC

SN NA INTERNETU
Upozorňujeme čtenáře, zejména ze zahraničí, že mohou právě vyšlá čísla SN najít také na této internetové adrese: www.volny.cz/ingvesely

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

Svobodné noviny NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

YDAVATEL A ŠÉFREDAKTOR: PHDr. ROSTISLAV JANOŠÍK • ZÁSTUPCE

ŠÉFREDAKTORA: ING. VLADIMÍR VESELY • LAYOUT A GRAFIKA: MARTIN ZÁHORA

• PÍSEMNÝ KONTAKT: PŘETLUČKÁ 31, 100 00 PRAHA 10 • ☎ 274784289 •

FAX: 274815072 • E-MAIL: MZAHORA@VOL.CZ • REGISTRACE: MK ČR E13181

• DISTRIBUCE: PNS, A.S. • UZÁVĚRKA TOHOTO ČÍSLA: 2. 12. 2004 • CENZURA

JE NEPŘÍPUSTNÁ. • PUBLIKUJEME INÁZORY, KTERÉ NEMUSÍ BÝT SHODNÉ SE STANOVISKEM REDAKCE. • ZA OBSAH ČLÁNKŮ A REKLAM ODPOVÍDÁ AUTOR.

Národní obzory

Príloha Českého hnutí za národní jednotu

http://chnj.wz.cz

Krajské volby – „absolutní průser“ malých stran

Krajské volby jsou za námi a všichni známe výsledky. Kdybych je měl shrnout do dvou slov, řekl bych: „absolutní průser“. Odpustte mi toto vyjádření a použijte přesnější vyjádření, máte-li nějaké.

Je nedobrým zvykem v našich končinách svádět vlastní chyby a vlastní neúspěchy na druhé. Proto se všelijací „předsedové“ ministráničkové předhánějí ve vyjádřeních o apatii voličů, o nezájmu o věci veřejné, o nepochopení jejich nezištné snahy zachránit minimálně celý svět atd. Nikdo si ale nepřizná, že všechno je poněkud jinak.

Malá volební účast je všeobecný jev u nás i ve světě, s tím nikdo nic moc nenadělá. Nebavme se proto o těch 70 % voličů, kteří k volbám nechodí a nikdy chodit nebudou. Bavme se pouze o těch, kteří volit chodí. Mezi nimi existuje velké procento voličů, kteří nesouhlasí se současnou politikou a volí jiné strany, než ty úspěšné a profláknuté. Když budu konkrétní: Středočeský kraj – 7,92 % pro neúspěšné strany, Jihočeský kraj – 9,42 %, Plzeňský kraj – 11,44 %, Karlovarský kraj – 10,82 %, Ústecký kraj – 19,81 %, Liberecký kraj – 24,58 %, Královéhradecký kraj – 10,62 %, Pardubický – 12,17 %, Vysočina – 8,62 %, Jihomoravský kraj – 11,85 %, Olomoucký kraj – 19,26 %,

Zlínský kraj - 13,85 %, Moravskoslezský kraj – 13,38 %.

Nevím, jak vám, ale mně to přijde jako obrovský voličský potenciál pro neparlamentní stranu. Do krajských voleb se přihlásilo 55 různých stran, hnutí a koalic. Uspělo jich pouze 14, zbylých 41 lze považovat za sbírku naprosto ničemných uskupení. Pochopitelně včetně hnutí, ve kterém sám působím. Jediný výsledek jejich existence je roztržštění sil, roztržštění i těch minimálních finančních prostředků na volební kampaň a hlavně roztržštění hlasů voličů. Budme k sobě upřímní. Kdo z nás by volil nějakou malou stranu či hnutí, o kterých nejspíš nikdy nic neslyšel a nebo možná ano na nějakém letáku, na který se dá vytisknout cokoli? Říkám otevřeně, že já asi ne.

A jak z toho ven? Jediná cesta je likvidace těch desítek nesmyslných uskupení a vytvoření JEDNÉ silné strany. Protože to je jediná možnost, jak lze reálně využít onoho voličského potenciálu, jak jsem uvedl výše. Z přehledů kandidátních listin lze vyčíst, že existuje přibližně 1000 lidí, kteří mají pocit sounáležitosti s nějakou neúspěšnou politickou stranou (to jsou kandidáti, kteří jsou členy strany). O počtu členů stran uváděných sekretariáty ani neuvažují, ve většině to jsou mrtvé duše.

Nenamlouváme si, že je tomu jinak. Z těch cca 1000 lidí je maximálně 10 % těch, kteří jsou ochotni něco dělat, ostatních 90 % sice sounáleží, ale nikdy aktivně pro stranu pracovat nebudou, proto jsou pro funkci strany v podstatě zbyteční. A trochu ostře lze říct, že jejich názor na zachování nebo zrušení nějaké strany nebo hnutí je irelevantní. Prostým vydělením zjistíme, že v tomto státě existuje přibližně 100 lidí, se kterými se dá počítat pro nějakou smysluplnou činnost. Pokud se má někdy něco na naší politické scéně změnit, je bezpodmínečně nutné, aby těchto 100 lidí, rozptýlených po různých politických uskupeních, prosadilo jejich zrušení a zároveň aby se stalo základem nové jedné strany.

Existuje poslední šance, jak vytvořit silnou novou perspektivní stranu, pokud budeme my, představitelé malých uskupení, uvažovat aspoň trochu realisticky. Pokud začneme hledat důvody, proč to nejde (pod roůskou vznešených slov o názorových proudech, odlídnostech atd. se stejně skrývá honění si vlastního ega – 40 stran je 40 předsedů, 40 prvních míst na kandidátních listinách ...), jsme všichni hlupáci a dobře nám tak.

STANISLAV JAKOUBEK, TAJEMNÍK ČHNJ

Jaká je EU a její parlament?

U nás, v České republice, se bohužel nikdy z dostupného oficiálního tisku či ze sdělovacích prostředků nedozvíme, jaká je EU a její parlament. Jak si tedy pomoci? Je na to pouze jediné řešení: Sebrat se, vzít s sebou učebnice a slovníky nějakého západoevropského jazyka a vydat se do dané země okukovat novinové stánky, zda se tam náhodou nenajde nějaká zajímavá opoziční tiskovina.

Já jsem svůj experiment vyzkoušel ve Francii a v jednom novinovém stánku na jihu Francie, konkrétně v Toulonu, jsem si zakoupil noviny zvané L'ACTION FRANÇAISE číslo 2649, ročník 58. Hned na první straně jsem objevil článek od pana Pierra Pujoa, který v něm popisuje poslance Evropského parlamentu za UMP, socialisty a zelené, kteří zrazují francouzské národní zájmy, pravděpodobně za tučné odměny. Článek pod francouzským názvem „Ces députés quitraissent...“ (Ti poslanci, kteří zrazují...) o mnohém vypovídá. Je zde možno s podivem číst, kterak se v EU vytváří nová totalita, do jiné míry podobná té

komunistické, kterou jsme zažili.

Poslanci, kteří hlasují ve prospěch svého národa, jsou pokutováni a je jim vyhrožováno, a tak se mnozí, např. ti z Front National raději zdrží hlasování. To je nic nestojí, když nechťejí mít problémy. Inu, není se čemu divit, vždyť ti, o nichž je řeč, zrazují národní zájmy i doma, vezmeme-li v potaz politiku přistěhovalectví, zkorumpovanost - hlavně UMP, špatnou ochranu před kriminálními živly, rozkrádání a prohospodařování státu atd. Vždyť zářným příkladem špatného politika s takřikajíc všemi možnými nectnostmi je i samotný francouzský prezident Jacques Chirac. Všele tedy doporučuji přečíst si výmluvný článek pana Pujoa. Já, poněvadž jsem věděl, že jsem si tento článek přečetl, bohužel bez pomoci slovníku to nešlo, a musím říci, že jsem se u toho pořádně zapotil, než jsem onen článek přeložil.

Nicméně to za tu námahu stálo. Myslím si, že mezi našimi politiky velkých stran a těmi francouzskými jistě velký rozdíl není, takže se nebudu divit, že po svém vstupu do Evropského parlamentu se budou chovat obdobně.

MILAN DOBROVOLNÝ, UMĚLECKÝ MALÍŘ

Psaní Lidových novin se dostalo na úroveň padesátých let

Lidové noviny se zase jednou vyznamenaly. V rubrice zvané *Poslední slovo* pod názvem **Naši náckové** daly dne 19. listopadu letošního roku prostor spisovatelí Ivanu Klimovi, který provedl na základě vyjádření občanského sdružení Tolerance trapnou exkurzi do sféry toho, co je tak rádo nazýváno pravicovým extremismem. Nemíním se zde zabývat výše uvedeným sdružením, to by bylo pod mojí úroveň, ale pouze dotčným článkem.

Čtíuji z Lidových novin: „Máme zde několik extrémních seskupení. Zpráva zmiňuje: Národní sjednocení, České hnutí za národní jednotu, Vlasteneckou frontu, Národní stranu či Dělnickou stranu. Jejich projevy jsou známé. Demontrace s hesly Čechy Čechům a Nic než národ. Hanobení židovských hřbitovů nebo nápisy Čikáni do plynu nejsou v tomto období zmíněny. Hlavní činnost spočívala v pořádání koncertů, kde se zpívaly rasistické a bojové písně. Naši neonacisté se čile stykali s představiteli podobných (mnohem silnějších) hnutí v zahraničí, především v Německu.“

Dále již autor pokračuje víceméně samostatně, když hovoří o tom, že tato hnutí chovají společnou nenávist k demokracii, používají nacistické symboly a vyjadřují obdiv k nacistickým vůdcům, obvykle těm nejzlodějnějším.

Všechny tyto nesmysly, týkající se uvedených organizací, jasně hovoří o odborné úrovni i znalosti celé problematiky pana Ivana Klimy, právě tak jako o úplném novinářském diletantismu Lidových novin, a to již jen proto, že si u takovýchto publicistů mohou vůbec něco objednat.

Nyní k samotnému obsahu. Všechny zmíněné organizace jsou zcela legální, ve čtyřech případech jde o řádně registrované politické strany, u Vlastenecké fronty o řádně registrované občanské sdružení.

Podrobněji k jednotlivým subjektům: Národní sjednocení se na svém ustavujícím sjezdu přihlásilo k odkazu stejnojmenné strany z období první Československé republiky, jejímž předsedou se stal první ministerský předseda ČSR Dr. Karel Kramář. Poslanci této strany Ladislav Rašín a Vlastimil Klíma organizovali v roce 1938 Výbor na obranu republiky, v listopadu 1938 ještě s poslancem této strany Františkem Schwarzem vyhlásili v parlamentě při projednávání Münichova státoprávní ohaření proti těmto událostem. Ladislav Rašín byl nacisty odsouzen k trestu smrti, rozsudek byl změněn na 15 let vězení, z koncentračního tábora se však již nevrátil. Zemřel těsně před osvobozením v březnu 1945. Vlastimil Klíma byl za nacisty rovněž vězněn, pouze však krátce, zato mu to plně vynahradili komunisté. Ve zcela inscenovaném procesu s takzvanou Zelenou internacionálou byl v roce 1951 odsouzen k doživotí.

Podle nejnovějšího vyjádření politologa Miroslava Mareše, který napsal rozsáhlou knihu o pravicovém extremismu a radikalismu, se v případě dnešního Národního sjednocení jedná o nacionalistickou stranu s krajně katolickým zaměřením. Co má český nacionalismus s krajně katolickým zaměřením společného s německým nacismem? To snad ví jen pan Ivan Klíma, popřípadě autorský kolektiv Lidových novin.

České hnutí za národní jednotu je politickou stranou hlásící se k odkazu první Československé republiky a stojí jednoznačně za zachováním takzvaných Benešových dekretů. Ve většině případů jde o akty „Londýnského státního zřízení“, jež nám zajistily mezinárodní uznání nepřerušené státní kontinuity. Jediním ze základních principů je odsun sudetských Němců, který toto hnutí považuje za definitivní a neodvolatelný.

Vlastenecká fronta je i z hlediska zprávy ministerstva vnitra z předminulých let označena za protiněmeckou organizaci. Její činnost spočívá v organizaci vlastivědných výletů (např. na Blaník) či tématických přednášek, na kterých vystupují univerzitní profesori, publicisté a historici. Jejich jména až na jedno neuvedu, nestojím o to, aby se vůči nim uplatňoval stávající mediální teror, byť prozatím jen v rukavičkách. To jedno jméno je Jaroslav Boček, scénárista, spisovatel a publicista, jednu dobu šéfredaktor

Svobodného slova. Ten přednášel o Národně socialistické straně, a to jak z hlediska minulosti, tak i budoucnosti. Tento vysoce vzdělaný a čestný člověk zemřel 15. března 2003.

Mimo to pořádá Vlastenecká fronta častá vzpomínková shromáždění, příkladem budiž třeba několik u Mělníku k uctění památky zdejšího rodáka Viktora Dyka. Samozřejmě každoročně pořádá vzpomínku na 28. říjen. V posledních letech se tak děje na Palackého náměstí v Praze pod souchem „otce národa“ Františka Palackého, po projevech se odebere shromáždění průvodem na Vyšehrad, kde vzpomínková slavnost končí. Inu, podle Lidových novin je to zřejmě nacismus jak vyšitý.

Národní strana se hlásí k ideovému odkazu Františka Palackého. Minulého roku organizovala protestní shromáždění protiřízení pražské sudetoněmecké kanceláře, a to přímo na místě samém, zatímco pan senátor Ruml tuto věc uvítal. Letos uspořádala společně s Dělnickou stranou manifestaci k 28. říjnu na Václavském náměstí, na které promluvil i zástupce Českého hnutí za národní jednotu. Dělnická strana pořádá v pohraničních oblastech řadu besed, kde jasně říká své NE sudetským Němcům.

Zajímalo by mne proto, kdo vlastně má k těm nacistům blíže, jestli my, čeští nacionalisté, nebo ti, kteří se sudetským Němcům omlouvají. Oni totiž naši Němci nikdy náš samostatný stát nepřijali. V roce 1935 jich volilo SDP 70 %, v roce 1938 pak již 90 %. Tato strana byla přímo expoziturou NSDAP a také se s ní následně sloučila.

Zmiňované heslo „Nic než národ“ je heslo pocházející od Františka Palackého, v roce 1935 jej přijalo jako nadstraniční Národní sjednocení. Heslo Čechy Čechům používáme, protože nechceme, aby o osudu naší vlasti rozhodovaly mezinárodní spekulativní bankovní instituce a učinily tak z našeho národního bohatství putovní pohár při změně vlastnických vztahů. Také nehodlám dlouhodobě připustit, aby o našem životě rozhodovali byrokrati z Bruselu, kteří vytvořili předpisy o obsahu 97 000 stránek.

Český nacionalismus byl vždy obranného charakteru. A hlásil-li se k nacionalismu Palacký, Kramář, Alois i Ladislav Rašínové, pak nevim, proč bychom se k němu neměli nebo dokonce nemohli hlásit i my. I někdejší předseda Národně socialistické strany Dr. Petr Zenkl řekl u příležitosti padesátého výročí jeho založení v roce 1947 v Dobříkově, že nikterak nezastírá, že vznik této strany byl vyjádřením radikálního nacionalismu. Historické zkušenosti nás učí o rozpadu velkých říší, navíc vyjádřeno slovy Immanuela Kanta, je každý superstát ztělesněním despotismu.

Ve zmíněném článku se hovoří o pořádání různých koncertů, kde se hrály rasistické a bojové písně. Žádná z výše uvedených organizací takové koncerty nepořádá ani se jich nezúčastňuje. Lidové noviny se zřejmě budou muset obrátit na jiné adresy. V dalším se pak autor zabývá Norimberským procesem a koncentračními tábory.

Co k tomu všemu dodat? Redakci Lidových novin by se vlastně člověk neměl ani příliš divit. Píší sice český, ale jejich majitel je poněkud z jiných končin. A tam nikdy české nacionalisty rádi neměli. Jen to neustálé dlouhodobé primitivní lhaní je trapné. Avšak nepochází vlastně z oněch končin výrok již téměř klasický, že stokrát opakovaná lež se nakonec stane pravdou?

Pokud se tyto autora samotého, je jeho psaní zřejmě nostalgickou vzpomínkou na mladá léta. Kde jsou ony doby, kdy se v rámci boje proti třídnímu nepříteli označilo za fašismus všechno: buržoazní nacionalismus, liberální demokracie, kosmopolitismus a třeba i abstraktní umění.

Mě osobně soudili 12. ledna 1962, tedy již v letech takzvaného „tání“. Bylo po XXII. sjezdu KSSS, uvězněni ministři vnitra Barák a nakonec i po projevu Antonína Novotného, který prohlásil, že bude zbourán pomník J. V. Stalina. Přesto mne stačili obžalovat z propagace buržoazní republiky, velebení c. k. mocnářství a nakonec vlastně šlo i o onen fašismus. S první republikou souhlasím, k Rakousko-Uhersku jsem se dostal na základě

styku s jedním heraldikem propuštěným z bolševického kriminálu, který byl monarchistou. Jak se z toho vyklubal fašismus, mi není dodnes známo. Výsledkem byly dva roky nepodmíněně.

Ostatně stačí vzít do rukou komunistický tisk z doby první republiky. Tam soudruzi označili za sociálfašisty i sociální demokraty a národní socialisty. To se to krásně a pohodlně psalo. A jak se hezky veršovalo. Pak se to však nějak přetřhlo.

V roce 1967 se povedlo, že pan Ivan Klíma, společně s Ludvíkem Vaculíkem a Milanem Kunderou poněkud nerozvážně pohovořili na sjezdu spisovatelské organizace a z rozhodnutí nejvyššího mocipána byli z komunistické strany vyloučeni. Čtvrtý z nich Pavel Kohout z vůle Antonína Novotného vyvázl nakonec jen se stranickou důtkou s výstrahou. A to bez ohledu na to, že jeho projev, lépe řečeno přečtení Solženycynova dopisu, mělo za následek odchod tajemníka ÚV KSČ Jiřího Hendrycha ze sjezdu. Zřejmě si při posuzování Pavla Kohouta tehdejší soudruh první tajemník a prezident s dojetím vzpomněl na slova jeho písně ze stejnojmenného filmu „Zitra se bude tančit všude, až naše vítězné vlajky rudé na stožáry světa vyletí“, neboj je snad zachránit onen slavný verš, „v jedné ruce držím pero, v druhé třímám revolver“?

V roce 1968 nadešel konec chromovládců a naši protagonisté se opět vrátili coby vítězové do lůna rodné strany, Pavel Kohout se dokonce stal předsedou stranické organizace ve Svazu spisovatelů. Nové vedení však mělo jepičí život. Následkem známých událostí došlo u dotýčných pánů spisovatelů k definitivnímu rozchodu se stranou, dva z nich dokonce nalezli útočiště u těch zločinných imperialistů, proti nimž třímal Pavel Kohout revolver.

Léta utekla, vítězné vlajky rudé na stožáry světa nevyletěly, jen pan Ivan Klíma píše způsobem, jako by se nic neměnilo, zřejmě pod vlivem hesla „papír snese vše“. A vzpomíná koncentráky, nacistické samozřejmě. Já s ním souhlasím. Měl jsem tam dva strýce, jeden se vrátil, ten druhý ne. Ale tyto koncentráky si vymysleli jen a jen Němci. Nacismus byl stejně výtvorem německého národa, něco, co mělo zajistit jeho rasovou nadřazenost, již se my, čeští nacionalisté, celou historií bráníme.

Jenže ony zde byly poslední také koncentráky Československé. Ty vznikly jen a jen z rozhodnutí rodné strany. Začalo to již po Únoru 1948 zřizováním táborů nucených prací, kam se zavíralo nikoliv rozhodnutím soudu, ale na podkladě správních rozhodnutí vycházejících z vůle či lépe řečeno zlovlů nových neomezených stranických vládců. A pak začaly procesy.

Na popravěti skončilo přes 270 lidí, mezi nimi i sociální pracovnice Milada Horáková, kterou se jako matku neodvážili popraviti ani nacisté. Aby toho nebylo málo, justiční vraždy se přesunuly i k soudruhům komunistům. A tak došlo k popravě 11 vysokých bolševických funkcionářů, kteří si nic jiného nezasloužili, ale byli popraveni za něco, co skutečně neudělali. Zde Státní bezpečnost rozměrem své činnosti překonala i gestapo.

Ty koncentráky si nedovolím srovnávat, byl jsem tam celkem krátkou dobu. Moje matka tam strávila deset let, můj nevlastní otec rovněž a vrátil se s podlomným zdravím. Přesto je ale možné, že ty nacistické byly horší, a to i s ohledem na válečnou situaci. Ale jedno je nutno opakovat, totiž že tvůrcem těchto našich poněkud nevkusných zařízení byla strana, ta strana, jejímž členem byl i pan Ivan Klíma, byť si dnes svou občanskou odpovědnost vůbec nepřipouští. Kdyby totiž tuto odpovědnost dnes měl, tak by své články nepsal s rozměrem a „objektivitou“ novináře padesátých let, ale faktograficky by se se skutečností, o které chce psát, předem seznámil.

Nikdy jsem si s Petrem Cibulkou nepadli do oka, přesto však začínám vážně uvažovat nad jeho výrokem: „Komunista zůstane komunistou, i kdyby trakaře padaly.“

MGŘ. JAN SKÁČEL, TISKOVÝ MLUVČÍ ČHNJ

Velký omyl nejvyššího pana železničáře

Volby skončily, zapomeňte, skoro by se chtělo říci. Zaplatkat a zatlačit příslovečnou slzu dojetí. Jenže povolební realita nekončí rozdáním karet mezi hlavní politické hráče. Výprask sociálních demokratů jistě nebyl historicky první ani poslední. Byl však prvním pro Stanislava Grosse coby úřadujícího předsedu a novopečeného premiéra. Jistě by místo blekotání o tom, kterak tento debakl byl vlastně úspěchem, raději vyměnil lid, než změnil svoji politiku.

Pokud šlo o demagogii, tak během voleb dosahovala takřka hvězdných rozměrů. Mezi cestou ke světlym zítřkům a heslu „S NÁMI BUDE LÍPI!“ (lidová tvořivost přetvořila na „BEZ NÁS BUDE LÍPI!“). Není divu, že pan Gross a jeho soukmenovci dnes už bez servitků raději podporují KSČM nežli „nepřátelskou“ ODS. Bude-li podobně uvažovat i volič, tak namísto slabého odvarku páně Grosse a jeho tandemu zvolí přímo Grebeníčka a jeho „melodyboys“. A potom už zbude jenom zvolání: Bůh s námi a zlé pryč!

Nepotřebné řečníště pro nespokojence

Zvykli jsme si už pomalu na to, že se u nás lidé obývají lacinými náhražkami a „šidítky“. Nejinak je tomu i v případě zavedení českého „HYDE PARKU“ na Palackého náměstí v Praze. Kopírujeme něco, co zde v této zemi, nemá žádné tradice a kořeny. U nás a nejen díky Haškovu Švejkovi platí přeneseně: „Bud' me Čechy, ale nikdo to nemusí vědět.“ A obdobně je to i se zaujímáním různých názorů. U televizních obrazovek a u piva po hospodách se to kritizuje a hodnotí. Ale nechťje to někom, aby tento svůj postoj někde veřejně prezentoval. Nenosilo se to za minulého režimu a nenosí se to ani nyní. A důvody tohoto stavu přetrvávají i nadále – obava o zaměstnání a o osud rodiny.

Konformismus ovládá naše duše. Je to vlna, na které se veze většina společnosti. Ona menšina, která bývá nositelem historické pravdy, pak zpravidla pozvedá svůj hlas s rizikem, že bude ostrakizována a za své nepohodlné a případně i politicky nekorektní projevy postihována, a to minimálně tím, že vážně hrozí, že takoví jedinci budou obviňováni z duševního vyšínutí...

Přihlédneme-li k umístění tohoto řečníště (Palackého náměstí v Praze), tedy v blízkosti jedné z významnějších dopravních tepen města a vedle tramvajové zastávky, pak řečníři bez příslušné ozvučovací techniky se bude podobat vytí psa na měsíc. Možná že by efektivnější bylo zbudování příslovečné lampárny nebo zřízení staré vykotlané vrby, kam by lidé mohli ulevit svému srdci i svědomí.

Jediný hmatatelný efekt lze spatřovat v tom, že je zde možnost svolat demonstraci bez nutné oznamovací povinnosti (5 dní předem s rizikem, že místo má už předem někdo zamluvené – existuje případ jednoho bývalého pražského primátora, který chtěl mít jedno náměstí na 20 let dopředu zamluvené). Takže jakýpak humbuk okolo dalšího demokratického výdobytku, jak se nám to v uplynulých dnech snažil namlavit „expert“ na demokracii a ministr zahraničních věcí Cyril Svoboda.

Grebeníčkův break

Je jisté, že drzost a sebevědomí komunistů s jejich stoupajícími preferencemi přibývá. Za vědomou provokací pak směle můžeme považovat letošní projev, přednesený šéfem komunistů Miroslavem Grebeníčkem u příležitosti 17. listopadu, tedy v rámci oslav revoluce, která nebyla ani sametová ve své podstatě, ani revoluci. Grebeníčkův dorost pak plně v kontextu projevu svého vůdce začal fyzicky útočit na antikomunisty, kteří se nesmířili s legální existencí této zločinecké organizace, již komunistická strana bezpochyby je.

Havel a spol. by se měli raději kát než manifestačně odcházet ze sálů. Vždyť jejich vinou zde tato strana nadále legálně působí a vysmívá se do očí všem svým obětem. Naopak bojovníci proti komunismu se nejen nedočkají od bolševických soudů rehabilitace, ale ani uznání od svých spoluobčanů, kteří díky ubíhajícímu letům a zhoršující se ekonomické situaci uvěří, že komunisté nebyli červení ani rudí, ale zlatí.

Je něco snhlého ve státě českém a ryba smrti od hlavy. Debolševizace společnosti nejenže neskončila, ale žádná důkladná neproběhla. A nejde jen o lidi se stranickými dresy KSČM, o ty jde až v druhé řadě. V první řadě jde o bývalé komunisty a agenty StB na klíčovích pozicích v ekonomice, politice, justici a policii. To je vážný problém. A dokud se s ním nezačne něco dělat, může se Grebeníček dál vesele natřásat, usmívat a provokovat.

JAN KOPAL
(Placená inzerce)

Národní obzory – příloha ČHNJ.
Odpovědný redaktor: Jan Kopal. Stránka vyjadřuje názory a postoje ČHNJ.

Blaho vlasti budiž zákonem nejvyšším!

Co chtěl vlastně básník říci?

Nedá mi to, abych se s více než týdním odstupem neohlédl, jaká poselství nám přinesl letošní 28. říjen. Zatímco řečníci národoveckých subjektů na pražském Palackého náměstí adorovali bojovného ducha a volali po zásadových postojích, prezident republiky Václav Klaus naopak vyslal signály smířlivosti a zapomnění, bohužel tentokrát na nesprávném místě.

Prezident Klaus častokrát publikací svých názorů veřejnost překvapí, některé z nich se podstatným způsobem vymykají z obecné a bezobrazné hlásaných klisé a vyvolávají podněty k přemýšlení, jiné naopak až příliš podléhají myšlenkové linii „prezidenta pro průměrného občana“. Tomu se totiž přemýšlet nechce, je až příliš zahlcen vědností a plytkostí na to, aby pronikal pod povrch a přicházel všemožným problémům na kloub.

S minulostí se prý máme smířit, není zde doba pro stigmatizování a hledání viníků. To je zřejmě klíčová část letošního prezidentova poselství. Smíření se s minulostí rozhodně neznačí zapomnění, argumentují zastánci Klausova názoru, zapomínají však, že i apel ke smíření a paušalizaci ve stylu „co jsme si, to jsme si, kdož jsi bez viny, hoď kamenem“ proneseny v nesprávnou dobu může být leckým brán za legitimizaci nezásadových postojů či obhajobou obyčejného lidského strachu, jež v určitých případech pramení z malosti. Kdyby zde panoval hon na čarodějnice a každý byt jen podezřelý z hrbení páteře by byl vláčen masmédií a stával se terčem nekonečného opovržení davu, zmírňovací rétoriku bych pochopil, zvláště když by se nejvíce volalo po čistkách zrovna potrefené viny. Zásadovost a odvaha se však bohužel v české společnosti rehabilitace nedočkala, spíše je brána jako výstřelek naivů a v případě antikomunistických postojů i jako běsnění zbabělých mccarthistů: na projevení odvahy jste měli možnost dřív, šanci jste nevyužili, a tak se laskavě podrobte hlavnímu proudu.

Jak se ke Klausově výzvě mají postavit lidé, kteří se před žádnou totalitou nesklonili, celý život bojovali, a jelikož jim tak velí vlastní svědomí, bojují dodnes? Bylo jejich úsilí zbytečné, neměli si raději koupit chalupu, opatřovat cihly a sledovat pokleslou televizní tvorbu? Nikdo doposud neocení odvahy těch, co odmítli respektovat pravidla hry a zařídili se podle situace. Nebo snad k toleranci vyzývající excharististé byli jedinou protisystémovou opozicí? Bratři Mašínové nejsou prozatím hodni vysokého státního vyznamenání, jelikož je národ v názoru na jejich aktivitu rozpolcen, argumentoval prezident. Jedná se o argument z těch nejalibistických: prezident by z titulu své státnické pozice měl vlasteneckým způsobem veřejné mínění inspirovat a jít příkladem, ne se pouze schovávat za masy a papouškovat hlas lidu. Ten také může volat po exekuci nevinných. Nejde o izolaci a pohrdání občany, vox populi je třeba vyslechnout, ale ne vždy je vhodné se mu podrobit. V případě prezidenta republiky tento postoj vyznívá velmi nestátnicky a nebál bych se říci i falešně, stejně jako v jeho očích aktivní antikomunismus. Proč zde není na místě vyřknutí jasného názoru bez trapného kličkování, když to jinde jde? Zřejmě, jak již je politickým koloritem, je snaha o co největší popularitu tím nejspolehlivějším motorem všeho jednání. Nechávám panu prezidentovi na zvážení, jestli mu je milejší popularita všeobecná a davová, nebo zda mu jde i o respekt v očích mravní elity. Málodky se totiž podaří dosáhnout obou mět. Nevolám zde po pranýřích a nestavím se za radikální odsouzení lidí, kteří v těžkém duševním dilematu podlehli a dali přednost své rodině a dětem před možností života na okraji tehdejší společnosti s neblahými perspektivami, byť s dobrým pocitem. Nejde zde o pasivní taktiky od rodin provinivších se pouhým vynuceným členstvím ve zločinecké organizaci, jestliže aktivně neublížovali svému okolí, přátelům, národu. Zlo a jeho strůjci ale nebyli odsouzeni jásatci a vzhledem k současné společenské náladě je na místě tvrzení, že ani odsouzení morální nenabýlo potřebné intenzity. Proto považuji volání po spravedlnosti za plně legitimní, současně je důležité vypíchnout, že pasivní rezistence a dílčí poraženectví nelze považovat za jedinou prospěšnou cestu, zvláště když jiné možnosti existovaly a existují. Bojovný duch by česká společnost potřebovala jako sůl. Proto se, pane prezidente, nepodílejte na jeho eliminaci!

JOSEF KLAS

Upřímní hlupáci?

Jedním ze zásadních argumentů proti vstupu České republiky do Evropské unie byl a je fakt, že ode dne našeho vstupu platíme více, než dostáváme. Tedy v přímém rozporu s předreferendovým tvrzením vládních činitelů. Označovali jsme je i z tohoto důvodu za lháře.

Nyní se ukazuje, že to sice možná někteří z nich mysleli upřímně, že si opravdu představovali, jak hodný strýček z Bruselu bude sypat miliony a my díky nim půjdeme ekonomicky nahoru, ale jsou prostě neschopní, zaměstnávají neschopné úředníky a hodný Brusel proto nesype.

Firma Pricewaterhouse Coopers provedla audit, který prokázal, že česká ministerstva do dnes nedokázala splnit podmínky pro čerpání peněz z fondů Evropské unie, tudíž se nic nečerpá. Takže ve vládě máme možná ne nečestné lháře, ale pouze neschopné hlupáky.

FRANTIŠEK NONNEMANN

Vlastenecká fronta

www.vfronta.cz

Mytická většina

Nejen v souvislosti s nedávno proběhlými volbami do krajských zastupitelstev a do Senátu Parlamentu ČR se vede diskuse, čím je zapříčiněna poměrně nízká volební účast, jak a na jakou úroveň ji zvýšit, proč nemají občané zájem o politiku atd.

I já bych se chtěl na toto téma krátce zamyslet, ovšem vycházet budu z jiných východisek než většina politologů, sociologů a dalších mediálně vytvořených odborníků. A také s největší pravděpodobností dospěji k jiným závěrům.

Mým východiskem je fakt, že historie lidstva nikdy nebyla tvořena většinou, ale vždy aktivní a cílevědomou menšinou. V historii všech převratů, revolucí, vítězství a porážek, ale i běžného života všech národů a států najdeme vždy apatickou většinu a konající menšinu. (Případné výjimky jen potvrzují pravidlo.)

Ať už se podíváme na období feudalismu, přes dobu průmyslové revoluce, až do 20. století, vždy vidíme totéž. Relativně malá skupina odhodlaných lidí, kteří dokáží formulovat své myšlenky a čas od času, když je to potřebné, oslovit dav, dokáže tu rozvrátit francouzské království (dá se říci, že proti vůli nebo alespoň bez vědomí minimálně poloviční části obyvatelstva), tu vybudovat spolu s Napoleonem světovou říši, jindy třeba rozbit carské Rusko a nastolit bolševismus a například v meziválečném Československu udržet v chodu stát a tvrdě hájit jeho ideový základ.

Samozřejmě že mě tvrzení jako každé zobecnění je nepřesné, nezabývá se mnoha dalšími společenskými, ekonomickými, kulturními atd. aspekty, přesto si však stojím za názorem, že vždy a všude existují dvě základní skupiny – vládnoucí a ovládaná. Ať už se jedná o středověkou monarchii, raně kapitalistické státy, bolševickou či nacistickou diktaturu až po dnešní svět.

V různých systémech má apatická většina různé slovo, historicky můžeme rozlišit její větší či menší angažovanost. Větší v krátkodobých vzepětích, samozřejmě vyvolaných a kontrolovaných menšinou. Menší v období stability, kdy se po ní chce jen práce, placení daní, dodržování zákonů a čas od času jít volit nebo manifestovat.

Státy tzv. euroatlantického civilizačního okruhu jsou dnes prý výspou demokracie, která je jakýmsi „koncec dějin“, posledním bodem vývoje historie lidstva, za níž již nic dalšího (lepšího) není. Ostatní země k systému liberální demokracie prostě musí dle zákonitostí dějin dojít, odvrhnout různé ideologie a světónázory a sejít se s námi ve velké rodině šťastných a rozvíjejících se společností. Takový je velmi stručně obsah uvažování všech těch postmoderních myslitelů.

I dnes však pochopitelně existuje vládnoucí menšina, nyní kromobýčejně úzká a výrazně globalizovaná. A jaká že je ta dnešní rozhodující skupina? Úzký okruh nadnárodních a nadstátních finančních a průmyslových kruhů, které ovládají velkou většinu světové ekonomiky a tím pádem i politiky. Vždyť jak už před staletími řekl jeden z rodiny Rothschildů: „Dejte mi kontrolu nad penězi a bude jedno, kdo píše zákony.“

Tato úzká skupina kontroluje své podřízené v dílčích státech jednak přes pozice silných hospodářských gigantů, jednak přes různé zákulisní skupiny, lóže, kluby atd. Od centrální, vskutku velmi úzké skupiny, se vinou spojením na skupiny nižší s menším geografickým rozsahem, až se dostáváme na úroveň států či někdy i menších jednotek.

Nebudu se vyjadřovat k zájmům a cílům vládnoucích elit

let či staletí minulých, chtěl bych se pokusit stručně popsat cíl a jeden z mnoha postupů k němu směřující u dnešních vládnoucích kruhů.

Základní cíl vládnoucí skupiny vždy byl, je a bude stejný: udržet si stávající moc a případně ji ještě zvyšovat a rozšiřovat. Takový je záměr i dnešních vládců; udržet si svou moc a rozšířit ji na celý svět, na druhou stranu rozšířit svoji kontrolu i na každého jednotlivého člověka. K tomuto cíli používají celé řady postupů, ale máme-li zůstat u základního tématu této úvahy, musíme se zamyslet nad obecně nízkou politickou angažovaností obyvatel země právě onoho euroatlantického okruhu a zkoumat, jaký na ní světovládcí mají podíl.

Apatie vůči věcem veřejným se vládcům vždy hodí, nikdo se jim moc nesnaží „mluvit do práce“, dav jednou za čas přijde k volebním urnám, do kterých hodí toho, koho jim kontrolovaná média doporučí. A takto to jde stále dokola. Hlavní politické strany si jsou relativně podobné, samozřejmě v něčem se liší, musí, aby měl volič pocit, že si něco vybírá a něco ovlivňuje, ale klíčové rozdíly či odlišnosti ve vztahu ke skutečným pánům bychom hledali marně.

Abych se příliš nerozepisoval, na závěr shrnu tři základní důvody, proč je nejen nízká volební účast při většině voleb, ale proč se rovněž občané obecně o politiku tak málo zajímají.

Důvodem prvním je cílený tlak, který má vytvářet a také vytváří a rozvíjí konzumní způsob života. Dle mnoha televizních seriálů, filmů, knih, novin, časopisů atd., které se na každého valí ze všech stran, je daleko důležitější mít módní oblečení, chodit do správného klubu, mít správnou televizi, mobil nebo účes nežli zajímat se o politiku, vyhledávat a komparovat informace, dělat si vlastní závěry a na jejich základě se rozhodovat. Cíli: jsme od politiky záměrně odváděni.

Důvodem druhým je poměrně malý rozdíl mezi hlavními politickými stranami, resp. mezi situací za jejich vlády. Samozřejmě vláda levicová zvýší daně a sociální dávky, vláda pravicová lehce daně sníží a bude více podporovat drobné podnikatele, ale na každodenní realitě se to moc neprojeví. V zásadních věcech se vlada s „konstruktivní/státotvornou“ opozicí vždy shodne a neshody a hádky zejména v předvolebních dobách jsou jen hrou, divadlem pro masu. Hra se stále opakuje a co se opakuje, to nudí.

A třetím důvodem, který samozřejmě zčásti vychází z výše popsaných dvou, je rezignace i části přemýšlející většiny. Po všech těch utulných skandálech, záhadných hlasováních, ideových a názorových veletecích atd. snad ani není divu, že i přemýšlející člověk rezignuje. Přemýšlet o něčem, co je na první pohled nelogické, podivné, nepochopitelné je prostě zbytečné, neplodné. Malá část z těchto „rezignujících přemýšlejících“ se může dostat i někde dále a díky dnes relativně přístupným informacím (větší přístupnost informací je jedním z pozitivních prvků tzv. globalizace) může zčásti nahlédnout za kulisy. Tím spíše však nepůjde volit.

Ve státech s demoliberálním systémem teoreticky hrozí, že se k moci dostanou noví lidé, kteří by mohli vládcům konkurovat. Proto je většina od zájmu o politiku cíleně odrazována a ta také z velké části rezignuje. Pro vládcé je pak snadné politickou situaci kontrolovat. A tesky „známých“ odborníků na veřejnost jsou buď pokrytectvím těch, kteří vědí, nebo možná i upřímnou hloupostí těch nezasevěných.

FRANTIŠEK NONNEMANN

Musí být opravdu nejhůře?

Při několika debatách s různými lidmi jsme čas od času narazili na odlišnou představu o předpokladech zlepšení dnešní situace. Podle některých lidí přijde šance na změnu teprve tehdy, až bude tomuto národu nejhůře. Poté teprve bude veřejnost ochotna naslouchat tzv. okrajovým názorům.

Čím více zde bude cikánské kriminality, tím lépe. Čím více zde bude dovozní bída (azylantů), tím lépe. Čím více bude nezaměstnaných, tím lépe. Prostě: čím bude více negativních dopadů na náš národ, tím lépe, protože teprve tehdy se zvýší odpor proti systému a dojde k jisté radikalizaci veřejnosti.

S touto tezí nesouhlasím. Je sice možné, že celkový úpadek této země přivede do našich řad více lidí, nicméně já jako nacionalista si žádné hrůzy pro svůj národ nepřeji. Utrpení každé části národa je i naším utrpením.

Argumentovat se dá i vyspělostí a inteligencí našeho národa, který, jak pevně věřím, sám dokáže časem rozpoznat, co je pro něj dobré a co ne. Dokáže se také rozhodnout a vzít svou budoucnost opět do vlastních rukou. Současná ztráta státní suverenity a rozrušení národní pospolitosti je pouze další historickou lekcí, ze které si budoucí pokolení vezmou poučení.

Pokud by k pochopení a širšímu přijetí našich myšlenek byla jen jediná cesta, cesta utrpení a bolesti českého národa, pak dobrovolně přijímám úlohu nepochopeného a vysmívaného snílka.

Samozřejmě chápu, že víra v sílu politiky roztržitého a z velké části na politiku dokonce rezignujícího celku může někomu být k smíchu. Z tohoto důvodu nejsou v současné době národní síly schopny v oficiální politice zaznamenat reálný úspěch. Vždyť je o tolik jednodušší být liberálem, socialistou či komunistou a pracovat na programu pro úzce vymezenou skupinu obyvatel, která to z velké části i ocení.

Náš možná až osudový idealismus však věří v to, že existuje cosi jako národní souměřitost, národní zájmy a že národ jako

etnický, jazykový, dějinný a kulturní celek dokáže tyto zájmy nejen chápat, ale v budoucnu snad i obhájit. Náš nacionalismus není jen nadčasovou ideou, ale i dobrovolně přijatým závazkem. Závazkem být ochotný přijmout zostuzování protinárodních vládců, přijmout nepochopení a lhostejnost většiny.

To, že neuvažujeme o získání moci za jakoukoliv cenu, nás možná vyřazuje ze soutěže tzv. politických modelů, nicméně pro nás není rozhodující vlastní prospěch ani vidina moci. Naší vírou je víra v český národ, v jeho přežití ve svobodné zemi. Dokud bude žít náš národ, byť jakkoliv oslabený, nezahyne ani náš ideál.

Když jsme čas od času „fundovanými“ novináři či politology líčení jako násilníci nebo potencionální teroristé, musím se jen smát. Nacionalista nemůže být teroristou, protože at by položil svoji bombu kamkoliv, vždy by tekla jeho krev, krev českých lidí. Hypotetický terorista-liberál může umístit kilo semtexu do komunistického sekretariátu a ví, že s největší pravděpodobností nezahyne žádný jeho blízký. Stejně tak komunistka může vyhodit do vzduchu sekretariát liberální strany a bude na tom podobně.

My, čeští nacionalisté, máme přesto všechno blíže k českým liberálům a k českým komunistům než k zahraničním nacionalistům. Pokrevní pouto je mocné a v budoucnu se opět stane určujícím prvkem, který překlene velmi častou umělé politické a ekonomické rozdíly. Pochopitelně si budeme více rozumět s polskými či slovenskými nacionalisty nežli s českými komunisty. Přesto je však český levicák přes všechny hrůzy, jež v sobě nosí, náš bližší. My jsme si jej nevybrali, on byl do našeho národního celku zrozen, proto jej tak musíme i přes odpor k jeho myšlenkám vnímat.

Musí tedy být pro nás a naše bližní nejhůře, aby mohlo být lépe? I přes takřka každodenní zklamání musím říci, že ne. Příklad čas, kdy se plně projeví, že peníze a hmotné statky jsou nejistou modlou a že krev zkrátka není voda.

DAVID MACHÁČEK

Kamarádíček teroristů do Senátu? Proč ne!

Jistě, proč by se u nás nemohl do Senátu dostat kamarád a omlouvatel teroristů? Všichni jsme přece lidé. Pochopitelně mám na mysli Jaromíra Štětinu, který na Praze 10 kandidoval za Stranu zelených.

Je to ten samý Jaromír Štětina, kterého Šamil Basajev, čečenský terorista, jenž má na rukou krev stovek obětí, pozdravoval po dalším obdobném exempláři, Petře Procházkové. A je to i ten samý Jaromír Štětina, který se po hrozném útoku na školu v Dagestánu vyjádřil, že hlavním viníkem a agresorem je Rusko a že odpor Čečenců je legitimní.

Místo aby se tento člověk někde v koutku stydl, bude nám nyní schvalovat zákony. A občané jeho volebního obvodu místo toho, aby mu dali najevo své pohrdání, jej volí. Samozřejmě, částečně to bylo dle hesla Všichni proti ODS, ale přesto dostal hlasů dost i v kole prvním.

Těžko říci, čím to je. Zdali jsou lidé až tak zhloupklí dnešním vymýváním mozků, že si neuvědomují souvislosti (to je dost pravděpodobné), svoje možná sehrála i veřejně deklarovaná podpora tohoto kandidáta od Václava Havla (kdyby ten člověk ještě měl v těle kousek cti, řekl bych, aby se stydl; takto to však nemá cenu).

Zkrátka je to tak, i takovéto individuum bude zdobit český Senát. Ale ten je již zvyklý na ledacos.

ADAM KOVÁŘ

Kdo je větším viníkem?

Možná už jste také zaregistrovali ten paradox, že země, které se nejvíce ohánějí humanitou a lidskými právy, často mají velmi liberální potratové zákony. Tyto zákony umožňují legální vraždění bezbranných dětí, pro které nemají lži humanisté nic jiného než odpadkový koš.

Největší zastánci umělých interrupcí, levičáci a liberálové spolu s alibistickým davem, ještě mají tu drzost, že se ochráncům práv nenarozených vysmívají. Lze slyšet názory, že ochránci dětí svá slova nemyslí vážně, protože kdybychom skutečně věřili, že umělý potrat je vraždou, jak bychom pak spolu s vrahy mohli žít a proč se tedy nesnažíme vraždění zastavit i radikálnějšími prostředky?

Všechny tyto ubožáky chci ujistit, že svá slova o vraždění a krvi nenarozených na jejich rukou myslíme zcela vážně. To, že v jejich vraždící společnosti dokážeme žít, svědčí o naší vnitřní síle, díky které nepřebíráme jejich manýry a nezabýváme se všeho momentálně nepohodlného. Pro ty tupější vrahy: naše duševní síla a odolnost, která nás vede k argumentačnímu boji, nám zároveň zabraňuje ve vaší přímé likvidaci.

Žije se nám s vámi opravdu těžce, vážit si však nemůžeme. Snad jen naše víra v to, že i ubožák a imbecil má právo na život, nás chrání před kroky některých, zejména amerických ochránců nenarozených. Ti totiž mnohonásobně potratě – vrahy přímo likvidují.

U nás nejsou potratři na rozdíl od USA účastníci ohromného, „interrupčního průmyslu“, kde se otáčejí miliony dolarů. U nás se jedná o jakési oběti společnosti, oběti, které bez nějakého většího zaváhání plní vůli mytické většiny.

Musíme si položit otázku: kdo je větším viníkem? Vykonavatel vraždy, který zabíjí bez snad z vlastního přesvědčení, ale také bez ochoty protestu? Kdoisi, kdo dobrovolně přijal úlohu kata s představou, že společnost jeho práci potřebuje, ba přímo vyžaduje? Nebo je hlavním viníkem ten, kdo sice přímo nevraždí, kdo „jen“ vraždu objedná, omlouvá, schvaluje a propaguje?

Díky demokratické většině, která v alibistickém davu skrývá své vraždné choutky, jsme i my, odpůrci potratů, pošpinění jejich vinou. I naše svědomí je zatíženo těmito vraždami, stejně jako svědomí celé společnosti.

Jak z toho ven? Rozhodně se toho nedělá málo – protesty, dopisy, návrhy zákonů atd. Je to všechno pěkné a potřebné, ale je to také evidentně málo. Málo proto, že to nestačí. Naší povinností je alibistické společnosti vnutit svou vůli! My máme konkrétní, odpovědný a nevyhnutelný úkol chránit život nenarozených, oni mají pouze chuť k nevázanosti, alibismu a egoismu.

Již velikost našeho úkolu a nutnost prosadit svůj cíl nám dává sílu a odhodlání. Nevedeme boj za zisk či slávu, pro prospěch úzké skupiny nebo třídy. Hájíme to nejzákladnější právo, právo se narodit. Lži humanisté mají plná ústa všelijakých lidských práv a občanských svobod, ale osobu si právo vybírat, kdo se může narodit a kdo ne. Ten, kdo bude mít to štěstí a narodit se, pak dostane balíček práv, která jsou nezrušitelná, nedělitelná atd.

Jsmo zastánci práva na život, práva na narození. Všechna další práva si může člověk hájit sám, má na to již sílu i možnosti. K čemu je však zavražděným dětem právo na volný pohyb či svoboda tisku? Jejich právo na život musíme hájit my, kteří na to máme sílu i možnosti. Lži humanisté to za nás neudělají.

DAVID MACHÁČEK

Tak už nejen padělky?

Při nedávné kontrole celníků v tržnici v Aši byla prodávajícími napadena šestadvacetiletá celní pracovnice, kterou vietnamský muž a žena zkopali a zlomili ji palec na ruce. Po činu utekli. Ve stánku, který chtěla napadená kontrolovat, se nacházely nelegálně zkopírovaná cedělka, videokazety a nekolikované cigarety. Jaký div!

Takže už ne jen prodávání padělků, nekvalitních šmejdů, prosvávaných cigaret atd., ale i přímé násilí proti českým policistům či celníkům? Pašováním a prodejem falzifikátů to začíná, ale ty konce.

Konkrétní dva útočníci už jsou údajně kriminální policii známi a je prý jen otázkou času, kdy budou dopadeni a potrestáni. Budíž. Ale tato „kauza“ je jen zástupným problémem. Jistě je napadení české celnice trestným činem, nesmíme však zapomínat na ty tuny pašovaného, špatně procloneného či padělaného zboží, které leží na stáncích od Aše po Karvinou. Třeba takový český textilní průmysl krachuje, ale džiny nebo košile za dvě tři stovky, které vydrží několik málo měsíců, se prodávají stále.

Zkrátka, není problémem Vietnamců a dalších obdobných „obchodníků“, že naše města zaplavili hromadami padělaného nekvalitního textilu a elektroniky. Je to problémem naším, my chodíme na vietnamská tržiště a kupuje si levný aušus s iluzí, jak hodně ušetříme. Dokud se nezabavíme tohoto hloupého přístupu, nesmíme se divit, že ti milí obchodníci si sem tam zkopou českou celnici.

FRANTIŠEK NONNEMANN

(Placená inzerce)

NÁRODNÍ SJEDNOCENÍ

www.nsj.cz

28. říjen je bezpochyby velkým dnem českých dějin! Je vyvrcholením snah historického národa, jehož tisíciletá státnost a dědičná práva byly po staletí ponižovány egoistickým velkoněmectvím a přehlíženy rakouskou kosmopolitní byrokracií.

28. říjen, jak mu český národ rozuměl a jak si ho přál, byl dnem obnovy, nikoli destrukce! I proto dějinné události 28. října 1918 probíhaly v oné typicky slovanské atmosféře radosti, bez krveprolití a zášti. Českému národu nešlo primárně o rozbití monarchie, nýbrž o obnovu historického českého státu, jeho svobody a suverenity. Tento cíl, a právě jen tento cíl, sjednocoval národní hnutí a dodával obdivuhodnou morální sílu českým legionářům v krvavých lázních světové války. Proto také dokázali včas odhalit protinárodní cha-

28. říjen je bezpochyby velkým dnem českých dějin! Projev předsedy NSJ na shromáždění VF na Palackého náměstí v Praze 28. října 2004

rakter rozkladné bolševické propagandy, utrhlí se ze řetězu pařížských lóží a dali rudým komisařům pocítit sílu ozbrojené vůle národa.

Obnova české suverenity byla posvátným cílem všech poctivých Čechů a skutečným obsahem 28. října. To je nutno pochopit především. Otázka právní formy obnoveného českého státu byla vyhrazena poválečným diplomatickým jednáním a měla řadu možných řešení. Oprávněné požadavky národa nebyly ostatně v nějak nesmiřitelném rozporu ani s vůlí tehdejšího císaře Karla I., bylo však již v pohybu příliš mnoho sil světové politiky a hodiny schizofrenní rakousko-uherské monarchie, vtažené Němci do nesmyslné a sebevražedné války, byly neodvolatelně sečteny.

Autentický národně osvobodivý smysl 28. října byl však náhle zastřen masivní

levičáckou propagandou. Osoby, které byly bytostnými kosmopolity, a před válkou měly pro české vlastenectví jen slova pohrdání, náhle pělý vlastenecké ódy, v nichž podsouvaly národnímu hnutí cizí, bůhví odkud vzešlé ideje pokrokářství a pseudohumanity. Nejlepší z legionářů, kteří měli s podobnými jedy zkušenost a mohli je odhalit, nebyli dosud zpět ve vlasti, a široké vrstvy lidu nechápaly nuance státoprávních termínů ani nebezpečí žurnalistických lží. Novodobý český, resp. československý stát tak dostal do vínku nejen formu parlamentní republiky vzniklé prý revolucí, nýbrž také politické, náboženské, a sociální rozpory, které rozdělovaly národ a podvazovaly jeho vitalitu až po horká vyústění Mnichova a Února 1948.

Muži 28. října byli odstrčeni, letité zásluhy národních vůdců zapomenuty, starodávné tradice selektovány měřítkem

„pokrokovosti“ a plebejství povzneseo na piedestal. Leč národní hodnota 28. října, totiž obnova české suverenity, byla už nastolena a národ si ji navzdory zradám vládnoucích politiků již nedal vzít, ba znovu za ni bojoval na bojištích 2. světové války i války studené. Ne za Beneše nebo Havly, ale právě je a jen za suverenitu našeho národního státu.

Rozumíme dnes skutečnému obsahu 28. října? Nelze přehlédnout paralely se 17. listopadem 1989. Tytéž národní barvy v ulicích, tatáž česká dobrotitost a nechuť po zbytečně prolité krvi, tatáž překrásná touha po svobodě, narovnané šíji a obnoveném starodávném právu. Bohužel však brzy také obdobná zrada, tentýž pseudohumanistický jed, tatáž ztráta národní jednoty a totéž odsunutí pravých anti-komunistů na vedlejší kolej. Nijak proto nepřekvapuje obdobné vyústění: totiž

ztráta české suverenity, byť nenápadná, nepřiznaná a časově rozfázovaná.

Právě tyto paralely nás musí vést k tomu, abychom se poučili z dějinné zkušenosti 28. října, nepropadali útočící skepsi a věřili, že si národ své nejcennější hodnoty uhájí. Nestačí však chovat naději, nestačí věřit, ale je třeba pracovat pro obnovu národa! Položit svědectví vlastních životů proti falešným a scestným hodnotám marxismu, pokrokářství a kosmopolitního globalismu. To je odkaz 28. října, který nás spojuje s předky i budoucím.

Politická strana Národní sjednocení bude proti těmto politickým jedům bojovat až do pověstných hrdel a statků. Neboť je-li s námi Bůh, kdo proti nám?

FRANTIŠEK ČERVENKA,
PŘEDSEDA NÁRODNÍHO SJEDNOCENÍ (NSJ)

Prohlášení politické strany
Národní sjednocení č. 20/2004

Praha 12. října 2004

Ke skandálnímu jmenování Marksově-Tominové vedoucí odboru rodinné politiky na Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR

Politická strana Národní sjednocení (NSJ) považuje za alarmující, že do funkce zastupující ředitelky odboru rodinné politiky na Ministerstvu práce a sociálních věcí byla jmenována a v dohledné době má být ve funkci definitivně potvrzena Michaela Marksová-Tominová. Tato osoba je ředitelkou společnosti Gender Studies a v širší odborné veřejnosti je známa jako propagátorka vyhraněného feminismu, který nepřihlíží k dobru rodiny jako celku, ale vnímá vztahy uvnitř rodiny na bázi konkurenčního boje. Právě pojem „gender“ implikuje kulturně-sociální podmíněnost mužského a ženského rozměru života, popírající přirozené danosti a odlišnosti mužů a žen. Jako projev realitu znásilňujícího dekonstruktivismu se „gender feminismus“ stává jedním z nástrojů kulturní neomarxistické revoluce, která v duchu svého teoretika A. Gramscioho organizuje „vítězný pochod kulturou a institucemi“.

Má-li mít odbor rodinné politiky na MPSV vůbec nějaký smysl, pak pouze jako úřad odstraňující umělé překážky rodině pro sledování svých přirozených cílů vyplývajících z fyziologicko-psychologicko-přirozené komplementarity mužů a žen. MPSV by namísto propagace umělých typů rovnosti tam, kde je nerovnost přirozená (z nerovnosti neplyne nižší důstojnost!), měla podporovat manželství založené na celoživotním svazku muže a ženy a otevřené k životu ve prospěch budoucích generací českého národa.

Marksová-Tominová je v případě své nové funkce příslovečnou žábou na prameni a bylo by tedy pro českou rodinu prospěšné, pokud by v této funkci na MPSV nebyla potvrzena.

Prohlášení politické strany
Národní sjednocení č. 22/2004

Praha 13. listopadu 2004

Ke skandálnímu zákazu Vlámského bloku
Politická strana Národní sjednocení (NSJ) je šokována skandálním zákazem politické strany Vlámský blok, ke kterému došlo 9. listopadu 2004. Zásadně nesouhlasíme s rozhodnutím Nejvyššího soudu Belgieckého království, který odsoudil Vlámský blok za údajné zločiny diskriminace, což má za následek vynucené ukončení činnosti zmíněné strany. Jsme přesvědčeni, že se jedná o případ politického pronásledování. Jakožto představitelé národa, který měl během vlády komunistického totalitního režimu zkušenost

s kriminalizací smýšlení a zneužíváním politické moci, jsme přirozeně citliví, když některá soudní a politická rozhodnutí, případně činy, vykazují obdobnou povahu. Vlámský blok, jeho sympatizanti a voliči reprezentují nezanedbatelnou část belgické a vlámské populace, a to nikoli bezdůvodně – vnášejí do otevřené a demokratické politické diskuse otázky, které jsou vznikající elitou eurokratů považovány za politicky nekorektní – obrana národní nezávislosti, subsidiarita, ochrana manželství a rodiny, význam náboženství pro veřejný život a další příbuzná témata. Obáváme se, že politicky motivovaná likvidace Vlámského bloku je právě jedním ze zvolených prostředků, jak tuto svobodnou diskusi k výše zmíněným problémům znemožnit, a to dokonce i za cenu kriminalizace oponentů liberálně-socialistické ideologie, která dnes vítězně pochoduje institucemi, jež vyrostly na půdě námi ctěného křesťanského Západu.

Prohlášení politické strany
Národní sjednocení
č. 23/2004

Praha 15. listopadu 2004

K patnáctému výročí „sametové revoluce“

17. listopad 1989 byl bezpochyby přelomovým okamžikem novodobých českých dějin. Po čtyřiceti letech zazněl hlas lidu volající po svobodě a spravedlnosti. Polistopadový vývoj však zklamal naděje a očekávání občanů do té míry, že v současné době dokonce rostou preference neokomunistických sil. Hlavní příčiny tohoto stavu souvisí s neblahým vývojem světové politiky vůbec.

Když sovětští komunisté v padesátých letech minulého století stáhli železnou oponu, neposkytl Západ odpůrcům komunismu žádnou vojenskou pomoc (což lze v atmosféře jaderné hrozby pochopit) ani nedokázal vůči bolševickému režimům uplatnit důsledné obchodní embargo (což lze pochopit poněkud méně). Přesto bylo možno počítat alespoň s morální podporou pracíkových sil v USA a západní Evropě. Situace se však radikálně změnila v letech šedesátých.

Inteligentní komunisté totiž zjistili, že socialistické hospodářství není schopno držet krok s výkonnou ekonomikou vyspělých západních zemí a začali pracovat na teoriích, které slučovaly ideologii marxismu s liberálními formami hospodaření. Tyto teorie konvergence, tedy sblížování komunismu a kapitalismu, se staly mimořádně nebezpečnými, neboť se zdánlivě stavěly proti ortodoxnímu komunismu, ve skutečnosti však

zevnitř rozkládaly západní společnost a podsouvaly jí komunistické ideje v libivém balení. Stoupenci „konvergence“ postupně odsunuli z vedení komunistických stran tupé „proletáře“, získali sympatie levicových a posléze i liberálních intelektuálů na Západě a infiltrovali řady odpůrců režimu v komunistických zemích.

Typickým příkladem byl československý disent, zvláště Charta 77. V ní se sešli poctiví demokraté, vlastenci a křesťané, ale také reformní komunisté všeho typu (tzv. osmašedesátníci, anarchokomunisté a levicoví „humanisté“), kteří na sebe od počátku strhli vedení a byli podporováni levicovými kruhy v západní Evropě a Spojených státech.

Intelektuálně slabí představitelé reálného socialismu těmto silám pochopitelně nemohli trvale vzdorovat, třebaže se jim v sedmdesátých letech podařilo své pozice si dočasně udržet pomocí násilí. Když stoupenci „konvergence“ ovládli v podobě „perestrojky“ i sovětské vedení, byly dny vládnoucích „proletářů“ sečteny. Nebylo to však vítězství svobody, nýbrž vítězství nové komunistické doktríny, která během let rozleptala také mravní, kulturní a politickou integritu Západu.

Tyto skutečnosti jsou dnes, s patnáctiletým odstupem od událostí roku 1989, stále zřetelnější. Znepokojivé jsou zejména silící antidemokratické

tendence v současné Evropské unii a snaha některých vlád využít nutné obrany proti mezinárodnímu terorismu k radikálnímu omezení občanských práv.

Zásadní roli při dezorientaci občanů ČR v polistopadovém období sehrála osoba Václava Havla. Právě on, který se v disentu těšil mimořádné autoritě a pro českou veřejnost byl symbolem odporu proti komunismu, zneužil důvěru, jež mu byla svěřena, znehodnotil mohutný potenciál nadšení, který se v prvních popřevratových letech mezi občany vzedmul, rezignoval na nápravu zločinů komunismu i na obnovu suverenity a prosperity státu a stal se fanatickým šířitelem utopii politického globalismu založených právě na výše zmíněné teorii konvergence.

Havlovo nešťastné politické směřování se projevilo zejména po jeho nástupu do prezidentského úřadu: Opakovaná deklarovaná mesianistická tendence, připravená poučovat nejvýznamnější světové politiky, anarchistické pojmání lidských práv, mající více pochopení pro zločince než pro řádné občany, ochota ke kompromisním dohodám s odstoupující komunistickou mocí, umožňující bývalým agentům StB, aby se zabydleli v demokratickém státním aparátu, a zřetelná závislost na podpoře z ciziny, zvláště z Německa, vedoucí k nevýhodné zahraniční politice a zpochybnění ideových základů i územní celistvosti státu.

Příznaky těchto „zásad“ byly ovšem přítomny v projevech a postojích Václava Havla a jeho spolupracovníků již během „sametové revoluce“, i když je v atmosféře radosti z pádu nenáviděného režimu bylo snadné přeslechnout. Byly to:

❶ Neužívání termínu „komunismus“ při veřejné kritice čtyřicetileté nesvobody. Místo toho zaváděním termínu „totalita“.

❷ Užívání občanského principu jako zakládního. Plánovitě vyhrocení rozporu mezi občanským a národním principem, navzdory tomu, že tento rozpor není nutný. (Takže zatímco např. Ústava Spolkové republiky Německo má v preambuli napsáno, že je přijata „z vůle německého národa“, ústava ČR je přijata „z vůle občanů“).

❸ Používání hesla „Nejsme jako oni!“, jakkoli bylo zřejmé, že sesazeným komunistům nehrozilo žádné násilí.

❹ Snaha naočkovat všem občanům pocit

jakési imaginární spoluviny za léta nesvobody, zatímco konkrétní komunističtí viníci nebyli ani pojmenováni.

❺ Nekritické propagování evropské politické integrace, jako nezpochybnitelné hodnoty, bez které snad ani není demokracie možná, a zamlčování sporných stránek integračního procesu i diferencovaného přístupu různých západních zemí k němu. (Tato věc šla i do takových detailů, že podstavec bývalého Stalina pomníku v Praze na Letné byl v době velkých listopadových demonstrací „vyzdoben“ modrým sukmem se žlutými hvězdičkami EU).

❻ Ostouzení všech, kteří poukazovali na výše uvedené fakta a jejich „oceňování“ na nebezpečné radikály a údajné příznivce teorií spiknutí.

Nakolik tyto „prvky“ Havlových projevů předznamenávaly další vývoj v naší zemi, je jasné, stejně jako jejich sepětí se stoupenci konvergence v západní Evropě i s vládnoucími levoprávními establishmentem v ČR. Jen v tomto kontextu je pochopitelné, proč měl současný premiér Gross potřebu obklopovat se osobami s temnou minulostí, proč paní Emmerová může připravovat znarodňovací projekty (i když prý jen z legrace). Proto Ministerstvo vnitra smí používat nepřehlédlné metody kontroly a perzekuce odpůrců vlády a ČSSD a krátce před patnáctým výročím listopadových událostí si dovolí vyzývat k podpoře komunistů ve druhém kole senátních voleb, aniž by se nesocialistické vládní strany (US, KDU-ČSL) postavily rozhodněji proti tomu.

Politická strana Národní sjednocení se cítí znepokojena tímto vývojem a apeluje na občany České republiky, aby zabránili nástupu Grossovy „totality s dětskou tváří“, vzali vládu svých věcí konečně do svých rukou a definitivně odkázali do patřičných mezí jak ortodoxní komunisty odpovědnosti za osud potomků a budováním sociálně solidární národní pospolitosti můžeme zvrátit neblahý soudobý trend zřetelně směřující k nové diktatuře.

ZA NÁRODNÍ SJEDNOCENÍ:
FRANTIŠEK ČERVENKA (PŘEDSEDA)
JAN PAVLOVČÍN (MISTOPŘEDSEDA)
BOHUSLAV ŠÍMEK (MISTOPŘEDSEDA)

Národní sjednocení:
Havlovská 28, Praha 6, 160 00
www.nsj.cz; post.bohemia@seznam.cz

PŘIHLÁŠKA do politické strany NÁRODNÍ SJEDNOCENÍ (NSJ)

Titul: Jméno: Příjmení:

Trvalé bydliště:

Rodné číslo: Telefon:

ČESTNÉ PROHLÁŠENÍ

Prohlašuji tímto, že nejsem členem žádné jiné politické strany nebo politického hnutí a že budu respektovat a dodržovat stanovy strany NÁRODNÍ SJEDNOCENÍ (NSJ). Výslovně souhlasím s tím, aby NSJ jako správce v souladu se zákonem č.101/2000 Sb. O ochraně osobních údajů tyto údaje zpracovalo za účelem vytvoření databáze členské základny. Souhlas uděluji na dobu neurčitou, do odvolání souhlasu, případně do ukončení členství v NSJ. Beru na vědomí, že svůj souhlas mohu kdykoliv odvolat a správce mě údaje kdykoliv zlikviduje.

Datum:

Podpis:

LIST NÁRODNÍHO SJEDNOCENÍ

„CIZÍ NECHCEME“ „SVOJE NEDÁME“

POLNICE

Komentáře, analýzy, rozhovory a prohlášení.
Vychází jako dvouměsíčník, cena 10 Kč.
Jednotlivá čísla či celoroční předplatné lze objednat
na následující adrese: Ladislav Malý, Havlovská 28, Praha 6, 160 00
e-mail redakce: post.bohemia@seznam.cz

(Placená inzerce)

NÁRODNÍ TISKOVÁ AGENTURA
www.natia.cz
Svatý Václave, nedej zahynouti nám ni budoucím

Je nějaký rozdíl v datech 21/8 a 9/11? Poměrně nevelký.

První ukazuje normálně a s logickou posloupností, obvyklou v Evropě a v civilizovaném světě vůbec, správně napsané datum, a den dvacátého prvního srpna pro celou Evropu dost divokého roku 1968. Každý ve střední Evropě dosud pamatuje, že datum 21. srpna označuje první den absurdní okupace Československa armádami Varšavského paktu.

Oproti tomu s obrácenou logikou napsaná číslička 9/11, která pletou a budou i v budoucnu stále plést každého včetně pogramotných Anglosasů, se chtějí vepsat do dějin jako den „Ground Zero“, podle stejnojmenného hollywoodského filmu strašícího teroristickým útokem na Ameriku. Tím slovíčkem „pogramotných“ neubližuji. 40% dospělých v Británii neumí číst a psát a 60% v Americe je obězních, což má co činit s inteligencí.

Podle prezidenta USA Bushe den 11. září 2001 změnil všechno a donutil ubohou Ameriku jít do války proti terorismu v celém světě pod heslem: „Kdo nejde s námi, jde proti nám.“

Tam také rozdílnosti v symbolice našich dvou dat končí. Pan Brežněv v šedesátém osmém roce vyhlásil doktrínu **omezené suverenity** socialistických států. Pakliže cokoliv ohrozilo cestu celého bloku na cestě k socialistickým zářným zítřkům, hrdinná vojska Varšavského paktu mohla rozvratníky a *kontrarevolucionáře* zastavit kdekoli v soc. bloku bez ohledu na státní suverenitu. Podle něj tzv. kontrarevoluční síly, jinak Dubček a spol., v ČSR roku 1968 tu cestu mohly zmařit, a tedy: „*Urá, urá, my padám na vrata!*“

Pan prezident Bush po 11. září 2001 alternoval „Brežněvovu doktrínu“ s tím, že všechny, kteří nejdou s ním, prohlásil za *teroristy* a vyhlásil doktrínu **preventivního útoku** proti každému, kdo může být proti USA, kdo možná je za sražením věží WTC, „teroristy“ nějak podporuje, či jen je podezřelý, že jim strání. „God bless America“ a „hip hip Hurrah“ na Afghánistán.

Pravým důvodem, proč soudruh Brežněv musel obsadit mírumilovně a soudružské Československo, byla nutnost posunout sovětské raketové základny co nejvíce na západ. Sovětské rakety v té době neměly totiž patřičný dolet a přesnost, aby zasáhly eventuální cíle na Západě, kdyby „studená“ válka přešla v „horkou“. Druhým cílem bylo ukázat Západu, kdo je skutečným pánem nad socialistickými zeměmi. Proto nechal rozbujet reformisty a proto přitakal pražským soudruhům na jejich cestu v prosinci 1967 v Praze slovy: „Eto vaše dělo!“

Pravým cílem, pro který prezident Bush nechal dojít ke sražení věží WTC, bylo, aby měl záminku války proti všem a všude, kde chtěl zasáhnout. Hlavním cílem **nebylo** umístění nedokonalých US raket na cizím území. To prosím ne! USA mají díky německému, nikdy nepotrestanému (ejhle, US spravedlnost!) válečnému zločinci z II. světové války Werneru von Braunovi a jeho spolupracovníkům dosud a s předstihem nejlepší válečné rakety na světě!

Bushovi, jako petrolejářskému velmoži, a proionistickým *neo-cons* za jeho vládou jde „pouze“ o to rozmístit US vojska na území, kde jsou nějaké zásoby nerostného bohatství, především nafty, a kde potřebují vést ropovody. Umístit US vojska do všech strategických míst, ze kterých budou moci „bránit ohrožený“ Bushland, případně Sharonland a jejich

zájmy. Obecně proti všem, kdo by mohli jejich zamýšlenou světovládu ohrozit.

Psal jsem na toto téma hned po 11. září 2001 články s výmluvnými názvy: *Řím-Reichstag-WTC* (dopsáno 4. 10. 2001), *Státy ve státě – Zapálený Řím pokračuje* (dopsáno 24. 11. 2001) a *Popel Říma/WTC je horký* (dopsáno 24. 1. 2002). V článku *Státy ve státě* jsem se dotkl role tajných služeb. Všemocný šéf vševládné CIA George Tenet byl nucen rezignovat letos v červnu (věděl zatraceně mnoho a bezpochyby i to, kdo skutečně byl za nálety 9/11!).

Nebyl jsem tehdy jediný, kdo neakceptoval obvinění islámců za sražení věží WTC. V žurnále New Statesman vyšel 26. listopadu 2001 článek s názvem „*11 September? A Zionist plot!*“. Arabský svět nikdy nepřijal obvinění připisované islámčům! Sám Bin Ládín prohlásil hned v roce 2001, že atentát neudělal nikdo z jeho stoupenců!

Přesto Bush opakuje do omrzení hrůzostrašné zvěsti o ohrožení Ameriky „teroristy“ a vyhláší každou chvíli poplachy. Po Afghánistánu napadl hned Irák jako největší nebezpečí pro „demokratický svět“, základnu teroristů a centrum výroby zbraní hromadného ničení (která, jak víme, nikdy neexistovala), ovšem s pravým a hlavním už nahoře uvedeným cílem: zmocnit se irácké nafty.

Je až trapné, když pozorujeme, jací velmi nechytří lidé se dohrabou na vrchol vlád mocných států (o idiotech v státech vazalských nemluvě).

Jak špatným politikem i stratégem byl Brežněv! Kdyby tehdy, v roce 1968, řekl otevřeně soudruhům v Praze: „Máme ty a ty potíže, jsme ohrožení a potřebujeme umístit naše raketová vojska v Čechách“, jsem přesvědčen, že by se na ÚV KSČ ani ve vládě nezvedl jediný hlas proti němu. Mohlo se předejít mnoha věcem velmi nepřijemným a dlouhodobým.

Ach, ta nesmyslná touha vládnout! Jak ubohým je mamonař a petrolejář Bush a sionističtí *neo-cons* vůkol! Všichni vědí, že Amerika má vypotřebované přírodní zdroje vůbec a nafty zejména, ale že jejich spotřeba přesto šíleným tempem průmyslu stoupá ročně až v řádu desítek procent! Výborný americký ekonomický analytik Irwine Stelzer píše v The Sunday Times z 1. srpna 2004, že potřeba nafty v příštích dvaceti letech stoupne o 50 %!

Je ale únosné pro Ameriku, aby si svoji velmi nerozumnou ekonomickou politiku, plýtvání všeho druhu a neřízenou žízn po naftě zajišťovala mrtvolami na bojištích celého světa a 400 miliardami dolarů rozpočtu na zbrojení? Jak dlouho se bude zbytek světa moci nečinně dívat na nesvědomitě plundrování světových zásob a vojenské ohrožování Bushlandem? A je jedno, zda to bude zítra Kerrylandem! Za obojím jsou *neo-cons*. Kdyby byl Bush a jiní ve hře moudří, mohli by dobrými smlouvami zajistit rozumným obchodem vše, co potřebují.

Vražedné války jsou nakonec sebevražedné! Pro Napoleona stejně jako pro Hitlera, Bushe i Šarona.

Ne „God bless America!“, ale „God save America!“ a hlavně zachraň, Bože, Ameriku i ostatní svět od šílených předáků, kteří jdou jedinou cestou, cestou expanze a do světové katastrofy...

2. 8. 2004

EURING, DR. BOHUMIL KOBLIHA

Poslední „svatováclavská“

Říkat, že křesťanství či přímo katolická církev je pod útokem, by bylo nošením „sův do Athén“. Či „koček do Říma“?

Také pronikání pekelného dýmu do Vatikánu (ale druhotně i z!) je obecně známé. Puch je reprezentován zednářskými lóžemi, jako tou římskou P2. Kdopak asi byl a je členem lóže „Komenius“ v Londýně?

Dusivý kouř, jak se ukazuje, není ale jedinou zbraní pekelného velmistra proti církvi Kristově. K pekelnému parfému byl přidán ďábelský randál.

Nebudu opakovat své dřívější články, nářky a stížnosti na kostelní odrhovačky, které začaly vytlačovat pomocí kytar a rozjařeného, nezkontrolovaného mládí vzácné a tradiční duchovní písně a chorály, ale zaznamenávám poslední výsledky rozpoutaných „pěveckých a kytarových vášní“ tak, jak dopadly na katolickou komunitu v Londýně.

Kytarové orgie v kapli Panny Marie v jezuitském konventu na Mount Street v nejelegantnější londýnské čtvrti Mayfair, kterou od roku 1948 angličtí jezuité propůjčovali české komunitě, dosáhly v zimě 2001-2002 mnou nepřijatelné decibelové výše a estetické níže. Rozhořčeně jsem tehdy, 4. 11. 2001, opustil se svojí chotí vřavu uprostřed mše. Napsal jsem své důvody v duplice ze 6. listopadu 2001 Rev. Dr. J. Langovi, S. J., tehdejšímu duchovnímu zdejší české komunitě.

Dostal jsem apologetickou odpověď, že by se mladí měli krotit. Ale nic více se nestalo, ani po urgencích jeho nástupce Rev. Josefa Pazderky, S. J. Proto jsme do „české“ kaple přestali chodit. V hendonském kostelíku, vedle kterého bydlíme, je místa i klidu dost.

Chápu mládí a překypující sílu tak, jak se do Londýna stěhuje za prací a na studia půl Čech a dvě třetiny Slovenska. Ale co je moc, to je moc. Už Švejk říkal cosi o disciplíně.

Po invazi bratrských armád Varšavského paktu do Československa v roce 1968 zde bylo také národa bezpočet. Pořádal jsem pro nás, nové exulanty, a hlavně mladé, pod záštitou jezuitů v sále na Mount Street (v přízemí pod „českou“ kaplí) od jara 1969 schůzky, „prvosobotní“ odpoledne a večery. Zval jsem exulanty druhé vlny (té od roku 1948), většinou zasloužilé politiky, naše legionáře obou odbojů, novináře a vůbec lidi zkušené a zajímavé, kteří pomáhali „novým a mladým“ vplout do života v Anglii. Seznamovali nás také s naší nedávnou i starší historií bojů i politiky, abychom si uvědomovali a nezapomněli to, co stojí národní i osobní svoboda. A nikdy nás nikdo nemusel napomínat pro hluk či nepřístojné chování.

To se nedá ovšem říkat o těch posametových. Sám Rev. Pazderka nabádal

a i v oběznících vyzýval ke skromnosti hostů, aby „mladí“ pomáhali mayfairským ladies s občerstvením a uklídem v konventním sále, kde se po mších v hlavním kostele a v „české“ kapli setkávaly obě komunity. Chování totiž nebylo, jak by se u slušných hostů očekávalo. Je těžko namítat něco proti halasnému rozjaření, když se mladí muži s děvčicemi někde sejdou, ale přece jen by si mohli uvědomovat, na jakém místě k setkání dochází. Konventní prostředí není na merendy. „Mladí“ často zabrali nejen prostor, ale i židle pro anglické starousedlíky i skutečně staré. Rev. Pazderka napomínal bezvysledně.

Česko-slovenský živel svým kytarovým rámcem a náboženskými cajdaky a halekačkami při mších také jistě nepodporoval tiché rozjímaní konventních bratří v těsném sousedství „české“ kaple.

Jedno k druhému, a tak došlo k tomu, k čemu muselo dojít.

Na poslední svatováclavské mši 3. října 2004 jsme se dozvěděli, že představení jezuitského konventu a reprezentanti noblesní katolické komunity v Mayfairu se rozhodli zastavit nadále propůjčování kaple pro naše mše. Oficiálním důvodem několikrát i anglickým představitelům konventu opakovaném bylo, že se naše komunita do kaple nevejde. Dostali jsme elegantně „*studené rameno*“, jak se tomu v angličtině říká.

Nový slovenský farář zajistil kostelík někde v jižním Londýně, ve čtvrti Southwark.

My „staří“, kteří jsme byli k rozloučení na poslední mši pozváni, jsme byli navíc překvapeni dvěma zásadními „úkazy“. Ač svatováclavská mše byla vždy hojně navštěvována – pro tu nám byl dáván k dispozici hlavní kostel – nebyval velký rozdíl v počtu těch, kteří seděli v lavicích, a těch, co pak šli ke svatému přijímání. Při letošní svatováclavské mši v tom značný rozdíl byl. K přijímání šla sotva desetina přítomných „mladých“.

Také vždy po svatováclavské mši se končivalo *Svatováclavským chorálem* a česko-slovenskými státními hymnami zpívanými svorně. V londýnském exilu druhé a třetí vlny jsme se nikdy nenechali rozdělovat nějakými politickými tahy potentátů zvenčí.

Tentokrát se slavná národní mše uzavírala pouze nějakou halasnou, rádobou náboženskou odrhovačkou.

(Zapomeňte na chorál... Ten na kytary nelze...)

Po padesáti letech česko-slovenská komunita v Londýně končí rozladěním. Škoda.

Dostali jsme do vazy „mladých“, tak jak už bylo dávno proponováno těm, kteří uvedli „mše mladých“ a kytarové móresy. Nejen pekelný dým zabíjí, že?

9. 10. 2004

EURING, DR. BOHUMIL KOBLIHA

Pár slov na úvod. Od svého návratu z exilu do vlasti, tak jak pozoruji dění v naší republice, a podle toho, co mi říkají lidé, s nimiž se setkávám, mne mnohě čím dál víc roztrpčuje. Hned při první návštěvě od komunistů osvobozené vlasti jsem jen kroutil nechápavě hlavou nad nepochopitelnou vstřícností, kterou vůči nim projevovala nová politická elita včetně prezidenta Václava Havla a předsedy vlády Václava Klause, prezidenta nynějšího. Ale jak šel čas, zvláště poté, co jsem se trvale tu, ve vlasti svých předků, usídlil, jsem postupně pochopil, že pro tu novou politickou elitu nejsou komunisté nepřitelem, jako byli pro mne po celý můj život, ale že jsou pro ni, i když je to nepochopitelné, spoluhráči v tom, co klan Václava Klause připravoval. Spoluhráči při hře „Jak rozkrást republiku“! A již ve svých předešlých sbírkách politických šlehů, jak už dlouho nazývám svá kritická čtyřverší, jsem své roztrpčení nad takovým vývojem situace vyjádřil.

A příčiny? Novou elitu národa tvoří lidé, kteří se do ní jmenovali sami! Lidé bez organizačních a státnických schopností, lidé nemálo pochybné odbornosti, kteří si ve své namyšlenosti myslí, že nad ně není. Zde si dovoluji připomenout, že vznik elity národa vždy byl dlouhodobým procesem, kde čas a činy prokazují, kdo k té skutečné elitě patří. Ale ta naše elita tento proces nikdy neprodělala a podle toho to také vypadá!

Z Bible svatě víme, že Bůh Všemohoucí vytvořil svět i lidský rod a člověku dal duši nesmrtelnou. Kristus Pán skrze Mojžíše nám dal Desatero božích příkázání, abychom dle nich šťastně a svobodně na své Zemi žili a tvořili. Toho si byl dobře vědom můj Bohu vždy věrný předek Josef Toman, jenž jako věrný vlastenec, neuznávající nadřazenost Vidné nad našim národem, se v roce 1870 rozhodl opustit obec Dolní Beřkovice nad Labem a hledat svobodu jinde. Jako vdovec se celou rodinou vydal proto do carského Ruska, kde už v roce 1861 byla robota zrušena a kde se lidu dostávalo nebyvalých svobod. Usídlil se

spolu s dalšími Čechy na ukrajinské Volyni a zde sedlačil, jeho syn Václav provozoval hostinec a jako čestný muž české krve dal dohromady i českou kapelu, která českým usedlíkům vyhrávala po práci a českými písněmi připomínala rodný kraj i rodnou českou řeč.

Do konce života věřil, že si český národ jednou za pomoci slovanských bratrů také vydobude svobodu. Jako křesťan, ctitel Panny Marie, zůstal své víře věrný po celý svůj život. Když ukrajinští popi nutili české katolické přistěhovalce, aby přešli na pravoslaví, sepsal se s vrými spoluobčany stížnost až k caru Mikulášovi a zasadil se i o to, aby v obci byl vybudován kostel zasvěcený patronu české země – svatému Václavu.

V tomto kostele jsem byl ve čtvrté generaci pokřtěn a dostal jsem jméno Josef, po otci Václav. Jak bylo v naší rodině tradicí, i já jsem byl vychován ve víře v Boha, v národním duchu češství a v lásce k rodné vlasti předků. Ta rodinná tradice také způsobila, že můj otec za první světové války jako dobrovolník vstoupil v Rusku do České družiny a bojoval s ní za svobodu českého národa. V Zborova byl těžce raněn a do konce života nesl následky zranění. Vyznamenán nikdy jako jiní legionáři Prahou nebyl, ale nezatrpl proto a věrným Čechem provdžá dosud.

Za první světové války jsem i já poznal zvěrstva bolševických hord a dostalo se mi i příležitosti poznat život sovětských otroků. Můj strýc Krátký byl deportován na Sibiř, kde při otročské práci přišel o život. Byly to strašné osudy. Roku 1932 mi v brněnském časopise „Selka“ vyšel článek o hrozném utrpení Bohu věrných křesťanů v bolševickém rudém pekle, ale mnohým lidem se to zdálo přehnané, i když to zdaleka nerystíhovalo všechna ta zvěrstva, která rudi na lidech páchali!

Za svých studií v Lublinu jsem se snažil varovat před bolševickým nebezpečím pomocí letáků, ale zas jim mnozí nevěřili. A pak přišla po roce 1939 sovětská okupace Volyně a na mne čekal sovětský žalář, kde

jsem na vlastní kůži prožíval to, před čím jsem varoval. Ale lepší to nebylo ani později, když Volyn obsadili Němci. Nacisté tehdy na Volyni pobili tisíce nevinných křesťanů i Židů. Nikdo si nebyl jist životem.

Počátkem roku 1944 jsem dobrovolně vstoupil do československé jednotky plk. Ludvíka Svobody a pod jeho velením jsem jako dělostřelec bojoval proti nacistickým uchvatitelům Československa. Poporážce nacismu jsem zůstal v československé armádě jako důstojník z povolání, ale bohužel jsem si neuvědomil, že obnovovanou armádu již plně

Můj život, mé krédo

ovládají komunističtí zaprodanci. Otevřeně jsem před lidmi mluvil o komunistickém otroctví vládnoucím v Sovětech a za to jsem byl ještě před únorem 1948 z armády vyhozen. Po únorovém puči 1948, za vlády kolaborantů z Národní fronty, mi akční výbor v Podbořanech u Žatce vyvlastnil jako nepříteli komunistického režimu můj skromný obchůdek, který jsem vybuďoval po vyhození od armády. Pochopil jsem, že mne nejspíš čeká vězení.

Se skromným zavazadlem, v němž mi zbylo jen pár kusů prádla a víc nic, jsem se dostal do Aše, kde jsem jako dělník dostal práci v pekárně. A jako dřív i tam jsem se snažil lidem otevřít oči pravdou o vládě Sovětů. Na pořad opět přišly protikomunistické letáky, několika lidem jsem pomohl přes hranice do svobodného světa. A tak to šlo až do chvíle, kdy se kolem mne začala stahovat tenata komunistické policie. Moje korespondence byla zjevně kontrolována a byl jsem téměř nepřetržitě sledován. A jak jsem se dozvěděl, byla už řada mých kamarádů ze Svobodovy brigády v té době za mřížemi komunistických

kriminálů. Ale mne Bůh uchránil.

Svému synovi a manželce jsem dal všechny své zbývající úspory a využil jsem příležitosti k útěku za hranice. Přešel jsem do Bavorska, kde jsem byl za nelegální přechod hranic vsazen do vězení v městě Hoff. Po nějakém čase mne odtud přesunuli do sběrného tábora Valka u Norimberka, kde jsem se hned zapojil do vznikajícího 3. československého odboje. Má žádost o emigraci do Kanady mi byla sice zamítnuta, ale vzápětí jsem dostal povolení k emigraci do USA, kde jsem zakotvil v New Yorku. Pracoval jsem tam v zahradnictví, v továrně a posléze v pojišťovně. Stal jsem se členem tamní československé obce legionářské, zapojil jsem se aktivně do práce v českém pěveckém sdružení Astoria i v polském sboru Harmonia.

Azasjako v časech předešlých jsem začal psát do tamních českých časopisů protikomunistické verše a statě, kritické úvahy a ve svých dopisech státníkům svobodného světa jsem zas a zas upozorňoval na bolševické nebezpečí a žádal, aby se přičinili o osvobození komunistyztročeného Československa. V New Yorku jsem s přáteli nosil na různých demonstracích vlastenecké, protikomunistické plakáty, které jsem sám v češtině i angličtině vyráběl a jež vzbudily tak velkou pozornost, že jejich snímek otiskl deník Times. Při cestách po západním svobodném světě jsem navštěvoval redakce a informoval novináře o brutální komunistické okupaci naší země a pro pozdruzení a udržení našich českých národních tradic mezi americkými krajany jsem založil nevydělečnou edici českých knížek a hudební „Ellas-Voice“, v níž jsem mimo českých knih vydával i knížky v polštině, ukrajinštině, ruštině a také ve španělštině. Zkrátka: burcoval jsem proti komunismu a bojoval, jak se dalo, slovem i písmem za svobodu našeho utlačovaného Československa.

Do vlasti jsem se navrátil až po padesáti letech života v exilu, abych jednou spočinul v rodné půdě mého národa. Navštívil jsem

odsud samozřejmě také obec Kupičov na Volyni, kde jsou na tamním hřbitově hroby mých předků i přítel z mého mládí a dnes je tam mým jménem Toman-Tománek pojmenována jedna z hlavních ulic. Ale hlavně jsem se snažil blíže poznat svou znovu nalezenou českou vlast a život jejích občanů.

Nebylo a není to hezké poznávání. Kam přijdu, tam narážím nejenom na podivnou bezbožnou pamorálku, kterou do našeho národa vnesla dlouholetá komunistická totalita, ale také na mnohé nešvary, které vnesla do naší společnosti nová politická elita. Ta, která povýšila koristnictví a korupci nad morálku a jež dokáže mlčky přihlížet tomu, jak se rozkrádají ve velkém majetky, jak přibývá vražd, jak narůstají počty zdrogovaných a jak kvete prostituce. Abych obstal se ctí a s čistým svědomím, pokoušel jsem se na tyto nové zlořády i na působení zdejších přebarvených komunistů upozornit svými články, které jsem zasilal různým redakcím, ale také jsem se pokoušel svými dopisy oslovit naše čelné státníky a vládní činitele, ale téměř všichni, které jsem takto oslovil, zůstali a zůstávají k mým slovům hluchí. Proto dnes vydávám další sbírku svých veršovaných „kritických šlehů“ pro výstrahu a zejména jako poučení pro mladou generaci, která dnes o bývalé komunistické totalitě a o bolševické zrádnosti ví pramálo. Aby dostala příležitost dozvědět se něco o tom, co současná politická elita raději zakrývá, protože i v jejím lůně se skrývá mnoho těch, kteří ještě před nedávnem byli oporou komunistického režimu, nebo těch, kteří jej přímo podporovali.

Boží požehnání a lásku všem, kteří při čtení mých šlehů prozřou a pochopí, že u nás komunisté zdaleka nebyli zbaveni moci a že dál ovlivňují naši společnost.

JESEŇICE U RAKOVNÍKA, BŘEZEN 2004

JOSEF V. TOMAN-TOMÁNEK, ČESKOSLOVENSKÝ LEGIONÁŘ, EXULANT A ČESKÝ VLASTENEC